

သောတာပတ္တိမဂ် ၊ သောတာပတ္တိဖိုလ် ကိုယ်တွေ့ ကျင့်စဉ် ဖြစ်စဉ်

ပြည်မြို့၊ ဝိဇ္ဇာသောတာပတ္တိမဂ် (ခရီးစဉ်) သံအင်းဓမ္မရိပ်သာဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဦးသီရိဓမ္မ

Download Vizawdaya App

သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်
ကိုယ်တွေ့ကျင့်စဉ် ဖြစ်စဉ်

ပြည်မြို့၊ ဝိဇ္ဇာဒေသသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးသီရိဓမ္မ

သာသနာပြုအဖွဲ့ (ခင်ကာပူ)

သမာဓိရင့်သန် မဂ်ဆိုက်ရန် မှန်မှန်အားထုတ်သင့်အလုပ်

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ဦးသီရိဓမ္မ

ဟောကြားထားတော်မူခဲ့သော

သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်
ကိုယ်တွေ့ကျင့်စဉ်ဖြစ်စဉ်

တရားတော်

(ပထမအကြိမ်)

သာသနာပြုအဖွဲ့ (စင်ကာပူ)

ဒေါ်စုခိုင်ကျော်

တည်းဖြတ်ပူဇော်သည်။

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ

သာသနာပြုအဖွဲ့ (စင်ကာပူ)

မတ်လ၊ ၂၀၁၇။

ဝိဇ္ဇောဒယ

ဝိဇ္ဇာ - ဥဒယတိ - ဧတ္ထာတိ

ဝိဇ္ဇောဒယော

ဝိဇ္ဇာ ... အတတ် ၊ အသိ ၊ ဉာဏ်ပညာ သည်

ဧတ္တာ ... ဤနေရာ (ဤကျောင်းတိုက်) ၌

အတ္ထိ ... ရှိ၏

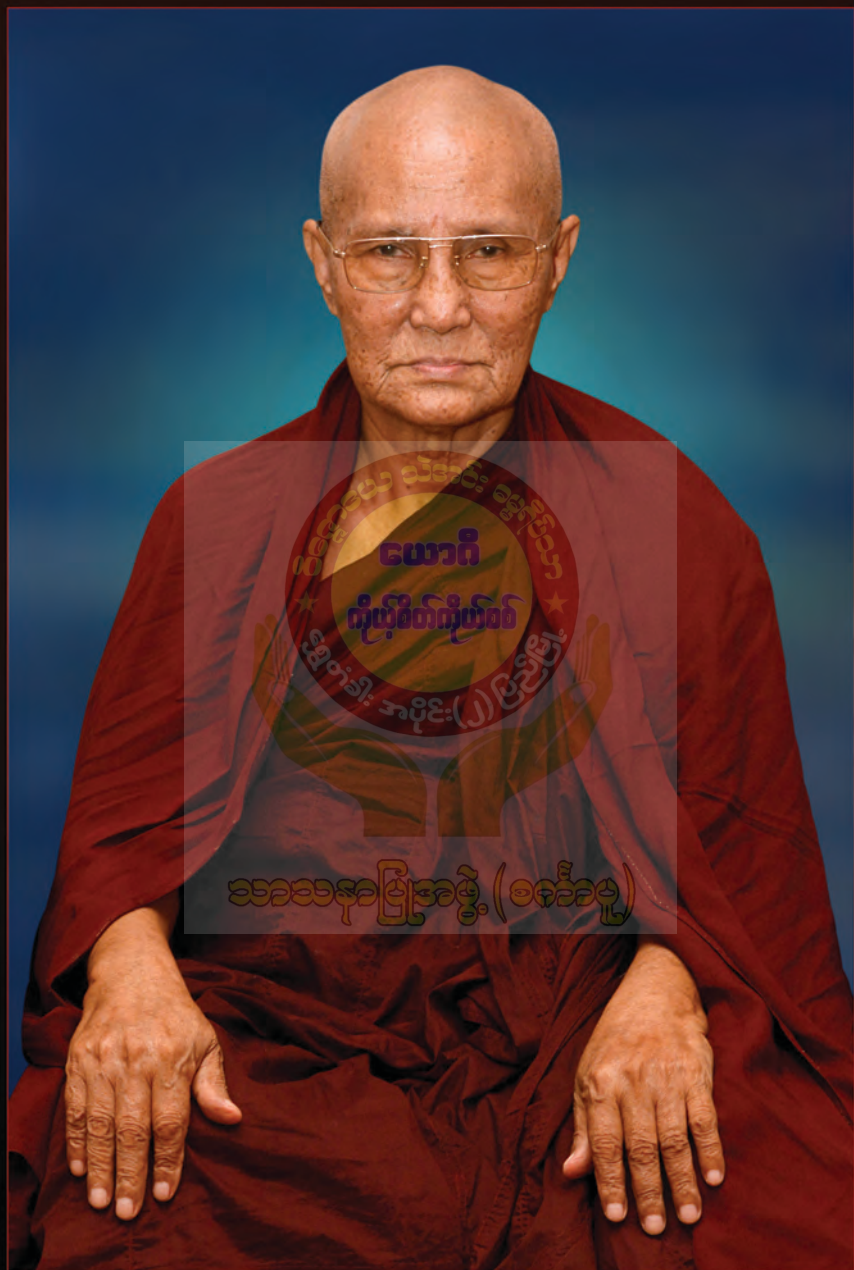
ဣတိတဿ ... ထို့ကြောင့်

ဝိဇ္ဇောဒယော ... ဝိဇ္ဇောဒယ ... မည်၏။

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ

ရွှေတံခါး အပိုင်း(၂)၊ ပြည်မြို့ ။

ဝိဇ္ဇာဒယ သဲအင်းဓမ္မရိပ်သာဆရာတော်ဘွဲ့ရားကြီး
ဦးသီရိဓမ္မ

ဝိဇ္ဇာဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ သာသနာပြုအဖွဲ့ (ခင်ကာယ)

ဝိဇ္ဇာဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာရှိ အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်သံဃာတော် အရှင်သုမြတ်များ

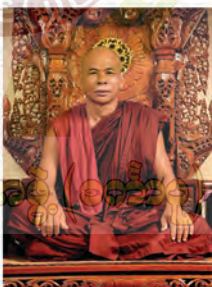
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသိရိဓမ္မ

ဆရာတော် ဦးကေလာသ

ဆရာတော် ဦးညွှာကိုနွဲ့

ဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသ

ဆရာတော် ဦးနန္ဒိယ

ဆရာတော် ဦးလှဘာသ

ဆရာတော် ဦးစွေက

ဆရာတော် ဣန္ဒာဇာရ

ဆရာတော် ဦးကဝိ

ဝိဇ္ဇာဒေသသံအင်းမွေရိပ်သာ သာသနာပြုဓမ္မ (ခင်ကာမ္မ)

ဝိဇ္ဇာဒေသသံအင်းမွေရိပ်သာရှိ အကျင့်သီလနဲ့ပြည့်စုံတော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်သီလရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများ

တိုက်အုပ်ဆရာကြီးဒေါ်ခေမိသာရ

ဆရာကြီးဒေါ်ကေစာရီ

ဆရာကြီးဒေါ်ပညာစာရီ

ဆရာလေးဒေါ်ခေတုသီရိ

ဆရာလေးဒေါ်သုနန္ဒီ

ဆရာလေးဒေါ်ဥပ္ပလလက္ကာ

ဆရာလေး ဒေါ်ဝရုဉာဏီ

ဆရာကြီးဒေါ်အာသောကာထေရီ

ဆရာကြီးဒေါ်ဒီပိ

ဆရာကြီးဒေါ်ယေဗျာ

ဆရာလေးဒေါ်မွေဒိန္နာ

ဆရာလေးဒေါ်စောက

ဆရာလေးဒေါ်အဂ္ဂထေရီ

ဆရာလေးဒေါ်အာစာရ

ဆရာလေးဒေါ်ကုသလ

ဆရာလေးဒေါ်စောဉာဏီ

ဆရာလေးဒေါ်စော

..... နိဒါန်းလွှာ

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။
ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မဂုဏော အနန္တော၊ သံဃဂုဏော အနန္တော၊
မာတာပိတုဂုဏောအနန္တော၊ အာစရိယဂုဏော အနန္တော။
ဧတောသံ အနန္တဂုဏသမ္ပန္နံ၊ အာဒရေန နမာမဟံ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်
ဟောကြားပြသသည့် တရားတော်များအနက်မှ ဤကိုယ်တွေ့ကျင့်စဉ်၊
ဖြစ်စဉ်တရားတော်အား မိမိကိုယ်ကျိုးမဖက် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်
များ၏ အကျိုးကိုမျှော်ကိုး၍ (သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊
ကိုယ်တွေ့ကျင့်စဉ်ဖြစ်စဉ်) အမည်ဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟော
ကြားပုံ၊ ဟောကြားနည်းအတိုင်း စီစဉ်ရေးသားလိုက်ပါသည်။

တရားတော်အသံဖိုင်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်
အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆိုလိုရင်း
အဘော်သဘောကို မပျက်စေဘဲ၊ အထပ်ထပ်ပြောသည့်စကားများ
ကို ချန်လှပ်ခြင်း၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဟောကြားချက်များကို
စာဖတ်သူယောဂီသူတော်ကောင်းများ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖတ်ရှိ
နားလည်စေနိုင်ရန်အတွက် ရှေ့နောက်စကားလုံး အထားအသိုကို
ပြန်လည်စီစဉ်လိုက်ခြင်းတို့သာ မူရင်းအရသာမပျက်စေဘဲ ပြုလုပ်
လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယောဂီသူတော်ကောင်းများ မြန်မာစာကို
မြန်မာဘာသာလို အလွယ်တကူသိရှိနိုင်စေရန်အတွက် မည်သည့်ပါဠိ
အကိုးအကား၊ အထောက်အထားများလည်း ထည့်သွင်းထားခြင်းမျိုး
လည်း မရှိပါ။

ထိုသို့ ရေးသားတင်ပြရာ၌၊ ဓမ္မမာမက ကလျာဏန္ဓယ်ဝင်

ပညာရှိသူတော်စင်တို့သည်၊ မိမိတို့ လိုမည်ထင်သည့်အချက်များကို ဖြည့်စွက်လျက်၊ ပိုသည်ထင်သည့် အချက်များကို ထုတ်နှုတ်ပြင် ဆင်လျက် ဖတ်ရှုကြပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ထို့ပြင်တဝ ဤတရားစာစောင်ကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် အကြံဉာဏ်များ ပေးပါက၊ ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လက်ခံရန် အဆင်သင့်ရှိပါကြောင်း၊ သိစေအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် တရားအဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူ ရဟန်းရှင်လူ အပေါင်းအား၊ တရားလက္ခဏာ သဘောတရားကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်အားမလျှော့ရန် အားပေးစကားများကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရော စိတ်ပါထက်သန်စွာနှင့် မပြတ်မလပ်ဟောပြော သင်ပြဆုံးမပေးနေ သော တရားပြ တရားထောက် ဆရာတော်၊ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေး များနှင့်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သာသနာတော်ကို အဖက်ဖက်က ကူညီဆောင်ရွက်နေကြသူများအား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်အပ် ပါသည်။

ဦးသက်နောင်စော
ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
သာသနာပြုအဖွဲ့(စင်ကာပူ)

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ၊ သာသနာပြုအဖွဲ့(စင်ကာပူ)

..... ဆုတောင်း :

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသီရိဓမ္မ ကိုယ်တော်တိုင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သော-သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ ကိုယ်တွေ့ကျင့်စဉ်ဖြစ်စဉ် နိဗ္ဗာန်မြင်တရားတော်ကြီးကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခြင်းအကြောင်းမှာ အားလုံးသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဓမ္မယောဂီအပေါင်းတို့သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျင့်စဉ်ဖြစ်စဉ်များကို အသေအချာ သဘောပေါက်လွယ်ပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်လွယ်ကူကြစေခြင်း အကျိုးငှာ အထူးကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အလိုတော်ကျအတိုင်း ဤနိဗ္ဗာန်မြင်တရားတော်မြတ်ကြီးကိုထုတ်ဝေရသော ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်စေတနာတို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်သိမြင်အပ်သော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား၊ ဓာတ်တရား၊ ပရမတ်တရား၊ ရုပ်လက္ခဏာ၊ နာမ်လက္ခဏာ၊ အသုဘလက္ခဏာ သစ္စာလေးပါးတရားတော်များကို အလွယ်တကူ ကျင့်ကြံသိရှိပြီး အလွန်တရာမှ အေးမြကြည်လင်သော အသင်္ခတဓာတ်မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်မြတ်ကြီးကို ဘဝတိုတိုဖြင့် မျက်မှောက်ပြုရသည်ကိုယ်ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်သူမြတ်ကြီးဘုရား။

ကျွန်တော်တို့၏ ဓမ္မဒါန ကုသိုလ်ကောင်းမှု စေတနာအစုစုတို့ကို ကျေးဇူးတော်အရှင်များဖြစ်ကြကုန်သော အမိ၊ အဘ၊ အဘိုး၊ အဘွား၊ ဆရာသမားများ၊ အားလုံးသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဓမ္မယောဂီအပေါင်းတို့နှင့်တကွ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင်ကျင်လည်နေကြကုန်သော သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ကျွန်တော်များတို့နှင့်အတူတကွ ထပ်တူထပ်မျှရရှိကြစေရန် အမျှပေးဝေပါ၏။ အမျှ...အမျှ...အမျှ...ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။

ဦးသက်နောင်စော
ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
သာသနာပြုအဖွဲ့(စင်ကာပူ)

ဝေဒနာ နိရောဓေါ နိဗ္ဗာန် (Vedhanar Nirawdaw Nibanan)

‘နိဗ္ဗာန်’ လိုချင်ရင် ‘ဝေဒနာ’ကို မြင်အောင် ရှုရမယ်၊
ဘယ်ရိပ်သာ ဘယ်စခန်းသွားသွား ဒီဝေဒနာကို တွေ့ရမှာပဲ။

တောင့်တာပေါ်လည်း မခံချင်တာ ခံစားတယ်။
တင်းတာပေါ်လည်း မခံချင်တာ ခံစားတယ်။
ခံစားတာက ဝေဒနာပေါ့။

နာမ်မှာ မခံချင်တာ တစ်ခုပဲ ခံစားနေရတယ်။
ခံစားမှုတစ်ခုတည်း ဧကောဓမ္မော တည်နေတယ်။

အဲဒီ ခံစားမှုလေးကနေ ဖမ်းရပ်လိုက်တော့မှ
တင်းတာ တောင့်တာ ချုပ်သွားတယ်။ အဲဒီ ခံစားတဲ့သဘောကို
မြင်လည်း မြင်သွားရော ဝေဒနာနိရောဓော နိဗ္ဗာန် ဖြစ်သွားတယ်။
အဲဒီမှာတင် ယောဂီတို့ အောက်သံသရာ လွတ်တယ်။

သောတာပန်က ဝေဒနာတွေ ရပ်သွားတာ၊
သက္ကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ် တွေက
သင်္ခါရ ဆိုတဲ့ တဏှာ ရပ်သွားတာ၊
ရဟန္တာက ဘဝ နဲ့ ဇာတိ ရပ်သွားတာ။

အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါ ယောဂီတို့။

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးသီရိဓမ္မ

သီလရှင် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့...

၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း (၂)ရက်၊ သောကြာနေ့ပေါ့လေ (၃)ရက်မြောက်သွားပြီ၊ (၃)ရက်မြောက်တဲ့ညမှာ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ကိုယ်တွေ့ကျင့်စဉ် အောက်မဂ်အောက်ဖိုလ်ပေါ့လေ... မဂ်လေးပါး ရှိတဲ့ အနက်က အောက်မဂ်အောက်ဖိုလ်ဆိုတဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်တရားကို ဘုန်းဘုန်းဟောပါ့မယ်။ ဘုန်းဘုန်းက လူပြိန်းဘဝကနေပြီးတော့ ကိုယ်တွေ့ကျင့်လာခဲ့တဲ့ကျင့်စဉ်ပေါ့၊ အဲဒီကျင့်စဉ်လေးကို သေသေချာချာလေး နာကြားကြပါ။

ဘုန်းဘုန်းက လူပျိုဘဝနဲ့ပဲ ဒီညောင်တုန်းမြို့ကနေပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့တက်လာပြီးတော့ သွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန်ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အသက်က ၂၂၊ ၂၃ နှစ်လောက်ပေါ့၊ လုပ်နေရင်းနဲ့ တစ်နေ့သောအခါမှာ သာကေတ (၇) ရပ်ကွက်၊ ဓမ္မဝိနယကျောင်းမှာ

ဒေါက်တာဒေါ်သိန်းညွန့်ဆိုတဲ့ ဒါယိကာမကြီးကနေပြီးတော့ ရန်ကုန် မြို့မှာရုံးတစ်ရုံးကို သုံးယောက်၊ သုံးယောက် မဲဖောက်သွားတယ်။ ဘယ်အရပ်တွေက ပေါက်ကြသလဲဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းမှတ်မိပါတယ်။ ဒလက တစ်ယောက်ပေါက်တယ်၊ သာကေတ၊ အနော်မာလမ်းက တစ်ယောက်ပေါက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ သင်္ဃန်းကျွန်းက တစ်ယောက်ပေါက်သွားတယ်။

အဲဒါ ဘုန်းဘုန်းတို့နဲ့ အတူလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်း ပေါက်သွားတယ်။ ကုလားကပေါက်တယ်။ တစ်ယောက်က သင်္ဃန်းကျွန်းက တရုတ်ကပေါက်တယ်။ သာကေတကကျတော့ ဗမာကပေါက်တယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲဆိုတော့ ဟာ...အဲဒီကုလားကတော့ ဝတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းဒုလ္လဘမဝတ်ချင်ရင် ငါ့ကို ပေးကွာ။ ငါဝတ်မယ်၊ ဘုန်းဘုန်းက တောင်းတယ်။ မရဘူးတဲ့။ ပေါက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဝတ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒီလိုပြောတော့ ဘုန်းဘုန်းက ဒီလိုဆိုရင်ကွာ မင်းတို့ သုံးယောက်ကို ငါရဟန်းခံမယ်။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း လမ်းမတော်စာတိုက်မှာ ငွေလေး စုစုထားတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း သင်္ဃန်းတစ်စုံမှ (၃၅)ကျပ်ရှိတဲ့ခေတ်။ သပိတ်တစ်လုံးမှ (၁၂)ကျပ်လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ (၃)ပါးကို ဘုန်းဘုန်းက ပွင်းခံနိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်ကလည်းလူပျို။ ငွေလေးပိုရင် လမ်းမတော်စာတိုက်မှာပဲ စုစုထားတော့ ဘုန်းဘုန်းမှာလည်း ငွေပိုငွေလျှံလေးတွေ ရှိတော့ လုပ်ချင်တာပေါ့။ သူတို့ ဒီလို မဲပေါက်တယ်ဆိုကတည်းက သိပ်ရဟန်းခံချင်သွားတာ၊ မရဘူး။ အဲဒီ ဒေါက်တာဒေါ်သိန်းညွန့်က တစ်ဦးတည်း လုပ်တာတဲ့ (၁၀၈)ပါး။ ဒါဖြင့်မဲပေါက်တဲ့ စာရွက်ကို ပြစမ်းကွာဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ကျောမှာ စည်းကမ်းချက်က (၁၅)ချက်ပါတယ်။

ဖအေမအေ သေတာတောင် ဒီ(၉)ရက်အတွင်းမှာ မည်သည့်နေရာမှ မသွားရဘူးဆိုတာလည်း ပါတယ်။ အများကြီးပဲ။ စည်းကမ်းချက်ကြီးက (၁၅)ချက်ပါတော့ ဘာမသိညာမသိနဲ့။ အဲဒီစည်းကမ်း ချက်ကို ဘုန်းဘုန်းသဘောကျသွားတယ်။ ဪ... တော်တော် စည်းကမ်းတကျနဲ့ လုပ်တဲ့ပွဲပဲ။ ငါဝင်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်လို့မရမယ့်အတူတူတော့ သူတို့ အဲဒီနေ့စနေနေ့မှာ ဝတ်ဖို့သွားကြတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ရုံးလည်း နေ့ဝက်ပိတ်တာနဲ့ လိုက်သွားတာပေါ့။ လိုက်ပြီးတော့ အဲဒီ သာကေတ (၇)ရပ်ကွက် ဒီဓမ္မဝိနယကျောင်းမှာ သွားပြီးတက်ကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက ကြည့်ပြီးတော့ အားငယ်နေတယ်။ ဪ... သူတို့တွေ ကြည့်စမ်းဝတ်ရတာ။ ငါ့ကံနည်းလိုက်တာ။ ပါရမီနည်းလိုက်တာ။ ငါမဝတ်ရလေခြင်း၊ ငါဝတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိရက်သားနဲ့ ဝတ်လို့လည်းမရဘူး။ သူတို့က (၁၀၈)ပါး အတိအကျယူထားတာ။ ငါ ပိုက်ဆံပေးဝတ်တော့လည်း မရပါလား။ ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီစည်းကမ်းချက်ကို သဘောကျသွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ သူတို့ကိုစောင့်ပြီး ကြည့်နေတော့ ဆံတွေချ။ ဆံတွေချပြီးတော့ ကိုရင်တွေစည်းကြ။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း ကြည့်နေတာပေါ့လေ။ အဲဒီကျောင်းကို နေ့ခင်းတစ်ချက်ခွဲ၊ နှစ်ချက်လောက်ရောက်သွားတာကိုး။ ရောက်သွားတော့ (၄)နာရီထိုးတဲ့ထိ သူတို့ဆံတွေချနေတာ။ (၁၀၈)ပါးကို ချနေတာ။ အဲ...ကံကောင်းချင်တော့ တစ်ပါးလိုနေတယ်။ တစ်ပါးလိုနေတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဘုန်းဘုန်းကို လာပြီးတော့ပြောတယ်။ အဲဒီ အနော်မာ (၁၂)လမ်းက မောင်လှမြင့်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းက မောင်စိုးကြည်ရေတဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းဘုန်းနာမည်က မောင်စိုးကြည်လို့ ခေါ်တာကိုး။ မင်းဒုလ္လဘ ဝတ်ချင်လားတဲ့မေးတော့ အေးပေါ့၊ ဝတ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စည်း

ကမ်းချက်ကြီးနဲ့ ငါဘယ်လိုလုပ်လို့ ဝတ်လို့ရမှာတုန်း။ မဟုတ်ဘူးကွ တဲ့၊ တစ်ပါးလိုနေတယ်တဲ့ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက ဟန်ကျတာပဲ ဝတ်မယ်ကွာ။ အဲဒီတော့ ရုံးကလာတာဆိုတော့ ဖိုင်တွဲတွေလည်း ပါလာတယ်။ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ သင်္ဘောတစ်စီးစာ ကုန်အဝင်အထွက် စာရင်း၊ စီမံမှုတွေ လစ်ဟင်းပျက်ကွက်သွားရင် ဘုန်းဘုန်းမှာ တာဝန်တွေအများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို မေ့နေတယ်။ ဝတ်မယ်ကွာ။ ဘုန်းဘုန်းက ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါဖြင့်ရင် မင်း အိမ်လည်းမပြန်နဲ့တော့တဲ့။ မပြန်ဘူး၊ နေပါလေ့စေ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်။ အံ့မယ်...ဒီလိုပါရမီများတော့ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘာမှမမြင်တော့ဘူး။ ငါအလုပ်ပြုတ်သွားမယ်။ ငါ့ကို ထုချေလွှာတွေတောင်းမယ်။ အရာရှိတွေကနေပြီးတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုကြိမ်းမောင်းမယ် ဆိုတာတောင် မကြောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဂရုမစိုက်ဘူး။ လခစားသမားဟာ အထက်လူကြီးကို သိပ်ကြောက်ရတယ်။ ဘုန်းဘုန်း အဲဒီအချိန်ခါမှာ ဘယ်သူမှမကြောက်ဘူး၊ မေ့နေတယ်။

ဝတ်မယ်ကွာဆိုပြီးတော့...တစ်ခါတည်းကို အင်္ကျီချွတ်တာ ပေါ့လေ။ အပေါ်အင်္ကျီလေးချွတ်၊ စွတ်ကျယ်လေးပဲကျန်တာ။ အဲဒီမှာ ဓမ္မဝိနယဆရာတော်ကို သွားလျှောက်တော့ ဘုန်းဘုန်းပါတစ်ခါတည်း လိုက်သွားတယ်။ (၁၀၈)ပါးမှာ (၁၀၇)ပါးပဲရှိတော့၊ ဓမ္မဝိနယဆရာတော်က မင်းဝတ်မလားမေးတော့၊ ဝတ်ပါ့မယ်ဘုရား...အေး...ဒါဆိုရင် မင်းခေါင်းသွားရိတ်ချည်တဲ့။ ချက်ချင်းပဲ ရိတ်တာပဲ။ အဲဒီမှာဆံချတာပဲ။ ဆံခံမယ့်သူတောင် မရှိဘူး။ ဘုန်းဘုန်းကမန်းကတန်းကိုဝတ်ရတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ဆံချတော့လည်း ဪ...သူများတွေများ သူ့မိဘတွေ သူ့ဆွေမျိုးတွေကနေပြီးတော့ အောက်က တဘက်လေးတွေခံလို့။ ငါ့ဘယ်သူမှ မရှိပါလား ဆိုပြီးတော့ တွေးတော့တွေးမိတယ်။ တွေးမိတာက တွေးမိတာပဲ ဝမ်းက

သာနေတာပဲ။ ငါဝတ်ရပြီ။ ငါမမျှော်လင့်ပဲနဲ့ ဝတ်ရတယ်။ ဝမ်းသာတယ်။ ဝတ်ပြီးတော့ ကိုရင်ဘဝနဲ့ ညဖက်မှာနေရတယ်။ အဲ... မနက်ဖက်ကျမှ သိမ်တက်တယ်။ ထေစဉ်ဝါစဉ်အလိုက်ပေါ့လေ။ အခု ဘုန်းဘုန်းတို့ဆီမှာ တက်သလိုပဲ၊ ညဖက်သိမ်တွေ တက်တယ်။

(၁၀၈)ပါးဆိုတော့ မနက်သိမ်တွေလည်းထားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့က အငယ်ဆုံးတွေဆိုတော့ မနက်ပိုင်း သိမ်တင်မကဘူး၊ နေခင်းသိမ်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ (၁၀၈)ပါးလုံး ဝင်လည်းပြီးရော၊ မနက်ကစပြီးတော့ ဧကသနိက်မူတင်၊ ပတ္တပိုဏ်မူတင်၊ တိစီဝရိတ်မူတင်၊ ပိဏ္ဍပါတ်မူတင်ဆိုတဲ့ မူတင်တွေပါလာတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက မူတင်ဆိုတာ ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီစည်းကမ်းချက်ထဲမှာတော့ တွေ့တယ်။ မူတင်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ မနက်ဖက် မိုးလင်းလာတော့ ဘုန်းဘုန်းမှာ ရုံးကလာတော့ ဘာပါမှာတုန်း...ဘာမှမပါလာဘူး။ အိပ်ယာလည်းမပါ။ ဖျာလည်းမပါ။ ခေါင်းအုံးလည်းမပါ။ ခြင်ထောင်လည်းမပါ။ အဲ့ဒီတော့... အဲဒီ ဒေါက်တာဒေါ်သိန်းညွန့်ဆိုတဲ့ ဒါယိကာမကြီးက တစ်ဦးတည်းပိုင်လုပ်တော့ ဘုန်းဘုန်းကို ရုတ်တရက် လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ ရတဲ့အတွက် အိမ်ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး သူကစောင့်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ အသစ်တွေချည်းပဲ ထုတ်ပေးတယ်။ ဘုန်းဘုန်းမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ခါးဝတ်၊ ခါးစားနဲ့ ဝင်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပုဆိုးလေးတွေ၊ အင်္ကျီလေးတွေခေါက်ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးဘေးနားမှာထားပြီးတော့ အိပ်တာပေါ့။ အဲ့ဒီညတော့ မကျင့်ရဘူး။

အဲ... မနက်ဖက်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သပိတ်တွေလာချပေးတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့တုန်းက ဟိုဘက်က (၅၄)ပါး၊ ဒီဘက်က (၅၄)ပါး တန်းစီပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့တတွေ တစ်ပါးနဲ့ တစ်ပါးကြား တစ်ထွာလောက်ပဲ ကွာတယ်။ နေရာကကျဉ်းတော့ သံဃာစင်

ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ဖက်လုပ်ထားပြီး၊ အလယ်မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့နဲ့ ဆရာတော်လိုက်ကြည့်ဖို့ လမ်းတစ်လမ်းထားပြီးတော့ ကျင့်ရတယ်။ အဲဒီလို ကျင့်တဲ့အခါကျတော့ အောက်က ဝါးက ညွတ်ပဲ့ ညွတ်ပဲ့၊ တစ်ယောက်က လှုပ်လိုက်ရင် တစ်ဖက်မှာလည်း စပလိန်လိုပဲ ခုန်နေကြတယ်။ အဲသလို နေကြတယ်။

သပိတ်နဲ့ ဆွမ်းဘုဉ်းရတယ်။ အထဲထဲက သပိတ်ထဲလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆွမ်းလေးက နည်းနည်းပဲပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန်စာလောက်ပဲပါတယ်။ ကိုယ်က ညနေကလည်း ထမင်းမစားခဲ့ရဘူး။ ရုံးကနေ နေ့ခင်း တစ်ချက်ကတည်းက လာရတော့ ထမင်းကလည်း ဆာတယ်။ မနက်ကျတော့ စားလိုက်မယ်ပေါ့။ သပိတ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သပိတ်ထဲမှာက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်လုံးလောက်ပါတာ။ သူများသပိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူများလည်း ဒီလိုပဲပါတာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်တွေက မြင်တယ်။ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကြည့်ပါလိမ့်မယ်။ သူများရဲ့ သပိတ်ကိုလည်း လှမ်းမကြည့်ပါနဲ့တဲ့။ ဟိုက ဆောင်းဘောက် (၂) လုံးက ဖွင့်ထားတယ်။ သူက ဝိနည်းတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း ထုတ်ပါလေရော။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်သပိတ်ပဲ ကိုယ်ကြည့်ရတယ်။ ငါ့သပိတ်က ဟင်းနည်းတယ်။ သူ့သပိတ်က ဟင်းများတယ်။ ငါ့သပိတ်က ဆွမ်းနည်းတယ်၊ သူ့သပိတ်က ဆွမ်းများတယ်၊ ဖြစ်မှာဆိုးလို့ လှမ်းမကြည့်ပါနဲ့ ဆိုတော့လည်း မကြည့်ရပြန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါလေးလည်း (၃)လုတ်လောက်သာ စားလိုက်ရတယ် ကုန်သွားရော။ အဲဒီလို ကုန်သွားတော့ ကိုယ့်မှာ ဆန်တငန့်ငန့်ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဘယ်လိုပြောလည်း ဆိုတော့ မဝရင် သပိတ်ကို ရေဆေးသောက်ပါတဲ့။ ကိုယ်က သပိတ်တော့ ဘယ်ဆေးသောက်မလဲ။ ဒီတိုင်းပဲ ချထား လိုက်ပြီး၊ တိုင်ဘေးနားက ရေအိုးမှာ ရေအဝသောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ဘာသာ

ကိုယ်ပဲ နေလိုက်တော့တယ်။

ဪ...နေ့ခင်းကျ ဆွမ်းဘုဉ်းရမှာပဲ နေ့ခင်းကျရင်တော့ အဝစားလိုက်မယ်ပေါ့။ အဲလိုနဲ့ နေလိုက်တော့ နေ့ခင်းဖက်ကျတော့လဲ ကျကျနန မလုပ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ။ နေ့ခင်းဖက်ကျတော့ မသွားခင်မှာ တန်းစီပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ (၈)ရပ်ကွက်ဘက်ကို (၁၀၈)ပါးလုံး ဆွမ်းခံထွက်ရတယ်။ ပိဏ္ဏပါတ် ဓူတင်ယူထားတာကိုး။ ထွက်ရတော့ ဆွမ်းတွေလောင်းကြပါတယ်။ လျှံနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီက ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ရေမိုးချိုး၊ ချိုးပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဆွမ်းစား။ အဲသလောက်ပဲ ထည့်ပေးတာပဲ။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် (၂)လုံး စာလောက်ပဲ ထည့်ပေးတယ်။ မဝပြန်ဘူး။ ကိုယ်က အစားကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ မစားလို့မရပြန်ဘူး။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းဘုန်း အခုသပိတ်တွေမှာလေ...ပြည့် ပြည့်လျှံလျှံ ထည့်ပေးတယ်။ ဆွမ်းကုန်အောင်စားတဲ့ ရဟန်းရဲ့သပိတ် ကို မှတ်ထားပြီး နောက်တစ်ခါ ပိုထည့်ပေးတယ်။ အမှန်မှာတော့ ကောင်းတာကတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ကို ပြတဲ့နည်းက ကောင်းတာ။ ခေါင်းပါးသောအကျင့်ကို ကျင့်ခိုင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းဘုန်းကတော့ ကိုယ့်လိုခံစားရမှာစိုးလို့ ဒီမှာ အပြည့်ထည့်ပေးတာပဲ။ ဘုန်းဘုန်းက ဟင်း ဘယ်သူများတယ်၊ နည်းတယ်၊ လိုက်ကြည့်တာ၊ ပြီးရင် သပိတ် တွေ လိုက်စစ်တယ်။ နည်းတယ်၊ များတယ်ဆိုတာ သိချင်တော့ ဘုန်း ဘုန်းကို လာလာပင့်ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်း ဒီဟင်းက ဘယ်လောက် များလဲ နည်းသလား၊ နည်းတယ် ဟဲ့ ထပ်ထည့်။ ဒီလိုပဲ ဘုန်းဘုန်း ခိုင်းပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ နေလာတာ ဟော...တစ်ရက်လည်း ဆွမ်းမဝ နောက် တစ်ရက်လည်း ဆွမ်းမဝပြန်ဘူး။ နေ့ခင်းဘက် ရောက်တော့ ဘာလုပ်ရသလဲဆိုတော့ တရားကျင့်ရတယ်။ တရားကျင့်တော့

ထိုင်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရလဲဆိုတော့ နှာခေါင်းပေါက်က ဝင်လေ၊ ထွက်လေလေး ကိုရှုပြီးတော့၊ ဒီမှာလောက် မရှုရပါဘူး။ သာသာလေးပါ ရှုရတာ။ ထိသိလေးကို ကပ်ရမယ်တဲ့။ ယားရင်လည်း မကုတ်နဲ့၊ ညောင်းရင်လည်း မလှုပ်ရဘူး။ အဲဒါ ဘယ်အချိန်ကနေ ထိုင်နေရသလဲဆိုတော့ နေ့ခင်း (၁) ချက်ကနေ ထိုင်ရတယ် ညနေ (၄) နာရီထိ။ သူက ထိုင်နေပါတဲ့။ တင်ပုလွင်ခွေထိုင်ပြီးတော့ မလှုပ်ပါနဲ့။ လှုပ်လိုက်လို့ရှိရင်တဲ့ သူများတစ်ဖက်သားကို ထိသွားရင် ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်ပါတယ် ဆိုပြီးတော့ ဓမ္မန္တရာယ်လို့သာပြောတယ်။ ဓမ္မန္တရာယ်ဆိုတော့...တရားအန္တရာယ်ကြီးဆိုတော့ ငါအပါယ်များ ကျနိုင်မလား ဆိုပြီးတော့ ကြောက်တာပေါ့။ ကိုယ်က ဓမ္မန္တရာယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးပေါ့။ သူများ တရားပျက်သွားတယ်ပေါ့။ အန္တရာယ်ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ အဲဒီလို ကိုယ်ကကြောက်သွားပြီးတော့ မလှုပ်ရဲဘူးပေါ့။ ထိုင်တာ ကြာလာတော့ ဘယ်နေမလဲ။ အခု ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတွေကျတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့က သဒ္ဓါနဲ့ တွန်းတင်တယ်။ ဟိုမှာက လွှတ်ပေးထားတာ။

ဝင်လေ၊ ထွက်လေကိုသာ သတိကပ်ပါဆိုပြီးတော့ ဘေးကနေ ဆောင်းဘောက်ကြီး (၂) လုံးကနေပြီးတော့ အရှင်ဘုရားတို့ ထိသိကို သတိထားပါ။ အဲ...ဆရာတော်က ဟိုးကျောင်းပေါ်ကနေပြီးတော့ မိုက်နဲ့ ပြောပေးနေတာ။ အောက်ကို သူလည်းမဆင်းပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဝင်တဲ့လေ၊ ထွက်တဲ့လေကို ထိသိလေး သတိထားပါ။ တရားဆိုတာ သူ့ဘာသာသူ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲပြောတယ်။ အခုကျင့်နေတာက နံပါတ် (၁) အချက်က အရှင်ဘုရားတို့အတွက်ပါ ဘုရား။ နံပါတ် (၂) အချက်က မွေးသမိခင်၊ မွေးသဖခင် မိဘနှစ်ပါးအတွက်ပါ ဘုရား။ နံပါတ် (၃) အချက်က ဝေယျာဝစ္စပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်ပါ ဘုရား။ ဒီလိုပြောပြောနေတာကတော့ နားထဲမှာ အမြဲ

တမ်း ကြားနေရတယ်။ ခဏခဏ ပြောပြောနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျင့်နေပေမယ်လို့ သူပြောတာပြောတာပဲ။ ဘုန်းဘုန်းတို့ မနေနိုင် တော့ပြင်တာပေါ့။ ခိုးပြင်နေတာပဲ။ ဘယ်နေ့ခင်း (၁)ချက် ကနေ ညနေ (၄) နာရီအထိ၊ မပြင်ပဲ နေနိုင်မလား။ နောက်ပြီးတော့ တရားထိန်းလည်း မပါတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြတာပေါ့။ ဝါးနဲ့ လုပ်ထားတာဆိုတော့ ဟိုဘက်က လှုပ်လိုက်၊ ဂျှတ်ဂျှတ်ဆို... ဒီဘက်ကလည်း စပလိန်လိုပဲ လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်လိုက်။ သူလည်း လှုပ်တာပဲ။ ငါလည်း လှုပ်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဒီဘက်ကနေ လှုပ်လိုက်၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်က ငြိမ်ကို မငြိမ်ဘူး။

ဝါးဓမ္မာရုံမှာ မျက်စိမှိတ်ထားတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မသိဘူးထင်တာပေါ့။ ကိုယ့်မျက်စိကြီးကို မှိတ်ထားတော့ ဘယ်မြင် မလဲ။ အဲဒါကို သူတို့မမြင်ဘူးထင်နေတာ။ တစ်ခါတည်း မျက်စိလုံး လေး ဖွင့်ကြည့်တော့ သူတို့ကကျင့်နေပါလား။ ငါက ပြန်မှိတ်ထားဦး မှပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကလေးလေးလိုဖြစ်နေတယ်။ နားမလည်ဘူးပေါ့။ အဲဒါနဲ့ နေလိုက်တာ ပထမတစ်ရက်။ ပထမတစ် ရက်တော့ အကြောင်းမရှိသေးဘူး။ နောက်နေ့ မနက်ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲဆွမ်းလေးက နည်းနည်းလေး လာပြန်တော့ စိတ်ဆင်းရဲလာ တယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့်လည်း ကိုယ်က ငါ အလကားဝတ်ရတာပဲ။ ငါကံကောင်းလို့ ရဟန်းဖြစ်တာပဲဆိုပြီး စိတ်ကလေးကိုတော့ အဲလို ထားတယ်။ နောက်နေ့ကျလည်း မနက်ဖက်ကလည်း လက်ဖက်ရည် ပန်းကန် (၂) လုံးလောက်၊ နေ့ခင်းဖက်ကျတော့ ဆွမ်းလေးကတော့ တိုးတိုးလာတယ်။ (၃) လုံးလောက် ထည့်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဝဘူး ပေါ့။ ဘုဉ်းပေးရပြန်တာပဲ။

အဲ (၁) ချက်ထိုးကျ တရားကျင့်ရပြန်ရော။ ကျင့်တဲ့အခါ ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ လှုပ်ရွံ့နေတာ။ ဘယ်ထိလှုပ်ရွံ့လည်း ဆိုတော့

(၆) ရက်တိတိ၊ ဘုန်းဘုန်း လှုပ်လိုက်၊ ပြင်လိုက်၊ တိတ်တိတ်ခိုးပြင် တာပေါ့လေ။ အဲသလိုနဲ့ နေခဲ့ရင်း ဘုန်းဘုန်း စိတ်ဆင်းရဲလာတယ်။ ငါတရားကျင့်မိတာ မှားပြီ၊ ဒီမှာ ရဟန်းဝတ်မိတာ မှားပြီလို့... ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲသလိုထင်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ဟာ ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာ ကောင်းသားနဲ့ ငါ ဒီဒုလ္လဘ သွားဝတ် မိခါမှ ငါဒုက္ခတွေ ဖြစ်ပါကောလား။ တစ်ခါတည်း စိတ်တွေ ဆင်းရဲ နေတာပေါ့လေ။ ဆွမ်းကလည်းမဝ၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ဘယ်မှ လည်းမသွားရ။ အဲ နောက်ပြီးတော့လည်း တရားပဲ ထိုင်ကျင့်နေရ တယ်။ ညဖက်ဆိုလို့ ရှိရင်လည်း (၇) နာရီလောက်ကနေကျင့်ရတယ် (၁၀) နာရီမှ အိပ်ရတယ်။ မနက် (၄)နာရီထပြီး လည်းကျင့်နေရတော့ အိပ်ရေးတွေ ကလည်းပျက်၊ ဘုန်းဘုန်းတို့က ပုံမှန်ဆို မနက် (၇)နာရီ (၈)နာရီ မှထတာ။ ရုံးသွားခါနီးမှ ထတော့၊ မျက်နှာလေးကောက်သစ် ပြီးတော့သွားရင်သွားတာ။

အဲဒီတော့...အခုတော့ (၃) နာရီခွဲ၊ (၄) နာရီလောက်ကနေ ထရတယ်ဆိုတော့ လူတွေကလည်း တစ်ခါတည်း ငေါင်စင်းစင်းတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ အိပ်ရေးတွေက မဝ၊ ဆွမ်းက မဝ ဖြစ်နေတော့ ဘယ် လောက်ဒုက္ခ ရောက်သလဲ။ တစ်ခါတည်း ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခတွေ အကြီး ကျယ်ဖြစ်နေတာ။ ဖြစ်နေတော့ ဘုန်းဘုန်း စိတ်ကူးတယ်။ ဪ... ငါဒီလောက်တောင် ဝတ်ချင်လို့လည်း ငါဝတ်လာတယ်။ (၆) ရက် မြောက်မှာ ငါဟာ ဒုက္ခနဲ့တော့ တွေ့နေပြီ။ ဒါမျိုး ဘုန်းဘုန်းဖြစ်သလို ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဟိုး...ဘယ်မှာလဲဆိုတော့ တွံတေးက သာယာကုန်းမှာ (၅) ကျပ်နဲ့ မဲပေါက်လို့ ဝတ်လာတဲ့ရဟန်းတစ်ပါး။ သူပြောပုံလေး သဘောကျတယ်။ ကိုယ်တော်တော့ တပည့်တော် (၅)ကျပ်နဲ့ ဒုက္ခ ဝယ်ယူသလိုဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သွားသတိရတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက သူ့လို (၅) ကျပ်တောင် မဟုတ်ဘူး။ အလကား

သွားဝတ်ပြီးဒုက္ခ ဖြစ်တာ။ သူက (၅) ကျပ်နဲ့ ဒုက္ခဖြစ်တာ။ (၅) ကျပ်နဲ့ မဲပေါက်ပြီး ဒုလ္လဘ ဝတ်လိုက်တာကိုး။

အခုလည်းဒီလိုပဲ ဘုန်းဘုန်း (၆) ရက်မြောက်လောက်မှာ တစ်ခါတည်း ဒုက္ခတွေ အကြီးကျယ်ဖြစ်တော့ ငါပြေးတော့မယ်.. ထွက်ပြေးမယ်လို့ ဘုန်းဘုန်းကြံတယ်။ အကုသိုလ် စေတနာလိုက် လာတယ်။ ခြံတံခါးကလည်း မနက် (၄) နာရီ တစ်ကြိမ်ဖွင့်တယ်။ အပြင်ဘက်မှာ ရေချိုးပေးဖို့။ ဆွမ်းခံချိန် တစ်ကြိမ်ဖွင့်တယ်။ ကျန်တဲ့အချိန်မဖွင့်ဘူး။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ကားကြီးတွေနဲ့ ဒီဒုလ္လဘရဟန်းတွေကို လာလှူတာကို လက်မခံဘူး။ ဘုန်းကြီးက ကျုပ်ရဟန်းတွေကို လာမလှူပါနဲ့။ ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်နေ တာတဲ့။ ခင်ဗျားတို့ လှူချင်ရင် ဘေးကကျောင်းတွေ သွားလှူပါ။ ဘုန်းကြီးက အဲလိုကိုပြောတယ်။ ဒီမှာကတော့ မုန့်ဟင်းခါးတို့၊ ခေါက်ဆွဲတို့ ဘုဉ်းပေးရမယ်ပေါ့။ ဘုန်းကြီးက အဲလိုချည်းပဲ။ ခင်ဗျား တို့ လှူချင်ရင် တခြားကျောင်း သွားလှူပါတဲ့။ ကျုပ်ကျောင်းမှာ ဒီရဟန်းတွေက ခေါင်းပါးတဲ့ အကျင့်ကျင့်နေတာပေါ့လေ။ မလှူပါ နဲ့တဲ့။ ကျုပ်တို့လှူနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒီမှာ အဲလိုကို ပြောပြောလွှတ် တော့လည်း ဘုန်းကြီးကိုတောင် စိတ်ဆိုးတယ်။ ဘုန်းကြီးကလည်း သူများတွေလှူတဲ့ဥစ္စာ။ ကိုယ်က စားချင်တာကိုး။ ကိုယ်ကဝမှ မဝဘဲ။ အဲဒီ (၆) ရက်လောက်ထိ ဘုန်းဘုန်း သိပ်ဒုက္ခရောက်နေ တယ်။

အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်ပြီးတော့ နေတဲ့အခါကျတော့ ငါ ထွက်ပြေးတော့မယ်ဆိုပြီးတော့၊ ကိုယ့်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးလေးကို ခေါင်းအုံးဘေးနားမှာယူထားပြီးတော့ နေ့ခင်းဖက် ကျင့်တာပေါ့လေ။ ညနေဖက် ရေချိုးခါနီး တံခါးဖွင့်ရင် ငါ ထွက်ပြေးမှာပဲ။ တော်ပြီ... မဝတ်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ညနေဖက်ရောက်တော့၊ ရေချိုးချိန်ကျ

တော့ ရေချိုးမယ် လုပ်တော့လည်း မေ့သွားပြန်ရော... သတိမရဘူး။ ရေချိုးရင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်ကာမောကာပေါ့။ ပြန်ဝင် လာပြီး တော့ ညဖက် တရားထိုင်တော့မယ်ဆိုမှ သွားသတိရတယ်။ ဟာ... ငါညနေက ထွက်မပြေးမိပါလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဟာ... ကြည့်စမ်း ထွက်ပြေးမလို့ လုပ်ထားတာ ခေါင်းအုံးဘေးနားက ပုဆိုးလေး၊ အင်္ကျီလေး ရှိနေတာကိုတောင် ငါမမြင်ပါလား။ ဒီတစ်ခါ မြင်ရအောင် ငါ့နေရာ ငါထားမယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ထွက်ပြေးဖို့ မမေ့အောင်ဆိုပြီး၊ တရားထိုင်ရင် ပုဆိုးလေးနဲ့ အင်္ကျီလေးကို မြင်ရအောင် တိုင်ဘေးနား ယူထားတယ်။ အဲဒီတော့ (၆) ရက်ကနေ (၇) ရက်နေ့ ရောက်လာရော။ (၇)ရက်နေ့ ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ အဲသလိုပဲ နေ့ခင်းဖက် တစ်ချိန်၊ ညနေကျရင် ငါ ထွက်ပြေးမယ်ပေါ့။ ဒါ ဘုန်းဘုန်း ကိုယ်တွေ့နော်။ တကယ့်ဖြစ်စဉ်ပါ။ ဘုန်းဘုန်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကလေးပါ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ပြေးမယ်ဆိုပြီးတော့ နေပြန်ရော။ ညနေ (၄) နာရီထိုးလို့ ရေချိုးချိန်လည်း ရောက်ရော မေ့နေပြန်ရော။ အဲဒီမှာ ဒီပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီက ကိုယ့်ရှေ့မှာထားပြီး မေ့နေတယ်။ မမြင်ဘူးဗျာ။ ကံများနော် ဒီတရားရချင်တော့ ကြိတ်နဲ့ ဖြစ်လာတာ။ ပြေးဖို့ မိမိကကြိုထားတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီလေးကို မြင်ရအောင်ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ထိုင်နေတဲ့ အရှေ့လေးမှာ အနောက်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ တရားထိုင်တဲ့ ရှေ့နားတိုင် ဘေးနားလေးမှာ အသာလေးခေါက်ထားတာ။ အဲဒါ မတွေ့ဘူး။ အဲဒီ ညဖက်မှာလည်း သတိမရဘူး။ နောက်နေ့ နေ့ခင်းဖက်ကျမှ သွားသတိရတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ကြည့်စမ်း ငါ (၂) ရက်ရှိပြီ။ ငါ ပြေးဖို့လုပ်ထားတာ မပြေးရဘူး။ အဲတော့ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်နှစ်ရက် ပြည့်သွားလဲဆိုတော့ (၇) ရက်နေ့ ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီတော့ တွက်လိုက်တယ်။ (၇) ရက်ဆိုတော့ (၈) ရက်၊ (၉) ရက်၊ (၂) ရက်ထဲရှိတော့တယ်။ ပြန်တွက်မိသွားတယ်။ ငါ ပြေးမလို့ (၂) ရက်ကြိုတာမရခဲ့ဘူး။ မေ့နေတယ်။ အခု (၇) ရက် ရှိသွားတော့ (၂) ရက်ထဲရှိတော့တာ။ ငါ မပြေးတော့ဘူး။ ဒီလောက် တောင်ဖြစ်လှတဲ့စိတ် ပြေးမလို့ လုပ်ရင်းမေ့နေတယ်။ သူတို့ကလည်း နံပါတ် (၁) အချက် အရှင်ဘုရားအတွက်ပါဘုရား။ နံပါတ် (၂) အချက် မိဘတွေအတွက်ပါဘုရား၊ ကဲ... ငါ့အတွက် ငါ ဘာဖြစ် သလဲ။ ငါ ကြည့်မယ်ဟဲ့... ဆိုတဲ့ သဒ္ဓါပေါ်လာတယ်။ စေတနာနော် ထွက်လာပြီ။ ကဲ ဒီလောက်တောင် ပြေးချင်တာ ပြေးလို့မှ မရဘဲ မေ့မေ့နေတော့၊ ကဲ ဒီလောက် နံပါတ် (၁) အချက် အရှင်ဘုရား အတွက်ပါဘုရား၊ နံပါတ် (၂) အချက် မိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေ အတွက်ပါဘုရား။ မိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေအသာထား၊ ငါ့အတွက် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါကြည့်မယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီနေ့မှာ စိတ်ဓာတ်တွေက တက်ကြွလာပြီး သင်္ကန်းကို ပုံမှန်လိုမဝတ်ဘဲနဲ့ တစ်ခါတည်း လည်ပင်းကို ပတ်လိုက်တယ်။ လည်ပင်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံးလုံးအောင် ပတ်ထားပြီး တင်ပုလွင်ခွေ ထိုင်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ပေါ် ညာဘက် လက်တင်ပြီးတော့ ကြည့်တာပေါ့။

ဝင်လေ၊ ထွက်လေ ထိသိလေး သတိထားပါပေါ့လေ။ ခါ တိုင်း ပြောသလိုပဲပြောနေတာပဲ။ ဟိုကလည်း ဆောင်းဘောက်ကြီး က နံပါတ် (၁) အချက် အရှင်ဘုရားအတွက်ပါဘုရား၊ အဲ့လိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါပြောတော့၊ ငါ့အတွက် ဘာဖြစ်သလဲ ငါကြည့်မယ်ဟဲ့ ဆိုပြီးတော့ အသာလေး ဝင်လေ၊ ထွက်လေသာ သတိကပ်နေတာ စိတ်ကဘာဖြစ်လာမလဲ၊ ဘယ်က ဘာဖြစ်လာမလဲလို့ စိတ်ကဖြစ် နေတာ၊ အဲလို ကြည့်နေရင်း၊ ကြည့်နေရင်း မကြာပါဘူး၊ နာရီ ဝက်တောင် မနေပါဘူး။ မိနစ် (၂၀) လောက်လည်းကြာရော တင်

ပုလ္လင်ခွေ ထိုင်ထားတော့ ညာဘက်ခြေထောက်ရဲ့ ခြေမက ဘယ်ဘက်ခြေသလုံးအောက်မှာ ရောက်သွားတယ်။ အခုထိုင်နေ သလိုပဲ ပေါ့။ ရောက်နေလိုက်တော့ ခြေမလေးက ခြေသလုံးကို လာပြီးထိနေတယ်။ သိချင်လာတော့နော်...ခါတိုင်းလည်း ကြည့်နေတာ သူ့ဂရုမစိုက်မိဘူး။ ပြေးဖို့လောက် ဂရုစိုက်တာကိုး။ အခုတော့ ငါ့အတွက် ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငြိမ်ပြီးတော့ အကဲခတ်နေတယ်။ အဲလိုကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ ခြေမလေးက ခြေသလုံးကို လာထိတာ။ ပူတူတူလေးဖြစ်နေတယ်။ ဒါ ဘုန်းဘုန်းတို့ကျတော့ တေဇောဓာတ် ခေါ်တယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့သေရင် ဒီတေဇောက သတ်မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းဘုန်းက တေဇောဓာတ်ကို နိုင်အောင် သတ်ထားတယ်။ သေတော့ သေမှာဘဲ။ သေရင် သူများလို သောကပရိဒေဝနဲ့ တောက်လောင်ပြီး မသေရအောင် ဒီဓာတ်ကို ကိုယ်က နိုင်အောင် သတ်ထားရတယ်။

အဲဒီနေ့မှာ တေဇောဓာတ် တက်လာတယ်။ ပူတာပေါ့။ တေဇောဆိုတာ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပူတယ်။ ခြေသလုံးနဲ့ ခြေမနဲ့ထိတာ ပူတူတူလေးဖြစ်လာတော့ စိတ်ကလေးက အဲဒီရောက်သွားတယ်။ ဟိုမှာတော့ ပူနေပြီ။ ဒီခြေမလေးထိတာနဲ့ ခြေသလုံးက ပူနေတာ။ မလှုပ်ဘူး၊ ငါကြည့်အုံးမယ်။ ဘာဖြစ်လာမလဲ။ အဲခြေသလုံး ပူတာကနေ ပိုပူလာတယ်။ နောက်တခါကျတော့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံး ပူလာတယ်။ ကြည့်နေတာပဲ ဘာဖြစ်လာမလဲပေါ့။ ဟိုက နံပါတ် (၁) အချက် အရှင်ဘုရားအတွက်ဆိုတော့ ငါ့အတွက် ဘာဖြစ်လာမလဲပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ ပေါင်ပါ ပူလာတယ်။ ခြေသလုံးကနေ ဘယ်ဘက်ပေါင် တစ်ချောင်းလုံး ပူခြစ်ပြီး တက်လာတယ်။ အဲ့ ပေါင်တစ်ချောင်းလုံးလည်း ပူလာရော ရင်ဘတ်မှာ ဒိန်းဆိုပြီး ပူတဲ့အပူဟာ ပိုဆိုးနေတယ်။ တစ်ခါတည်း ပူလိုက်တာ ရင်ထဲမှာ

မီးတောက်နေသလိုပဲ။

အဲဒီတော့မှ စဉ်းစားတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုက ခြေသလုံး ပူတာကတော့ထားလိုက် အောက်က တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ ဖိထားလို့ ပူတာ။ ဒီရင်ဘတ်မှာ ဘာမှလည်း အထိအငြိ မရှိပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပူရတာလဲ။ ဒါစိတ်တွေ၊ ရုပ်တွေ နားမလည်ဘူး။ ဘုန်းဘုန်း ဒါကို စောင့်ကြည့်နေတာ။ အဲ ရင်ဘတ်မှာ ပူတာကနေ ပိုပူလာတယ်။ ခြေသလုံး ပိုပူလာလေ၊ ရင်ဘတ်ကလည်း ပိုဆိုးလာတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ပူတယ်မသိဘူး။ ရင်ဘတ်က ပူတာပဲ သိတယ်။ စိတ်တွေ၊ ရုပ်တွေ နားမလည်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရင်ထဲကပူတာနဲ့ ခြေသလုံးက ပူတာနဲ့ (၂) ခု အပူဆက်သွားတော့ မီးဖိုကြီးထဲ ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ရသလိုဖြစ်နေရော။ အဲလိုလည်း ဖြစ်တော့မှ စိတ်ကလေးက သတိရသွားတာ။ ဟယ်... ငါ သေတော့မှာပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို သတိရသွားပြီးတော့ ဣရိယာပုတ်ကို ဖျက်ပစ်တာ ဖျက်လို့မရ ဘူး။ သမာဓိက ချုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ အတင်းဖျက်၊ အတင်း ပြင်ပစ်တယ် ပြင်လို့လည်း မရဘူး။ ထိုင်လျက်အတိုင်းကြီးပဲ။ တစ်စေ့၊ တစ်ရွေးသားလေးမှ လှုပ်လို့မရဘူး။

တစ်ခါတည်း တရားကချုပ်တော့ တကယ်လှုပ်လို့ကို မရပါ ဘူး။ တရားက တရားကို သူ့ဘာသူ ချုပ်သွားတာ။ သမာဓိ ချုပ်သွားတာ။ သမာဓိက တည်ပေးထားတာ ကိုယ်ကနားမလည်ဘူး။ သမာဓိတွေ၊ သီလတွေ နားမလည်ဘူး။ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရင်း၊ ကြည့်ရင်းနဲ့ အဲဒီမှာ သမာဓိဖြစ်သွားတာ ကိုယ်မှမသိဘဲ။ တည်ကြည်ပြီးတော့ ရုပ်ပေါ်ကနေ တည်ကြည်သွားတာ မသိဘူး။ အဲဒီတော့ သတိရလာတဲ့အခါကျတော့ စိတ်ကလေးက ပူလောင်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးကိုလှုပ်တာ လှုပ်လို့မရတော့ဘူး။ တစ်ရွေးသားလေးမှ လှုပ်လို့မရတော့ဘူးဆိုတော့ ကြောက်တာပေါ့။ တစ်ခါတည်း စိတ်ကလေး

တစ်စိတ်က အထဲထဲမှာ ငါတော့ သေတော့မှာပဲ... ငါတော့ သေတော့မှာပဲ... ဆိုပြီးတော့ အော်နေတာ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လူတွေများ သေခါနီးလေ သိပ်ဝေဒနာခံရတယ်။ ခံရရင်လေ၊ သမီးတို့...သားတို့... ငါတော့၊ အဖေတော့ သေပါပြီ၊ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလားလို့၊ အဲဒီ စိတ်ထဲမှာအော်တာ လူတွေမသိလို့။ သေခါနီးမှာ မနောထဲမှာ အော်ကိုအော်နေရတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အော်တဲ့ လူလိုပေါ့။ မနောထဲမှာ အော်နေရတယ်။ အာ... အထဲထဲမှာ စိတ်ကလေးက ဟိုရွှ၊ ဒီပြေး၊ သေမှာစိုးလို့ ကြောက်နေတယ်။ လှုပ်လို့လည်းမရ၊ လှုပ်လို့မရလေ သူက ပိုကြောက်လေ။ အဲလိုနဲ့ တစ်ခါတည်း ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ဒီစိတ်ကလေးက ကြောက်လန့်ပြီးတော့ သေတော့မှာပဲ... သေတော့မှာပဲ...ဆိုပြီးတော့ အထဲထဲမှာ ငယ်သံပါအောင် အော်နေတယ်။ စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲမှာ အော်နေတာလေးကိုလည်း ဘုန်းဘုန်းက သိနေတယ်။ တစ်ခါတည်း သေတော့မှာပဲ...သေတော့မှာပဲလို့ အော်နေရင်းနဲ့ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီးတော့မှ အတင်း သူ့ကို တည်ပြီးတော့ ကြည့်လည်းကြည့်ရော ဒင်းခနဲ တစ်ခါတည်း လွင့်ထွက်သွားတာ။ စိတ်ကလေး တစ်စိတ်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း လင်းလင်း...လင်းလင်း...ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။ သေမှာ ကြောက်လို့ စိတ်ကို ဖမ်းတည်လိုက်တယ်။ ဖမ်းပြီးတော့ ရပ်လိုက်တာ။ ရပ်လိုက်တဲ့ဥစ္စာ စိတ်က ဘဝင်မှာမရပ်ဘဲနဲ့ သူ့ဘယ်ထွက်သွားလည်းဆိုတော့ အလင်းတန်းလေးက အပြင်ကို တစ်ခါတည်း ဒင်းခနဲ...ဆိုပစ်ချလိုက်သလိုပဲ၊ မိုးကြိုးပစ်ချ လိုက်သလိုပဲ။ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားတယ်။ အပြင်မှာ လင်းပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်း သတိမရတော့ဘူး။

အပြင်မှာ ဘာမြင်နေလဲဆို တစ်လောကလုံးမြင်နေတယ်။ (အဲဒီတုန်းကလည်း ဒီလို တန်ခူးလကြီးပေါ့) ဘာတွေမြင်နေလဲ ဆို

တော့ (၁၀၇) ပါး၊ ကျောင်းက (၅) ပါးနဲ့ဆိုတော့ (၁၁၂) ပါး၊ တန်းစီးပြီးတော့ (၇) ရပ်ကွက်ကနေပြီးတော့ သာကေတ (၉) ရပ်ကွက် သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားနေတာ။ ဘုန်းကြီးတွေ၊ အပါးတော့ ဘုန်းဘုန်းက တစ်ပါးစီ ရေလို့ရတယ်။ ဘုန်းဘုန်း မြင်တော့မြင်နေတယ်။ ဘယ်ကမြင်နေမှန်းတော့ မသိဘူး။ အဲဒီကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးနဲ့တကွ ဓမ္မဝိနယကျောင်းက ဆရာတော် (၅) ပါးနဲ့ (၁၀၈) ပါးထဲက (၁၀၇) ပါးပေါ့လေ၊ အားလုံး (၁၁၂)ပါး သွားနေတာတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ (၁) ပါး ပျောက်နေတာမသိဘူးပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာ ဘာလည်းဆိုတော့ ပန်းရထားနဲ့ပေါ့လေ။ ကားတော့ မဟုတ်ဘူး။ လှည်းကြီးပေါ့။ လှည်းမှာ ပန်းရထားလုပ်ပြီးတော့ အခေါင်းမှာ တစ်ခါတည်း ဒီလွမ်းသူ့ပန်းခွေတွေနဲ့။

ရွှေထီးက (၄) လက်တင်ပြီးတော့ ရဟန်းတွေက ဆွဲပြီးတော့ သွားကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း ကြည့်နေတယ်။ ဪ ခီဟာကတယ်ကြည့်ကောင်းပါလားပေါ့လေ။ ကြည့်ရင်း၊ ကြည့်ရင်းနဲ့ နောက်အလောင်းစင် မြင်လာတယ်။ အလောင်းစင်ကလည်း ရွှေထီးတစ်ဖက် (၂)လက်၊ (၄) လက် ဆောင်းပြီးတော့ လာတယ်။ ပရိသတ်ကြီးကလည်း အနောက်မှာညို့နေတာပဲ။ ပရိသတ်ကလည်း အနောက်ကပါလာတယ်။ ဘုန်းဘုန်း ကြည့်နေတာပဲ။ မြင်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားအားထုတ်နေတာကို မေ့ပြီးတော့ စိတ်က ဗဟိတ္တ(အပြင်) ကိုရောက်သွားတယ်။ ဒီမှာဝေဒနာတက်လို့ သေတော့မှာကို ကြောက်ပြီးတော့ စိတ်ကလေးက အပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တင်ပဲ ကြည့်နေရင်းနဲ့ အနောက်မှာ ကြံကြံဖန်ဖန် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က နေပူတော့ ထီးတစ်လက်တည်းကို နှစ်ယောက်ဆောင်းလာတယ်။ တစ်ယောက်ကပြောတယ်၊ အေးဟယ်...ဒီဘုန်းကြီးပျံက ရဟန်းတွေကလည်း အများကြီး၊ လူတွေကလည်း အများကြီးတဲ့။

ဘယ်ကျောင်းက သေတာလဲတဲ့။ အဲဒါပေါ့ဟဲ့... ဓမ္မဝိနိယကျောင်းမှာ တရားကျင့်ရင်းနဲ့ ပျံလွန်တော်မူသွားတာလို့လည်း ပြောလိုက်ရော... ဟယ်...ငါပါလားဆိုပြီးတော့ ပြန်သိလိုက်တာ၊ တကယ်ပဲ မပြောနဲ့တော့ ခန္ဓာမှာလေ... ဟာ ဒုက္ခတွေ့ရောက်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ဒီမှာ မီးတောက်နေတာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေတာဟာ ငါပါလားလို့ ပြန်သိလိုက်တော့၊ တစ်ခါတည်း ဒီခန္ဓာကြီးမှာ ဘယ်လို ဖြစ်လဲဆိုတော့ မီးပုံကြီးထဲမှာ ဖုတ်ထားသလိုပဲ ခံနေရတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခါတည်း စိတ်ကလေးက ဒီရုပ်ကြီးထဲလည်း ဝင်လိုက်ရော၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲဆိုတော့၊ ဒီရုပ်ကြီးက ပူလောင်နေပေမယ်လို့ စိတ်ကလေးက ဝမ်းသာနေတယ်။ ဘာကိုဝမ်းသာသလဲဆိုတော့ ဪ...စိတ်ကလေးက ငါသေရင် ဒီလိုသေရမှာပါလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဟော...ငါသေတော့ သေမှာပဲ၊ သေရင် အဲဒီလို သေရမှာပဲ။ ငါဒီလို သေပုံမျိုးနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါသေဖူးလဲလို့ ထပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီလိုတစ်ခါမှ မသေခဲ့ဖူးဘူး။

ကုလားဘဝတွေက များတယ်။ ဇာတ်ကွက်လို အကွက်လိုက် အကွက်လိုက်တွေ့တယ်။ ကုလားဘဝနဲ့ သစ်ပင်ခုတ်လို့ သစ်ပင်ပိပြီး သေခဲ့တာတွေ။ နောက်တစ်ခါ ဟိုး...ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ရေထဲ ဆင်းလို့ မိချောင်းက အမြီးနဲ့ပုတ်လိုက်လို့ တစ်ခါတည်းသေပြီး သားမယားတွေကမသိပဲ၊ ရေထဲမျောပြီးတော့ လျှာကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဟက်ပက်၊ ဟက်ပက်နဲ့ တစ်ခါတည်း လှိုင်းပုတ်တော့ ပုပ်ပွပြီးတော့ နေခဲ့တဲ့ပုံတွေ။ အဲ...ခွေးဝဲစားကြီးဘဝနဲ့ သေခဲ့တဲ့ ပုံတွေ၊ ကိုယ့်ဘဝတွေကို အသေအချာ အကုန်မြင်ရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှန်းလည်း မသိဘူးပေါ့။ တစ်ခါတည်း နောက်မှ ပြန်ပြီးတော့ ဪ...ငါ့ဘဝတွေ ဒီလောက်တောင် သေခဲ့ပါလား ဆိုပြီးတော့ ဒီမှာ ဒီလိုသေခဲ့ပုံမျိုး ဘယ်နှစ်ခါ သေဖူးသလဲဆိုတာ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထွက်

ခဏလေးကလေး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသလောက် ကြာတယ်။ ဒီမှာကတော့ လက်တစ်ဖျစ်လောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာကြည့်ရတာက ရုပ်ရှင် တစ်ကားစာလောက် ကြည့်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကြည့်လဲပြီးရော ခန္ဓာ ကို ပြန်ကပ်ပြီးတော့ ငါသေရင်တော့ ဒီလိုသေရမယ်။ သေပါလေ့ စေဟဲ့၊ သေရဲသွားပြီ။ အဲဒီနေရာမှာ ဒီရုပ်ကြီးမှာတော့ မီးတောက်နေ ပေမယ့် စိတ်ကလေးက ဝမ်းသာနေတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာပြီး တော့၊ ကဲ သေပါလေ့စေ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ်က အဲဒီ မီးတောက်ပြီး တော့ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးကိုမလှုပ်ပဲ တိတ်တိတ်ကလေး အဲဒီချမ်းသာ တဲ့နေရာ၊ ဘဝင်တည့်တည့်လေးမှာ အသာလေးတည်ပြီးတော့ ငြိမ် နေတာ။ ရုပ်ကြီးမှာတော့ မီးတွေ တဝန်းဝန်း တောက်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဘဝင်တည့်တည့်လေးမှာ ငြိမ်ပြီးတော့ အသိလေး တည်နေတယ်။ လှုပ်လဲ မလှုပ်ရဲဘူး။ လှုပ်လိုက်ရင် ရုပ်နဲ့ သွားကပ် လိုက်မှာစိုးလို့၊ အဲဒါနဲ့ သေပါလေ့စေတော့လေ၊ ဟိုမှာတွေ့ထားပြီးပြီ။ ဒီလိုသေပုံမျိုးဟာ မြတ်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာနေတယ်။

အဲဒီနေရာမှာတင် တော်တော်လေး ကြာလာတဲ့အခါကျတော့ ဒီပူတာကြီးက နည်းနည်းလျော့လာတယ်။ လျော့တာကို လျော့မှန်းသိ တယ်။ နောက်တစ်ခါ နည်းနည်းလျော့လာတယ်။ လျော့လျော့၊ လျော့ လျော့လာတယ်၊ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ စဉ်အိုးကြီးတစ်အိုးဟာ ဖင်က ဖောက်ထားတော့ ရေလေးလျော့လာတော့ စဉ်အိုးထဲက ရေပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ရွက်ကလေးကလည်း ရေလျော့သွားသလို သစ်ရွက်ကလေး ဟာ အပေါ်ကနေ စီးပြီးတော့ လျော့ကျလိုက် သွားသလို ဝေဒနာကြီး လျော့လျော့၊ လျော့လျော့သွားသလို စိတ်ကလေးကလည်းပဲ အသာ လေးကပ်ပြီး၊ ခိုပြီးတော့လိုက်သွား လိုက်တာ နောက်ပိတ်ဆုံး ဝေဒနာ၊ ဒီတေဇောဓာတ်ကြီးလည်း ချုပ်လည်းသွားရော သိမှုလည်း ပျောက် သွားရော။ တစ်ခါတည်း ဘာမှ မသိတော့ဘူး။

ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲဆိုတော့ နေ့ခင်း (၁) ချက်က နေ ဒီဝေဒနာတက်တာ ဘုန်းဘုန်း ခန့်မှန်းရရင်တော့ (၂) နာရီ လောက်ကြာမယ်ထင်တယ်။ အဲ (၁) နာရီခွဲ (၂) နာရီတော့ ကြာ မယ်။ အဲဒီမှာတင် ချုပ်သွားလိုက်တာ ညနေ (၄) နာရီမှာ တရားဖြုတ် တာလည်း ဘုန်းဘုန်းမသိဘူး။ အဲဒီတော့ (၆) နာရီလောက် ရောက် လာတော့ တရားပြန်စနေတာလည်း အသံတော့ ကြားလာတယ်။ ကြားလာတဲ့အခါကျတော့မှ ဪ...ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ ဘဝင် ထဲမှာ အသိပေါ်လာတယ်။ ဘယ်လို ပေါ်လာလဲဆိုတော့... ကြည်ပြီး တော့ မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ အကြည်ဓာတ်ကလေးတစ်ခု ရသလို ပဲပေါ့။ အသိကလေးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီကြည်တာလေးကို ကြည့်ပြီးတော့ သတိထားနေတယ်။ ကြည်တာကနေ ပိုကြည်လာ တယ်။ ဘယ်လောက်ကြည်သလဲဆိုတော့ သန်းဥလေးကို အစိတ် တစ်ရာစိတ် တစ်စိတ်လောက်ကလေးကနေ ကြည်လာလိုက်တာ နောက်ပိတ်ဆုံး တစ်ခြမ်းစာ၊ သန်းဥတစ်လုံးစာ အဲဒီကနေပြီးတော့ ကြည်ကြည်လာလိုက်တာ နောက်ပိတ်ဆုံး ဆီးကင်းခန့်၊ နောက် တစ်ခါ ဆီးသီးခန့် အဲဒီလိုနဲ့ပဲ နောက်ပိတ်ဆုံးကျတော့ စိတ်ကြည် လာပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးကြီးကို အကြည်ဓာတ်ကြီးဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ကြည်ပြီးတော့နေတာပဲရှိတယ် အသိမပါဘူး။ ကြည်နေတာပဲ သိတယ်။

အဲ့လို ကြည်နေရာကနေ စိတ်ကလေးကပေါ်လာတယ်။ ဟယ်... ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာလား၊ အလုပ်မှာလား၊ အိမ်မှာလား၊ ဘုန်းဘုန်း စဉ်းစားတယ်။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ ငါ့ကိုယ်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ လိုက်ကြည့်တော့လည်း မတွေ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ အသိလည်းရှိတယ်။ အခု ဒါယကာ ဒါယိကာမတွေရဲ့ အသိလိုပဲ။ အသိလေးရှိရက်သားနဲ့

ကိုယ့်ရုပ်ကြီး ကိုယ်ရှာလို့မရဘူး။ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဒီရုပ်ကြီးက
 ငုပ်တုတ်ကြီးတွေတယ်။ သညာချုပ်နေတာနော်။ သညာချုပ်ပြီးတော့
 သူ့ပင်ကိုယ် သဘာဝအတိုင်းကြီး ဖြစ်နေတာ။ ဒါဘုန်းဘုန်း နား
 မလည်ခဲ့ဘူး။ အဲ...ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း တွေ့တယ်၊ ကိုယ်လည်း
 မဟုတ်ဘူး။ သူများလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီမြင်နေတဲ့
 အတိုင်းပဲ။ ပြန်မှိတ်သွားတော့လည်း ဒီရုပ်ကြီးမတွေ့တော့ဘူး။
 နှစ်ခါ သုံးခါ လုပ်ကြည့်တာမတွေ့တော့ ကဲ... မတွေ့ရင်လည်း
 နေတော့ဟယ် ဆိုပြီးတော့ စိတ်ကလေးက ဇောလေးကျပြီးတော့
 ဘဝင် လည်းရောက်သွားရော ဖျတ်...ဆိုပြီးတော့ စိတ်ကလေး
 ချုပ်သွားပြီးတော့ ပြန်အသိပေါ်လာတယ်။ ချမ်းသာလိုက်တာ
 မပြောနဲ့တော့။ တစ်ခါမှ ဒီလို ဘဝမျိုးနဲ့ မပျော်ဖူးဘူး။

လောကမှာနေခဲ့တဲ့ ဘုန်းဘုန်း (၂၄)နှစ်သား...မြို့ပေါ်မှာ
 တရုတ်-ဗမာ အရေးခင်းမရှိက်ခင်တစ်နှစ်ပေါ့။ အဲဒီနှစ်မှာပေါ့
 တစ်ခါတည်းကို ပျော်လိုက်တာ။ ပျော်နေတာပဲ တစ်ယောက်တည်း။
 ဟိုမှာ အဓိဋ္ဌာန်တွေက စဝင်နေပြီ၊ ဝင်နေလည်း ကိုယ်က အဲဒီတော့မှ
 အဓိဋ္ဌာန်ကပြီးသွားတော့ ဘုန်းဘုန်းစိတ်ထဲမှာက နေ့မှန်းမသိ၊ ညမှန်း
 မသိ ဖြစ်နေတယ်။ ပျော်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထပြီးတော့
 ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ပျော်နေတာ၊ သူတို့ကြည့်တော့လည်း တရား
 ထိုင်နေတယ်။

သူတို့လို ပြန်ထိုင်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ထိုင်လို့မရဘူး။
 ပျော်နေတာပဲ။ စိတ်ထဲမှာ ပျော်လိုက်တာမှ ဘယ်လိုပျော်နည်း ပျော်
 မှန်းမသိဘူး။ ဒီပျော်နည်းကို နှိုင်းယှဉ်ပြပါဆို ဘုန်းဘုန်းလည်း
 မပြနိုင်ဘူး။ ဝမ်းသာနေတာ။ ဘာကိုမြင်လို့ ဝမ်းသာတာနေလဲ
 ဆိုတာကို ဘုန်းဘုန်းလည်း နားမလည်ဘူး။

အဲဒီလိုနဲ့ဖြစ်တော့ ဆရာတော်နဲ့ ဒေါက်တာဒေါ်သိန်းညွန့်

တို့က အရှင်ဘုရားကြွပါတဲ့။ အဲဒီဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ခေါ်သွားတော့ ဟိုရောက်တဲ့အခါကျတော့...မောင်ပဉ္စင်းတဲ့... ဒီနေ့ ထိုင်လိုက်တာ မင်း တော်တော်ကောင်းပါတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ မင်း ဘာမြင်သလဲတဲ့ဆိုတော့ မေးလည်းမေးရော ဘာမှ မမြင်ဘူးဘုရား၊ ဟဲ့...ဘာမှမမြင်လို့၊ မင်းဒီလောက် ထိုင်နေတာ ဘာလုပ်နေလဲတဲ့။ ဟာ...ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်တာပေါ့ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ အခု တပည့်တော် ပျော်နေတယ်။ အင်မတန်မှ ချမ်းသာတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် အခု ဆရာတော်နဲ့ ပြောနေလည်း ပျော်တာပဲ။ တစ်ခါတည်း ဒီလိုပျော်ပုံမျိုး တပည့်တော် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မတွေ့ရဘူး။ အေးတဲ့... မင်း ဇောမကျသေးလို့ပါတဲ့၊ ဒါယိကာမကြီးတဲ့... ဒီ (၁၀၈)ပါး ဒုလ္လဘရဟန်းခံတာ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တင်ပဲ မြတ်နေပါပြီတဲ့၊ ဒေါက်တာဒေါ်သိန်းညွန့်ကို ပြောပြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက သူမြတ်တာ မမြတ်တာ မသိဘူး။ ဘုန်းဘုန်းကတော့ ပျော်နေတာပဲ။

ဆရာတော်ကြီးက ကဲ... မောင်ပဉ္စင်း ပြန်ပြန်တဲ့၊ မင်း အဲဒါနောက်တော့ ဇောကျသွားမှာပါတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ဘုန်းဘုန်း ပြန်လာပြီးတော့ သူတို့လိုပဲ ဘုန်းဘုန်း ထိုင်ချင်တာပဲ။ ပြန်ထိုင်လည်း မရဘူး၊ ဘုန်းဘုန်းမှာ ပျော်နေတာပဲ။ အဲဒီညက သူတို့လို ထိုင်ကြည့်လည်း မရဘူး။ ပျော်တဲ့စိတ်ကြီးက ဝင်နေတာကိုး။ အဲဒီည အိပ်လိုတောင် မရဘူး။ အိပ်ကြည့်လည်း မျက်လုံးကြီးက ကြည်ပြီးတော့ နေပြီးတော့ ပျော်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ နေလိုက်တာ မနက် (၄) နာရီနီးတဲ့အထိ၊ (၄) နာရီထိုးတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်ကသိသွားပြီ။ ငါသည် ညောင်းတာ၊ ညာတာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာဆိုတဲ့ ဓာတ်တစ်လုံးကို ငါပေါက်အောင်ရှုရင် ဒီနေရာသိတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါပြန် ရှုပြန်တယ်။ တစ်ခါမှ မရတော့ဘူး။ (၉) ရက်တိုင်တိုင်၊ နောက် (၂) ရက်မှာ အားထုတ်လိုက်တာ တစ်ရက်မှ မရဘူး။

ဒီနေရာလေး ရဦးမလားလို့ အားထုတ်တာ...ဘယ်ရမလဲ... ဒါလေး လိုချင်တဲ့ လောဘဖြစ်သွားတယ်။ မနက်တုန်းက ဦးပဉ္စင်းကြီးကို အရှင်ဘုရား...ဒီနေရာရဦးမလားလို့မေးတော့...ဦးပဉ္စင်းကြီးက အရှင်ဘုရား ပြန်ရပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာလိုချင်တဲ့ လောဘ၊ သမုဒယက ပြန်ပြီးတော့ တရားပေါ်မှာ လောဘပြန်ကပ်သွားတယ်။ ဒီလိုချမ်းသာတာကို စောစောက မသိဘဲနဲ့အားထုတ်လို့ ဒုက္ခ ကုန်ဆုံးလို့ ရတဲ့နေရာ၊ အခုတော့ ချမ်းသာတာတွေ သိတော့ ဟိုဒုက္ခကြီး ချုပ်သွားရင်တော့ ငါရဦးမှာပဲ၊ ဒီဒုက္ခကြီး ချုပ်သွားရင်တော့ ငါရဦးမှာပဲ၊ အဲဒီ ရဦးမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးကခံထားတော့ ဘယ်ရမလဲ။ အာ...ထိုင်လိုက်တာ မရတော့ဘူး။

အဲဒါနဲ့ (၉) ရက်ပြည့်သွားတော့ အဓိဋ္ဌာန်တွေထွက်၊ သိက္ခာတွေချတော့ ဒေါက်တာဒေါ်သိန်းညွန့်က အရှင်ဘုရား...အိမ်ထောင်ရှိလားတဲ့...မရှိဘူးဒကာမကြီး၊ ဒါဖြင့် ဆက်ဝတ်ပါလား ဘုရားတဲ့၊ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို အားလုံးတာဝန်ယူပါမယ်။ မဝတ်ဘူး... ဒါယိကာမကြီးရယ်လို့၊ ရုံးအလုပ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်လို့၊ ရုံးအလုပ်တွေကလည်း အခုလိုကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ဆိုတော့ ရုံးကလည်းပဲ ဒီလို ဒုလ္လဘဝတ်သွားတယ်ဆိုတော့ အဲဒီက ဒကာမကြီး ဦးပဉ္စင်းတို့ရဲ့ ဌာနခွဲမန်နေဂျာမကြီးက ဦးပဉ္စင်းကို သိပ်ပြီးတော့ ခင်တယ်။ သူကနေပြီးတော့ ဪ ဒီကလေးလေးက ဘာမဆို လူကြီးအပေါ်သိတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုတော့ ဟို လက်မှတ်ထိုးပေးထားပါဆိုပြီးတော့ သူတို့က ထိုးပေးထားတယ်။ တရားရဲ့ တန်ခိုးကလည်း တော်တော် ပြင်းတာ။ အရင်တုန်းကဆို နောက်ကျတာတောင် မရဘူး။ အခု ဘုန်းဘုန်း ဒီ (၉) ရက်နေတာ ဘာမှအပြစ် မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီ ဒကာမကြီးက ဒေါ်တင်တင်တဲ့...ဌာနခွဲမန်နေဂျာမ။ သူက ဘုန်းဘုန်းကို လုပ်ပေးထားတယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းဘုန်းက ပြောပြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဘုန်းဘုန်းပြန်မယ်။ အဲဒကာမကြီးက နောက်ဝတ်ချင်တဲ့အချိန်ကျရင် သူ့ကို ပြောပါတဲ့... ဝတ်ပေးပါ့မယ်တဲ့။ ကောင်းပါပြီလို့... အဲတိုင်းပြောပြီးတော့ ထွက်သွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူထွက်ကျင့်လည်းရပြီ ဆိုတာသိတယ်။ တရားဟာ ရဟန်းဝတ်မှ မဟုတ်ဘူး။ အခုလာပြီးတော့ အရှင်ဘုရားတို့ကိုပြတယ်။ နောက် လူထွက်သွားရင်လည်း ဒီတရား ပါသွားအောင် ဆိုပြီးတော့ပြတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီရုပ်ရှိလာရင် ဒီညောင်းညာတာရှိမယ်ဆိုပြီး တပည့်တော် တွေးထားတာ။ အိမ်ပြန်သွားရင်လည်း ဒီအဝတ်အစားလေးသာ ပြောင်းတာ၊ ဒီသင်္ကန်းပြောင်းသွားတော့ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး အဝတ်အစား ဝတ်တာပဲ။ ဒီရုပ်ကြီးပဲ ဝတ်တယ်။ ဒီရုပ်ကြီး ကြာကြာထိုင်ရင် ညောင်းတာ၊ ညာတာ ပေါ်တယ်။ ဒီညောင်းတာ၊ ညာတာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာ ဆုံးအောင်လိုက်ရင် အဲဒီဆုံးသွားတဲ့နေရာမှာ... ဒါရှိတယ်ဆိုတာ ဒီချမ်းသာတဲ့ နေရာကြီးရှိတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင်ကို သေသေချာချာ စိစစ်သိထားလို့ တပည့်တော်က အဲဒါကို မက်ပြီးတော့ လူဝတ်နဲ့လည်းကျင့်ရင် ရတာပဲဆိုပြီးတော့ တပည့်တော် လူထွက်သွားတယ်။

အဲဒါနဲ့ လူဝတ်နဲ့ကျင့်တာပေါ့။ ကျင့်လိုက်တာ (၃)၊ (၄) နှစ်ကြာတယ်။ အဲဒါကို မရတော့ဘူး။ အဲဒါလေး ရချင်လို့ ကျင့်တယ် မရဘူး။ တချို့များ ဘုန်းဘုန်းကို လာမေးတယ်... တစ်ခါတလေဆို ဘုရားရဲ့အရိပ်ကလေးက နေပြီးတော့ အားထုတ်တယ်။ (၁) ချက်ထိုးသွားတယ်။ နေပူကြီးထဲမှာ ကျင့်နေတယ်။ တချို့က ဘုန်းဘုန်းကို ကြည့်ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးက တော်တော် သမာဓိ အားကောင်းတာပဲ နေပူကြီးထဲမှာ ကျင့်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နေပူမှန်းမသိဘူး။ ဒီတရားကို ဒီနေရာလေး ရမလားဆိုပြီး မဲတာ၊ မရပါဘူး။ တချို့က

မေးတယ် ကောင်လေး... မင်း ဒီလောက်ကျင့်တဲ့ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ ကျင့်သလဲမေးတယ်၊ ငရဲကြောက်လို့လား...မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ပြည် ရောက်ချင်လို့လား...မဟုတ်ဘူး၊ သေမှာကြောက်လို့လား...မဟုတ် ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ကျင့်တာလဲ...ကောင်းလို့ကျင့်တာ၊ ဒါပဲ ပြောတာပဲ၊ ကောင်းတာပဲ သိတယ်၊ ဒီတွေ့ဖူးထားတဲ့ တရားက ချမ်းသာတာပဲ သိတယ်။

အဲလိုနဲ့ ကျင့်လာရင်းကနေ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကြာသွားတော့ ဘုန်းဘုန်း အိမ်ထောင်ကျတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ ဘုန်းဘုန်းရဲ့အဖေက သဲအင်း၊ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အမေက ဒီရွှေတိဂုံ ဘုရားက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းကွန်းတောရမှာ တရားအားထုတ်တယ်၊ ဘုန်းဘုန်းရဲ့အဖေက သဲအင်းမှာ အားထုတ်တော့ အဲဒီသဲအင်းမှာ လည်း ဘုန်းဘုန်းတို့ရဲ့ အမျိုးတွေအများကြီးပဲ။ အဲဒီတော့ ဘုန်းဘုန်း ဆီကို ဘုန်းဘုန်းရဲ့အဖေက တရားအားထုတ်ပြီးလို့ လာတာ၊ (၉) ရက် စခန်းဝင်ပြီးလို့ ပြန်လာတော့၊ ဘုန်းဘုန်းရဲ့အိမ်မှာတည်းတော့ ဟိုး...ညောင်းတုန်းမြို့ကိုပေးတဲ့ မဂ်လေးပါး စာအုပ်ကလေးကို ပေးတယ်။ အဖေ အဲဒါဘာလဲလို့ မေးတော့၊ သားတဲ့...ဒါသီလရှင် ကျောင်းတိုက်ကို ဆရာတော်ကြီးက ပေးခိုင်းလိုက်လို့တဲ့၊ မဂ်လေးပါး စာအုပ်ကလေးက သေးသေးလေးပါ။ လက်တစ်ဝါးလောက် ရှိပါ တယ်။

ဒါနဲ့ ဘုန်းဘုန်းက ဖတ်ကြည့်လိုက်တာ၊ ဖတ်ကြည့်လိုက် တော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာသွားတွေ့လိုက်သလဲဆိုတော့ ဝေဒနာတစ်ခါ ချုပ်ရင်တဲ့ အပယ်လွတ်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီဝေဒနာ ချုပ်ပုံချုပ်နည်းက လည်း ဘယ်လိုပြောလဲဆိုတော့ ဒီလိုတရားထိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဝေဒနာနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာတဲ့ နေကလည်းပူ၊ ရေကလည်းငတ်၊ ဖိနပ်ကလည်း မပါ၊ သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ လမ်းလည်းမမြင်၊ ကမ်းလည်းမမြင်ဘဲ

လျှောက်နေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လိုပဲတဲ့။ ဒါ ဆရာတော်ကြီး ဒီဝေဒနာချုပ်ခန်းလေးကို သူဟောထားတာ၊ အဲဒီလို ဝေဒနာတက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က၊ အဲဒီကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်နဲ့ ရေကလည်းငတ်၊ ထမင်းကလည်းဆာ၊ နေကလည်းပူ၊ ဖိနပ်ကလည်းမပါတော့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ပြီးတော့ အားကိုးစရာမရှိ၊ အားထားစရာမရှိ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့လို့ သူက ကျုံးလျှောက်နေရတာပဲတဲ့။ လမ်းလည်းမတွေ့ဘဲ ကျုံးလျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနဲ့ နတ်တို့ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သစ်ပင်လေးရယ်၊ ရေအိုးစင်လေးရယ်၊ အရိပ်ကလေးလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရော ကဆုန်ပစ်ပြီးပြီးတော့ အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးလေး နေလိုက်သလိုပဲတဲ့၊ အဲဒီလို နေလိုက်တဲ့အခါမှာ စိတ်ကလေးက နွားခြေရာခွက်ထဲမှာ ဖားသူငယ်လေး ဝပ်နေသလိုတဲ့ အင်မတန်ချမ်းသာပါလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ တရားလေး သွားတွေ့တယ်။

ဘုန်းဘုန်းက တစ်ခါတည်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ထိပေါက်သလောက် ဝမ်းသာသွားတယ်၊ ဟာ ဒီဆရာတော်နဲ့ ငါကျင့်ရင်တော့ ကျိန်းသေမြေကြီးလက်ခတ်မလွဲရပြီ၊ ဒီ ငါဖြစ်တဲ့နေရာလေးကို အတတ်ပြောနိုင်တဲ့ ဆရာတော်ပဲ။ သွားမယ်ဆိုပြီးတော့ မေးတယ်။ အဖေ အဲဒီသံအင်းက ဘယ်မှာရှိလဲ။ မှော်ဘီ နှောကုန်းမှာရှိတယ်။ ကျွန်တော် သွားကြည့်ချင်တယ်ဆိုတော့ အေးလေ...သွားလေတဲ့၊ အဲဒီမှာ မင်းအဒေါ်လည်းရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ဒီဘုန်းဘုန်းရဲ့ညီဖြစ်တဲ့ လှထွန်းရဲ့အမေ ဒကာမကြီး ဒေါ်ဝဲကလည်း အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး။ အဲဒီမှာ မင်းအဒေါ်လည်း ရှိတယ်၊ သွားတဲ့။ ကျွန်တော် မသိဘူးဆိုတော့ လိပ်စာပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဘုန်းဘုန်း သွားတယ်။ သွားပြီးတော့ (၉) ရက်ကျင့်တယ်။ ကျင့်ပြီးတော့ ပြန်လာတယ်။ အဲဒီမှာကျတော့၊ ရှူရတယ်...အရှင်ဘုရားတို့လိုပေါ့... ခုက သုံးပုံပုံတစ်ပုံလောက် ရှူခိုင်းတာ။ တပည့်တော်တုန်းက

တစ်ခါတည်း နှပ်ကို နဖူးတက်ရိုက်တယ်။ ခေါင်းကို မော့ရှုလိုက်တာနှပ်က နဖူးတက်ရိုက်တယ်။ အောက်ကို ငှပ်ရှုလိုက်တာ နှပ်က တစ်ခါတည်း မေစေ့မှာလာပြီးကပ်တယ်။ သုတ်မပေးဘူး။ (၂) နာရီ ပြည့်ရင်ကို နှပ်ချေးတွေခြောက်လို့၊ ကိုယ့်မှာ မျက်နှာကိုတင်းလို့၊ နှပ်ချေးခြောက်အောင် အဲလောက်ကျင့်ရတာ။ ပရိသတ်ကလည်း များတယ်။ လူပေါင်း ထောင့်လေးငါးရာ နှစ်ထောင် အဲလောက်များတယ်။ သဲအင်းမှာ ဝေါဝေါ၊ ဝေါဝေါနဲ့နေတာ။ ရှူရတာကိုး။ လေပြင်း မုန်တိုင်းကျနေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။ သူ့အသံ ကိုယ့်အသံ လွှတ်အောင် ရှူနေရတာ။ အဲသလိုနဲ့ ကျင့်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီစခန်းမှာ မရပြန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒီတရားကိုတော့ ကြိုက်နေပြီ။ ရှူဆို ရှူတာပဲ။ ဒါလေး လိုချင်လို့။ အဲဒီချမ်းသာတဲ့ နေရာလေးလိုချင်လို့။ သူပဲ ဟောနိုင်တာကိုး။

နွားခြေရာခွက်ထဲမှာ ဖားသူငယ်လေးဝပ်နေသလိုတဲ့၊ စိတ်ကလေးဟာ အေးငြိမ်းချမ်းသာနေပါလိမ့်မယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ဖြစ်တာနဲ့ ဒက်ထိသွားတူနေတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က တကယ်ကျင့်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တကယ် ငါဖြစ်တဲ့နေရာတောင်ပဲ တိုက်ရိုက်ပြောနိုင်တယ် ဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်း တစ်ခါတည်း သိပ်ယုံကြည်သွားတာ။ ဒါကြောင့်မို့ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရားကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်။ ဆရာသမားပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါရှိလို့ရှိရင် တရားကထက်ဝက်ကျိုးလောက်တရားရတယ်၊ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ သပ္ပရိသသံသေဝကလည်းမှန်ရမယ်။ အဲလို ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါကလည်း ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီတရားက သိပ်မကြာဘူး။

အဲဒါနဲ့ ဘုန်းဘုန်း လိုက်လိုက်တာ (၂၄)၊ (၂၅) နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ (၂၆) နှစ်၊ (၂၇) နှစ်၊ အဲဒီမှာတင် လိုက်ရင်း လိုက်ရင်းကနေပြီးတော့ (၁) နှစ်ကျတော့ (၂၉) နှစ်သား ရောက်လာ

တယ်။ (၂၉) နှစ်သား မရောက်ခင် (၂၆) နှစ်သားလောက်မှာ ဘာဖြစ်လာလဲဆိုတော့ ဟောဒီ မိုးကောင်း ဓမ္မာရုံမှာ သဲအင်းဝု ဆရာတော်က တရားပြတယ်။ အဲဒီကျတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ ဝင်တာ ပေါ့။ စခန်းဝင်တာပဲ။ ဝင်တဲ့အခါကျတော့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဒီလို တွေ့ဖို့က မလွယ်ဘူး။ သူရှေ့မှာပဲ သူဌေးတွေ သူကြွယ်တွေက ထပ်နေတာ လှူလိုက်ပြန်လဲ (၁၀) သိန်း၊ (၁၅) သိန်း။ ကိုယ်က တစ်လမှ (၂၈၀) လောက်ရတာ။ ဘယ်လှူနိုင်မှာတုံး။ လစာလေးက ဒီလောက်ရတာလေးနဲ့။ အဲဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းတို့ ကိုယ်လှူနိုင်တာမှ (၅၀)၊ (၁၀၀) ဒီလောက်လှူနိုင်တာ၊ ဒါတောင် ကိုယ့်မှာအများကြီး။ သူများတွေက သိန်းနဲ့ချီ လှူတဲ့နား ဘယ်ကပ်ရဲမလဲ။ အဲမှာ ကိုယ့် ဆရာသမားကို ဘုန်းဘုန်းတို့က ချောင်းနေတယ်။

ကိုင်း သူတရားဟောရင် ကိုယ့်ခန္ဓာနဲ့ ဘာနဲ့လာတူမလဲလို့ တရားနာတာ၊ အဲသလို နာတာ။ ဪ ဆရာတော် ဟောတာ ငါနဲ့ ဘယ်နေရာတူမလဲဟဲ့။ ဆရာတော် ဟောရင် ကိုယ်က နားစိုက် ပြီး ခန္ဓာမှာ ကပ်ကပ်နာရတယ်။ မမေးနိုင်ဘူး။ မေးနိုင်တဲ့အဆင့် မရှိဘူး။ အနားနားကပ်လို့ မရဘူး။ အဲဒီမိုးကောင်းမှာကျတော့ ဘုန်း ဘုန်းကလည်း ချောင်းနေတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကို သိပ်တွေ့ချင်တာ။ ဒီလောက်နှစ်တွေ (၄)၊ (၅)၊ (၆)နှစ် အားထုတ်လာတဲ့ဥစ္စာ ဆရာ တော်ကြီးနဲ့ တစ်ခါလား ပြောဖူးတယ်။ ကုလားကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဘုန်းဘုန်းရယ်၊ သဲအင်းဝုဆရာတော်ရယ်၊ အဲဒီတစ်ခါကတော့ စထိုင် ခါစတုန်းက ပြောဖူးခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးကို တရားမေးချင်တာ၊ မေးလို့မရဘူး။ အဲဒီ မိုးကောင်းဓမ္မာရုံမှာကျတော့ အလစ်ချောင်းနေတာပေါ့လေ။

ဆရာတော်ကြီးလည်း ဆွမ်းစားပြီးရော ဘုန်းဘုန်းတို့ တရား ယောဂီတွေကို ဆွမ်းကျွေးတယ်။ ကျွေးတဲ့အခါမှာ ဘုန်းဘုန်း တစ်

လုတ်၊ နှစ်လုတ်ပဲ စားတယ်။ စားပြီးတော့ တော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ ဆရာတော်ကြီးအခန်းကို အသာလေး သွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ကုတင်ပေါ်မှာ ငုပ်တုတ်ထိုင်ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ကြီး ထိုင်သောက်နေတယ်။ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ဘုန်းဘုန်းက အလစ်ရသွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တပည့်တွေက ဆရာတော်ကြီး အနားယူပါစေဆိုပြီးတော့ အခန်းထဲမှာထားတာပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းက လည်း အသာလေး ကြောက်ကြောက်နဲ့၊ ကြောက်လည်းကြောက် တယ်။ အသာလေး သွားဖွင့်ကြည့်တော့ ဆရာတော်ကြီးက ငုပ်တုတ် ထိုင်နေတယ်။

ဟာ...ဒကာ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ လာလေတဲ့...ဒကာလေး လာ လေ...ဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းက ဝင်သွားပြီး ကန်တော့လိုက်တယ်။ သူကတော့ ဘုန်းဘုန်းကို သိနေတာပေါ့လေ။ အမြဲတမ်းစခန်း တွေမှာ ဝင်တော့ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်ကများတော့ သိတာပဲရှိတယ်၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ သူဘယ်သိမလဲ။ အဲဒါနဲ့ မင်းဘယ်ကလာ အားထုတ်လဲ၊ တပည့်တော် သာကေတကပါဘုရား။ အေးတဲ့၊ အခု မင်းကြာပြီလားတဲ့၊ တပည့်တော် (၆) နှစ်ရှိပြီ၊ ဟာ...မင်း... (၆) နှစ်ဆိုကြာပြီပဲတဲ့၊ မှန်ပါ့ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ မင်း အခု ဘာရှုလဲတဲ့။ ဝေဒနာရှုပါတယ်ဘုရား၊ ဘယ်ဝေဒနာရှုလဲတဲ့၊ တင်းတယ်၊ တောင့် တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ခဲတာကို ရှုပါတယ်ဘုရား၊ ဟာ...တင်းတာ၊ တောင့်တာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာ၊ ဝေဒနာလားကွ။

အဲဒီလို တစ်ချက်ပြောလိုက်တာကလေ၊ ဘုန်းဘုန်းရဲ့လောက ကမ္ဘာကြီး တစ်ခါတည်းကို ချာလပတ်လည်သွားတယ်။ ဆရာတော် အဲလိုပြောတော့၊ ကမ္ဘာကြီး ဇောက်ထိုးပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သပ္ပုရိသသံသေဝ မှန်လာရင်လေ အင်မတန် အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထတာတွေရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း

ဟောလိုက်တာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရွစ်ရွစ် ရွစ်ရွစ်နဲ့ ကြက်သီးတွေ ဖျင်းဖျင်းထတာ အဲဒါ ပါရမီတွေပေါ့။ အခု ဘုန်းဘုန်းကျတော့ လောကကြီး ချာလပတ်လည်သွားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ တင်းတာ၊ တောင့်တာ ဝေဒနာရှုပါတယ် ဘုရားလို့ ပြောတဲ့ဥစ္စာကို သူက ဟာ...တင်းတာ၊ တောင့်တာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာ၊ ဝေဒနာလားကွတဲ့၊ ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့စကားတစ်လုံးဟာ ဘုန်းဘုန်းမှာ လောကကြီး ချာလပတ်လည်သွားတယ်။ ဟာ...ငါမှားသွားပါလား ကြည့်စမ်း၊ တိတ်ခွေထဲမှာ ပူတာ...ဝေဒနာ၊ တင်းတာ...ဝေဒနာ၊ ကိုက်တာ... ဝေဒနာ၊ ထုံတာ...ဝေဒနာ၊ သူခေါ်နေတာပဲ။ အဲဒီသူရဲ့ ဟောချက်၊ ပြချက်နဲ့ ဘုန်းဘုန်းတို့ကလည်း လိုက်နေတာ၊ ဒီနေရာမှာ စောဒက တက်ဖို့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။

ဆရာတော်ရယ်...ဆရာတော် ဒီလိုဆိုရင် ပူတာ ဝေဒနာ၊ တင်းတာ ဝေဒနာလို့ ဆရာတော် ဆိုထားလို့ တပည့်တော် လိုက်ပါ တယ်လို့ပြောဖို့ သိပ်သင့်တာ။ မပြောဖြစ်ဘူး။ ပါရမီနော် ပါရမီက ပို့နေပြီ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားမလည်ဘူး။ ဟယ်...ငါမှားသွားပါလား လို့ သိပြီးတော့ တခါတည်း ကမ္ဘာကြီး ချာလပတ်လည် သလိုဖြစ်ပြီး တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းပြီးတော့မှ ဆရာတော် ဒီလိုဆိုရင် ဝေဒနာဆိုတာ ဘယ်ဥစ္စာပါလဲဘုရားလို့ တုန်တုန်ချီချီနဲ့ မေးရတယ်။ ကိုယ့်မှာ၊ အသံတွေ တုန်ပြီးတော့၊ အဲဒါကြီးဖြစ်နေလို့၊ ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားတဲ့သဘောကွတဲ့၊ အဲလိုပြောလိုက်တော့။ ဟာ ငါမှားသွားတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း။ ငါ တင်းတာ၊ တောင့်တာကိုရှုခဲ့တာ (၆) နှစ်တောင်ကြာ တယ်။ ဝေဒနာခံစားတာ ငါ မသိခဲ့ပါလား၊ ငါ မရှုမိခဲ့ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ကြီးတင်လာတယ်။ တိတ်ခွေတွေထဲမှာလည်း ပါသားပဲ၊ တင်းတဲ့ပေါ်မှာ ခံစားတာဝေဒနာ၊ တောင့်တဲ့ပေါ်မှာ ခံစား တာဝေဒနာ၊ ဒါတွေလည်း ကြားနေသားနဲ့ အဲဒါတွေကို မကြားဘူး။

အခု ဆရာတော်ပြောမှပဲ နားထဲမှာ တိုက်ရိုက်ဝင်သွားတယ်။ အဲဒီ တင်းတာ၊ တောင့်တာ၊ ဝေဒနာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ခံစားတာဝေဒနာလို့ ပြောလိုက်တော့။ ငါမှားသွားပြီ ဆိုပြီးတော့လေ တစ်ခါတည်း ချက် ချင်း ပြေးကျင့်ချင်တော့တယ်။ စိတ်ဆန္ဒပေါ်လာတယ်။ မှန်ပါ ဘုရား...တပည့်တော် သိပါပြီဆိုပြီးတော့ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းက အပြင်ဘက်ထွက်လာတယ်။

ထွက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်နှစ်နာရီရှိသေးလဲ (၁၂) နာရီ ရှိတယ်၊ (၁) နာရီ လိုနေတယ်။ (၁) ချက်ကျမှ ကျင့်မှာကိုး။ အဲဒီ (၁၂) နာရီနဲ့ (၁) ချက်ကို ဘုန်းဘုန်း မစောင့်နိုင်ဘူး။ ဒီတရားကို လိုချင်လွန်းအားကြီးလို့၊ အဲဒီတော့ ဒီမိုးကောင်း ဓမ္မာရုံကြီးထဲမှာ ဆိုတာက ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီတယ်၊ လေးငါးခြောက်ထောင်လောက် ပြနေတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောတာနဲ့ ဝေါဝေါ ပေါဝေါနဲ့နေတာ၊ တခြားရိပ်သာတွေလို တိတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သဲအင်းရိပ်သာက သိပ်ဆူတာ။ ဆူပေမယ့်၊ တခြားစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ကိုယ်ပြောကြတာပေါ့။ သူတို့က ဝေဒနာတက်တဲ့အကြောင်းတွေ၊ ဘဝဇာတ်တွေဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောနေကြတာ၊ ဝေဒနာမလွတ်တဲ့အကြောင်းတွေ ဒါတွေ ပြောတာပါ။ တခြားအကြောင်းတော့ မပါပါဘူး။ ဘုန်းဘုန်း က အဲဒီထဲမှာသွားနေရင် ငါ ရှုလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ မိုးကောင်း ဘုရားထဲ သွားရှုမယ်ဆိုပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း သွားတာ၊ (၁) နာရီ တောင်လိုသေးတယ်။ (၁) နာရီအချိန်က နှမြောဖို့ကောင်း တယ်ဆိုပြီးတော့ အချိန်ကိုနှမြောသွားတယ်၊ မိုးကောင်းဘုရားကြီးမှာ လာပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်တင်တယ်။

တပည့်တော် ဒီ ပူတယ်၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်နဲ့ ဝေဒနာ ထင်ပြီးတော့ ရှုခဲ့တာ (၆) နှစ်ကြာပါပြီဘုရား၊ အခုမှပဲ ဝေဒနာ

ဆိုတာ ခံစားတယ်ဆိုတာ ဆရာတော်ကြီးပြောလို့ တပည့်တော် သိပါပြီဘုရား၊ အခုတစ်ထိုင်မှာတော့ ဒီဝေဒနာ သိရပါလို့၏ ဆိုပြီး ကန်တော့ပြီးတော့ ပရိကံယူတယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ကိုပေးတဲ့ ပရိကံ အတိုင်းပဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပရိကံ ယူပြီးတော့ ထိုင်တော့တာပေါ့။ ဘုရားရှေ့ တစ်ယောက်တည်း ကျကျနန ထိုင်တာပဲ၊ ထိုင်ပြီးတော့၊ ဒီဝေဒနာကို တစ်ခါတည်း ထိသိပြီးတော့ နှာခေါင်းထဲမှာ ဝင်လေ ထွက်လေ ရှူရတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့တုန်းက နှာခေါင်းမှာ (၁၀) မိနစ်၊ (၁၅) မိနစ်လောက် ရှူလိုက်တယ်။ ရှူပြီးတော့ (၁၅) မိနစ် လည်းကြာရော အရှူလေးရပ်ပြီးတော့ အသာလေး သတိထားကြည့် တယ်၊ အဲ့ပေါ်မှာ ဝေဒနာ တင်းတာ၊ တောင့်တာပေါ်လာရင် ဝေဒနာ ရှူမလို့၊ အရင်တုန်းက ပူတာ၊ တင်းတာ၊ တောင့်တာကို ဝေဒနာ ထင်ပြီး ရှူခဲ့တာ။ အခု ပူတာ၊ တင်းတာ၊ တောင့်တာ ပေါ်လာရင် ခံစားတဲ့ သဘောဝေဒနာ ရှူမလို့စောင့်ကာမှပဲ ဝေဒနာက ပေါ်မလာ တော့ပါဘူး။

အရင်တုန်းက ဒီမှာ ပရိကံယူကတည်းက ဝေဒနာကတက် နေပြီ၊ တစ်ခါတည်း ဝေဒနာကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ သူကလေ မထိုင် သေးဘူး ဝေဒနာက တက်နေပြီ။ အဲ့ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီဝေဒနာက ဖြိုခြောက်တယ်၊ အခုလာခဲ့ မင်းကိုရှုတော့မယ်ဆိုမှ မတက်တော့ဘူး။ အဲ့ဒီတော့ (၁၂) နာရီကနေ (၁) ချက်ထိုးသွား တယ်၊ မတက်ဘူး။ ဟိုက (၁) ချက်ထိုးတော့ တစ်ခါတည်း တရား ယောဂီများ... ဆရာတော်ကြီး ကြွပါပြီဆိုတာ ကြားတယ်။ ဒါဖြင့် ဒီ (၁) နာရီထိုင်ထားတာကို နှမြောနေတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ နောက်ပြန်ထိုင်ရင် ဒီဝေဒနာမတက်မှာစိုးလို့၊ ထပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သွားရမှာလည်း နှမြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီ (၁) နာရီ လေးကို ဟိုမှာပြန်ထိုင်ရင် ဒီလို အစကပြန်စရမှာ နောက်နာရီဝက်

လောက်ဆို တက်ချင်တက်မှာဆိုပြီးတော့ နှမြောနေတာ။ ဘုန်းဘုန်းက ဝေဒနာတက်တာကို စောင့်နေတာ။ အဲလို စောင့်နေရင်း ဒီကနေ မနောနဲ့ပြောတာပေါ့။ ဆရာတော်ဘုရား...အမှန် အဓိဋ္ဌာန်ကတော့ ဓမ္မာရုံထဲမှာ ထိုင်ရတာဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော် (၁) နာရီ ထိုင်ထားတဲ့အတွက် ဝေဒနာကို နှမြောလွန်းအားကြီးလို့ တပည့်တော် ဒီကနေပဲ အဓိဋ္ဌာန်မပျက် ထိုင်ပါရစေဘုရားလို့ ဆိုပြီးတော့ မနောနဲ့ ကန်တော့တာပေါ့လေ။ တပည့်တော် အဓိဋ္ဌာန် မပျက်ပါဘူးဘုရား၊ ဒီကနေ ဆက်လက်ထိုင်ပါ့မယ်။ (၂) နာရီလည်း ပြည့်အောင် ဆက်လိုက်ပါ့မယ်ဆိုပြီးတော့ အဲလိုအာရုံပြုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်နေတယ်။ နောက် (၁) နာရီ ကုန်သွားလို့ (၂) နာရီ ရောက်တာလည်း မတက်သေးဘူးဗျ။ (၂) နာရီတောင် မတက်တော့ တစ်ခါတည်းကို စိတ်ထဲမှာ ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ခါတိုင်းတော့ (၁၀) မိနစ်၊ (၁၅) မိနစ်ဆိုရင် တက်တယ်၊ ပရိကံယူရင်းနဲ့တောင် ဝေဒနာက တက်နေတယ်၊ အခု ဝေဒနာရှုမယ်ဆိုမှ မတက်ဘူး။

(၂) နာရီနဲ့ (၁၅) မိနစ်လောက်ကျတော့ တက်လာတယ်၊ ဖျင်းဖျင်း၊ ဖျင်းဖျင်း၊ ဖျင်းဖျင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ တက်လာတယ်။ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကဲ တက်စမ်း၊ မင်းဘယ်လောက် တက်မလဲ။ ငါဝေဒနာ ရှုလိုက်မယ်၊ ကိုယ်က မျှော်နေတာပေါ့၊ အဲလိုပဲ တေဇောပဲ တက်လာတာပဲ။ ကိုယ်က ဟိုတုန်းက တေဇောဓာတ်ကိုး၊ တေဇောရုပ် ဦးစီးထားတော့ တေဇောကပဲ တက်တယ်။ ပူတာကြီး တက်လာတယ်၊ အင်း...ပူတော့လာပြီ၊ ပူတာကို ဆရာတော်ကြီးက ပူတယ်လို့မရှုနဲ့ ဝေဒနာရှုလို့ ပြောတယ်ဆိုတော့...ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီမှာ ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...ဝေဒနာနဲ့ စိတ်ကလေးက ဆိုနေတယ်။ ပူတာကြီးကြည့်ပြီးတော့ ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...ဝေဒနာနဲ့ စိတ်ကလေးက ဆိုနေတာကို ဘုန်းဘုန်း မသိဘူး။ ဒီဝေဒနာလို့

ဆိုနေတဲ့ သညာနဲ့ ငါနဲ့ပေါင်းနေတာ ဘုန်းဘုန်း နားမလည်လိုက်ဘူး။
 ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...ဝေဒနာနဲ့ ဆိုနေတာ၊ ဟိုက ပိုပို ပူလာလေ၊
 ဒီက ပိုပြီးတော့ ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...ဟိုက မချိမဆန့်၊
 ပူလာလည်း ဒီက ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာဆိုနေတော့ ဆိုရတဲ့လူက
 မောရော၊ ဝေဒနာ ဝေဒနာလို့ ဆိုနေတဲ့ စိတ်ကလေးက မောလာ
 တော့၊ စိတ်တစ်စိတ်က ထပြီးတော့ ရပ်ကြည့်လိုက်တယ်၊ မဟုတ်ပါ
 ဘူး ဟိုက ပူတာက ဝေဒနာလား၊ ဒီမှာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ
 လို့ ဆိုနေတာလေးက ဘာလေးလဲဆိုတော့ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့
 မောနေတာပေါ့၊ ဆိုနေတဲ့ စိတ်ကလေးက ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ
 လို့ဆိုနေတာကိုး၊ ဝေဒနာလို့ ဆိုနေလည်း ပိုနေတာပဲ၊ ပူတာက
 ပူတာပဲ။

ဒီဝေဒနာလို့ ဆိုနေတာ အပိုကြီးပါလားဆိုပြီးတော့ ဖယ်ထုတ်
 ပစ်လိုက်တော့ သညာက ပယ်သွားရော။ ဒါ ကိုယ်က ဖယ်ထုတ်
 လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဉာဏ်က ဖယ်လိုက်တာ၊ ကိုယ်က မသိ
 လိုက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာလို့ ဆိုနေတဲ့ စိတ်
 ကလေးမရှိတော့ ပြောင်ကြီးဖြစ်နေရော၊ ပူတာနဲ့ မိမိနဲ့တည့်တီးကြီး
 ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ပူတဲ့သဘောကို ထောက်ပြီးတော့ ဘယ်
 ဥစ္စာလဲ ဝေဒနာဆိုပြီးတော့ ပူတယ်ဆိုတာ ကို အသာလေး သည်းခံ
 ပြီးကြည့်တော့ ဘဝင်မှာ ကျပ်ကျပ်လာတယ်။ ဘဝင်လေးကိုလည်း
 လျှော့ပေးတယ်။ တင်းတစ်လုံးကိုလည်း ထောက်ထားတယ်။ ဝေဒနာ
 ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ဆိုပြီးတော့ တစ်ခါတည်း မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာလိုပေါ့၊
 ဒီဘဝင်ဆီလည်း မရောက်ရဘူး။ ဝေဒနာဆီလည်း မရောက်ရဘူး။
 အသာလေး ဉာဏ်လေးက ကိုယ်ချိန်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့ဘာသူ
 ချိန်သွားတာ ဒီကိစ္စတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ချိန်လို့လည်းမရဘူး။
 အဲဒီနေရာမှာ မဇ္ဈိမပဋိပဋ္ဌာ အလယ်လောက်ကလေး ရောက်

ပြီးတော့ ကြည့်နေတာ ဘုန်းဘုန်းက ဒီပူတာ၊ တင်းတာ၊ တောင့်တာ ပေါ်မှာ ဝေဒနာ တွေ့ရမယ်မှတ်တာ။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဉာဏ်လေးက အရှေ့မတိုးဘဲနဲ့ နောက်မှာ မခံချင်တဲ့သဘော ခံစားနေရတာ၊ ဉာဏ်လေးက ဖျတ်ဆို...သွားမြင်တယ်၊ ဟယ်...ဒီမှာ ဝေဒနာဖြစ်ပါလားလို့ မခံချင်တဲ့သဘောလေး၊ မခံချင်တာလေး ခံစားနေရတာလေးကို ဉာဏ်လေးကလည်း မြင်လိုက်ရော ဖျတ်ဆို...ချုပ်သွားရော။ ဟိုက ပူတာမရှိတော့ဘူး။ ဟယ် တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျသွားတယ်။ ပြန်ပြီးတော့ ခံစားကြည့်လိုက်တယ်။ ဝေဒနာ ဖြစ်တယ်။ ပြန်ခံစားလိုက်တော့ ပူတယ်၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ် ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားတဲ့သဘောလေးကို ဉာဏ်နဲ့ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ဖျတ်ဆို...ချုပ်သွားတော့ ဝေဒနာမရှိပြန်ဘူး။ ဟယ် ...တယ်ဟုတ်ပါလား။

ဘုန်းဘုန်းက ဒီနေရာမှာ ဖြုတ်လိုက်တပ်လိုက် ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက် မှတ်မိအောင် လုပ်တော့တာပဲ။ ဒီမှာ မလွှတ်တော့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ (၆) နှစ်လောက်ကြာသွားတဲ့နေရာဆိုတော့ ခံစားတဲ့ သဘော ဝေဒနာဟာ အရှေ့မှာ မဟုတ်ဘဲ အနောက်မှာ ခန္ဓာဘက် ဉာဏ်လှည့်သွားတာကိုး။ အရှေ့မှာ ပူတာ၊ တင်းတာ၊ တောင့်တာကို ဘုန်းဘုန်းက မဲတာကိုး၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အနောက်မှာ သူဖြစ်နေ တယ်။ ဒါ ခန္ဓာဘက် ဉာဏ်က သူ့ဟာသူ အလိုလိုရောက်ပြီးမြင် နေတာ။ အဲဒီတော့မှ သဘောတွေကျတယ်။ သဘောကျတော့မှ ဆရာတော်ကြီးဟောတဲ့ဆီကို သွားညွှတ်လိုက်တယ်။ သွားညွှတ် လိုက်တော့ ခံစားလိုက်တယ်။ အဲ တရားတွေ နာလိုက်ရတယ်။ အဲမှာ ခံစားတဲ့သဘော ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ဟိုက အသံပျောက် သွားတယ်။ ဟယ် တယ်ဟုတ်ပါလား အသံတွေလည်း ပျောက်သွား ပါလား။ ငါ ခံစားတဲ့ဝေဒနာလို့သိလိုက်ရင် အသံတွေလည်း ချုပ်သွား

ပါလား။ တင်းတာ တောင့်တာလည်း ချုပ်ပါလား။ တစ်ခါတည်းကို အသံကြားလိုက်ရင် ဟိုမှာလိုက်ပြီးတော့ ဝေဒနာ၊ အသံပေါ်မှာ သွားညွှတ် ခံစားလိုက်တယ်။ မခံချင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ချုပ်သွားတယ်။ သဘောတွေကျတာပေါ့။

အဲဒီနေရာမှာ ဆရာတော်ကြီးကိုလေ တစ်ခါတည်းကို ရှိခိုးလို့ မဝဘူး။ ငါ့ဘဝကို ကယ်တင်တာ။ သံသရာကြီးကို ကယ်တင်တာ ဒီဆရာတော်ပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ လောကကြီးမှာ ဘုရားတကာ ဘုရားထဲမှာ ဘုန်းဘုန်းဘုရားက သိပ်မြင့်မြတ်တယ်လို့ ဘုန်းဘုန်းမှတ်တယ်။ ဘယ်ဘုရားမှ ဘုန်းဘုန်းကို မချွတ်နိုင်လို့ ဘုန်းဘုန်းက သံသရာလည်ပြီး ဘဝတွေ အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီးတော့ ယခုဘဝတွေ ရောက်လာတာ။ ယခုဘဝ ရောက်တော့မှ တစ်ခါတည်း သဲအင်းမှာ ဒီလိုချွတ်လိုက်တာ ဘုန်းဘုန်းဘုရားပဲ။ သူများတွေက ဘာပဲပြောပြော ရဟန္တာပြောပြော ဘာပြောပြော ဘုန်းဘုန်းကိုချွတ်တာ ဘုန်းဘုန်းဘုရားပဲ။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလန်တို့ကို ချွတ်တာက ဂေါတမဘုရား၊ ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းဘုရားကတော့ သူပဲ။

ဒီတင်းတာ၊ တောင့်တာ၊ ကိုက်တာ၊ ခဲတာကြီးကို မဲခဲတာ နှစ်ပေါင်း (၆) နှစ်လောက် ကြာတာ၊ ခံစားတဲ့သဘော ဝေဒနာကို ဉာဏ်နဲ့ မြင်လိုက်တော့ တင်းတာ၊ တောင့်တာ၊ ချုပ်တာတင်ပဲ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားတာလဲ ဝေဒနာ ခံစားတဲ့သဘော ဝေဒနာ မြင်တဲ့ပေါ်မှာ ခံစားတာဝေဒနာ၊ အဲဒီလို သိလာတယ်။ အဲဒီကျမှ မဲပြီ။ ဝေဒနာသတိပဋ္ဌာန်ရောက်ပြီးတော့ နာတာ။ ဝေဒနာ သတိပဋ္ဌာန်ကို နားမလည်ဘူး။

အဲဒါနဲ့ပဲ ဆက်အားထုတ်တော့ ဝေဒနာပဲရှုတယ်။ အိပ်ပြန်သွားတဲ့ထိ ဝေဒနာ၊ စားတာလည်း ဝေဒနာ၊ အိပ်တာလည်း ဝေဒနာ၊ ထိုင်တာလည်း ဝေဒနာ၊ ယိုတာလည်း ဝေဒနာ၊ ပေါက်တာလည်း

ဝေဒနာ၊ သောက်တာလည်း ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာချည်းဖြစ်သွားတာပဲ။ ဝေဒနာ ဆိုတာဘယ်သူလဲ၊ ထိုင်တာ ထတာ၊ စားတာ၊ သောက်တာ ဆိုတာ ပညတ်နော်။ ခံစားတဲ့သဘော၊ မခံချင်တာလေး ခံစားနေရတဲ့ သဘောလေးကို ဉာဏ်က မြင်မြင် သွားတာကိုပြောတာ။ ဒါက ကျင့်မှရတာ။ ဒီလိုပြောပြလို့လည်း မသိနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်မို့ တင်းတယ် တောင့်တယ်ကို မလျှော့ပါနဲ့။ တင်းတယ် တောင့်တယ်ကို ထောက်ပြီးတော့ ခံစားတဲ့သဘောဝေဒနာ ကိုမြင်ရင် အဲဒါဝေဒနာ တဏှာ ရပ်သွားပြီ။ တဏှာချုပ်သွားရင် ဝေဒနာတင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရပ်ပါတယ်။ ဒါ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နည်းနဲ့ဆိုရင် ဒါ ဝေဒနာမှာ ရပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းက သဘောတွေကျပြီး ဆက်အားထုတ်တာပေါ့။

ဆက်အားထုတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း ကို ဘယ်စခန်းတက်သလဲဆိုတော့ တစ်ခါထိုင် (၄) နာရီ ၊ တစ်နေ့ ကို နေ့ (၂) ကြိမ် ည (၂) ကြိမ် (၉) ရက် မအိပ်ရဘူး။ လက်မှတ်ထိုး ရတယ်။ အဲဒါ အိပ်ခွင့်မရှိတဲ့။ အဲဒီလို စခန်းကြီးတက်တော့တာပဲ။ ဒီလိုစခန်းမျိုး တက်ရဲသွားပြီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နာတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဝေဒနာခံစားတာ။ တင်းတာ၊ တောင့်တာ ငါ နာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီရုပ်က တင်းတယ်၊ တောင့်တယ် သူ့ဘာသူ ဖြစ်တာ၊ ခံစားတာက ငါဖြစ်နေတာ၊ အခုခံစားတာ ငါမဟုတ်တော့ ဘူး။ ဝေဒနာဖြစ်နေတော့... ငါမှမပါဘဲ။ တင်းတာကိုလည်း ခံစား တာ ဝေဒနာ...၊ တောင့်တာကိုလည်း ခံစားတာဝေဒနာ...အရင်တုန်း က ခံစားတာ ငါဖြစ်နေတာ၊ အခု ငါ ပြုတ်ပြီး ဝေဒနာပေါ်မှာ မဂ် စိတ်တည်နေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဝေဒနာတင် ရပ်တယ်လို့၊ တဏှာမကူးဘူးဆိုတာ ဒါကိုပြောတာပါ။ ခန္ဓာရဲ့ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကို နားလည်ရင်ရတယ်။ စာပေါ်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားလည်

လိုတော့ ဒီဝေဒနာနဲ့ တဏှာကူးနေမှာပဲ၊ ခန္ဓာပေါ်ကနေ တည်ယူတာ။

အဲဒီတော့မှ ဘုန်းဘုန်းက တစ်ခါထိုင်ရင် (၄) နာရီ၊ နေ့ (၂) ကြိမ်၊ ည (၂) ကြိမ် (၉) ရက် မအိပ်ရဘူး ထိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ထိုင် လိုက်တော့ (၉) ရက်လုံးလုံး သဒ္ဓါတွေနဲ့ လွန်ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ် နေလဲဆိုတော့ ဒီတရားကို လိုချင်တဲ့သဒ္ဓါတွေနဲ့ အလင်းဓာတ်ကြီး တွေကိုမြင်တယ်။ တစ်ခါတည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဆိုတော့လေ... ဒါ ဝိပဿနာ အညစ်အကြေးထဲ ဝင်နေမှန်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိဘူး။ ဒါ စာပေမှာ နောက်ပြန်ကြည့်တော့မှ ဪ ငါဒီနေရာ တွေက ဝိပဿနာ အညစ်အကြေးတွေဝင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်ခါတလေ အာမထိ လျှာမထိ နေနေရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကြီး ကလေ လေထဲမှာနေရသလို၊ တစ်ခါတလေ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ နေရသလို၊ တစ်ခါတလေကျလည်း ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတော့ ချမ်းသာ ပြီးတော့နေတယ်။ ကိုယ့်မှာလေ အဲဒါတွေပဲ သဘောကျနေပြီးတော့ နေတယ်။ စိတ်ကတော့ ဒါ တရားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဖြစ်နေတာ ဒါတွေပဲဖြစ်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဒီ (၉) ရက်လုံးလုံး မအိပ်ဘဲနဲ့ ကျင့်ခဲ့တဲ့ သမာဓိအားတွေကလွန်သွားတာကိုး၊ သမာဓိတွေ များသွားတော့ ဉာဏ်ပိတ်သွားတယ်၊ မသိဘူးပေါ့။

ဘုန်းဘုန်းက (၁၅) ရက်ခွင့်ယူလာတော့ အဲဒါနဲ့ အိမ်ပြန်လာ ပါလေရော။ အိမ်ပြန်လာတော့ ကလေးလေးက ဘုန်းဘုန်း လက်ကို ဆွဲတာလည်း ဆွဲမှန်းမသိဘူး။ ဒီရုပ်ကြီးကို ဆွဲသွားတာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဘာမှမသိဘူး။ လောကလိုပြောရရင်တော့ ကြောင်တောင်တောင် လို့ ပြောရမှာပေါ့။ အမှန်ကတော့ စိတ်ကလွတ်မြောက်နေတာ။ လွတ် နေတာကို ဉာဏ်က မသိတော့ ကြောင်တောင်တောင်ကြီးလိုပေါ့။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးတော့နေတယ်။ ခွင့်ယူထားတော့ ရုံးက မတက်ရ သေးဘူး။ (၄)၊ (၅)၊ (၆) ရက်လောက် လိုသေးတယ်။ အိမ်ရောက်ပြီး

(၃) ရက်လောက်ကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စဉ်းစားတယ်။ ဪ ငါ့ကျင့်လာလိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉) ... (၆) နှစ်တောင် ရောက်ပါပြီလား။ ငါ ဆရာတော် ဟောတဲ့ ရုပ်နာမ်လည်းမမြင်၊ အသုဘလည်းမတွေ့၊ ငါတရားရတော့ မယ့် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ စိတ်ကလေးက နှေ့ခင်းဖက်က လေး ကုတင်ပေါ်မှာ တုံးလုံးလဲ့နေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိသွားတယ်။ တရားကျင့်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်လေးမှာ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နေ့လဲဆိုတော့ ၁၃၃၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့၊ နှေ့ခင်းဖက် (၁၂) နာရီမှာဗျ။ အံ့ဩဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။

အဲဒီမှာတင်ပဲ ပက်လက်လှန်ပြီးတော့ လက်ချိုးကြည့်တယ်။ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉) နှစ်၊ ငါ (၂၉) နှစ်သားတောင်ရောက်နေပြီ ရုပ်နာမ်လည်းမမြင်၊ ဆရာတော်ကြီးဟောတဲ့ အသုဘလည်းမမြင်၊ ငါတရားရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ စိတ်ကလေးက ဇောလေးကျပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲသွားလိုက်တာ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲသွားလဲဆို နှလုံးဘူးအိမ်လေးထဲမှာ ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် ဆင်းရဲစရာ မရှိလောက်အောင် ဆင်းရဲသွားတယ်။ ကုန်လည်းကုန်ရော ဘုန်းဘုန်းရဲ့မျက်နှာရှေ့မှာလေ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ အင်မတန်မှ အားကောင်းတဲ့ ဆလိုက်ကြီးနဲ့ကို တစ်ခါတည်း ဓာတ်ပုံရိုက်သလိုပေါ့လင်းကနဲဆို လောကကြီး ဖွင့်ပြတယ်။ တစ်ခါတည်း တလောကလုံးကို မြင်ရတယ်ဗျ။ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့နော် ဒီလိုမြင်ရတယ်။ တရားဆိုတာ ဒီလိုမြင်ရတယ်၊ ဒီလိုတွေ့ရတယ်လို့လည်း မမျှော်လင့်ဘူး။ ဘုန်းဘုန်းသိတာက တင်းတာ၊ တောင့်တာတွေ လွတ်ရင်တရား၊ စိတ်ကလေး ချမ်းသာရင် တရား၊ ဒီလိုထင်ခဲ့တာ။

အခုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ လောကကြီးမှာ တစ်ခါတည်းကို

လမ်းပျောက်နေတဲ့လူကို မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်လိုက်တော့ မြို့ရွာတွေ မြင်လိုက်ရသလို လမ်းမှန်၊ လမ်းမှားကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ တစ်ခါတည်း အကုန်လုံးတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဟယ်ဒါ ရုပ်နာမ်ပါလား။ ဒီလမ်းက ငါလိုက်ရင်၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ ပြီးတယ်ဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ တစ်ခါတည်း ပျော်လိုက်တာ၊ လူတွေကို အဲဒီကနေ မျက်လုံးထဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ မိန်းမတွေ မမြင်တော့ဘူးဗျ။

ရုပ်နာမ်ဖြစ်နေတယ်။ ဟာ လူတွေလိုက်ကြည့်တယ်။ လမ်းသွားတဲ့လူတွေကြည့်လည်း ရုပ်နာမ်၊ ခွေးတွေကြည့်လည်း ရုပ်နာမ်၊ ကြက်တွေကြည့်လည်း ရုပ်နာမ်၊ ကိုယ့်သားမယားကြည့်လည်း ရုပ်နာမ်၊ ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လောက်မြင်ရလဲဆိုရင် (၃) ရက်တိတိကို အဲဒီရုပ်နာမ်ပဲ မြင်နေတာ။ အကောင်ကြီးက ရုပ်တရား။ ခွေးပဲ၊ ကြက်ပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ ယောက်ျားပဲ ဘုန်းဘုန်းဟောတဲ့တရားကို သိနေတာက နာမ်တရား။ ရုပ်နဲ့နာမ် ဒီလောက်ပဲ ဘုန်းဘုန်း ပြောလို့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပရမတ္ထ သဘာဝသဘော ဉာဏ်နဲ့ မြင်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကို ဘုန်းဘုန်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒါက ကျင့်မှသိတဲ့တရား။

အခု တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ပြောရရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပဲ။ ဟို...မြင်တဲ့တရားက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်မှ ရှင်းလင်းပါတယ်။ ပြတ်သားပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဒီ ရုပ်နာမ် တရားကြီးက၊ မနောမှာ တံဆိပ်ရိုက်လိုက်သလိုမျိုး၊ ဘယ်တော့မှ မပျက်ပြယ်ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ဘုန်းဘုန်း (၃) ရက်လောက် နေလိုက်တာ လျှောက်ကြည့်တာ တစ်လောကလုံး ရုပ်နာမ်ချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ခွေးကြည့်လည်း ရုပ်နာမ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒကာမလုပ်သူက ပဲပြုတ်သည် ခေါ်ပါပြောတာ ပဲပြုတ်သည် မတွေ့ဘူး၊ ရုပ်နာမ်ပဲ မြင်နေလို့...ပဲပြုတ်

တောင် မစားလိုက်ရဘူး။ အဲဒီမှာ ပဲပြုတ်သည်လည်း ရုပ်နာမ်ဖြစ်နေတာ။ အဲဒီလို အားလုံးရုပ်နာမ်ဖြစ်တော့ ဘုန်းဘုန်းကို ရူးပြီလို့ ပြောတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်။ ရူးရူး...။ ဪ သူတို့က ရူးနေတာ မသိဘူး။ ငါ့ကို ရူးတယ်လို့ပြောတယ်။ သူတို့ ရုပ်နာမ်လို့လည်း မမြင်ကြဘူး။ ယောက်ျား၊ မိန်းမကြီး မြင်တယ်။ ငါက ရုပ်နာမ်မြင်တယ်။ ငါက အမှန်ပြောတော့လည်း သူတို့က မယုံဘူး။ မယုံရင်နေ ငါ့ဟာငါ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းသွားမယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝမ်းသာနေတာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ နေရင်းကနေပြီးတော့ အားလုံးကြည့်စရာမရှိတော့မှ (၃) ရက် ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိတာဗျ။ (၃) ရက်လုံးလုံးနော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြည့်မိဘူး။ သူများတွေ လျှောက်ကြည့်နေတာ။ ရုပ်နာမ်ကြီး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်တော့မှ ဟယ်...ငါလည်း ရုပ်နာမ်ပါလားဆိုပြီး ပြန်သိတယ်။ ငါလည်း ရုပ်နာမ်ဆိုတော့... ကြည့်စမ်း ဒီခန္ဓာကြီးက တယ်အံ့ဩစရာ ကောင်းပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီရုပ်ကြီးက အံ့ဩစရာကောင်းနေတာ။ ဒီနာမ်တရားက အကောင်အထည်ဒြပ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ အသက်လည်းမရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိဘဲနဲ့ ဒီရုပ်ကြီးကို သူက ခိုင်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှိပါလား။ ကိုယ်က အံ့ဩနေပြီး တွေးနေတယ်။ အိပ်ချင်တယ်လို့ စိတ်ကလေးဖြစ်ရင် ဒီရုပ်ကြီးက သွားအိပ်ရတယ်ဗျ။ စိတ်ကလေးက ဟိုးနားသွားချင်တယ်ဖြစ်ရင်လည်း သူက ထသွားရတယ်ဗျ။ စိတ်ကလေး ခိုင်းတိုင်း သူလုပ်နေရတာ အံ့ဩနေတာ။

ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီတုန်းက ဆေးလိပ်သောက်တာကိုး။ ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာရင်...အံ့မယ် လက်က သွားယူတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကိုယ်တိုင် အံ့ဩနေတာ၊ သဘောကျနေတာ။ အံ့မယ် သူတို့ (၂) ယောက်က၊ နာမ်က ခိုင်းတယ် ရုပ်ကလုပ်တယ်။ အဲဒါကို

မသိတော့ ငါ ဆေးလိပ်သောက်တယ်ဖြစ်နေတယ်။ မဟုတ်ပါလား...နာမ်က ခိုင်းတယ်၊ ဆေးလိပ်ကို ရုပ်က သွားယူတယ်၊ သောက်တော့ ကောင်းတယ်၊ ခံစားတယ် လုပ်နေတာက နာမ်က သွားလုပ်နေတယ်။ ရုပ်က မခံစားရဘူး။ အံ့မယ် နာမ်က သွားပြီးတော့ ဒါ ကောင်းတယ်ကွ၊ ဒါ မကောင်းဘူးကွ လုပ်ပြန်ရော။ သောက်တာက သူမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ကို သောက်ခိုင်းတယ်၊ ခံစားတော့ သူက၊ တလွဲစီနော်။ ရုပ်နဲ့ နာမ်က သက်သက်စီနော်...နာမ်က လူလည်ဝင်ကျပြီး ရုပ်ကိုခိုင်းပြီးတော့ သူက ဇိမ်ခံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းက သေချာကြည့်နေတယ်၊ ဒီနာမ် တရားလေးဟာ ကြည့်စမ်း...အံ့ဩစရာကောင်းပါလား။ မတ်တတ် ရပ်ကြည့်တယ်။ ဟယ်...ဒီနာမ်က ရပ်ချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်တော့ ဒီရုပ်ကြီး က ထရပ်လိုက်တယ်။ ဒီနာမ်က ဒီရုပ်ကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်၊ တကယ်အံ့ဩစရာပါလား။ အခုနေ ငါ သေရင် လူနှစ်ယောက်တောင် မနည်း မ၊ရမယ့် ငါ့ရုပ်ကြီးကို အခု ဒီနာမ်တရားက အကောင် အထည်ခြပ် မရှိဘဲနဲ့ ဒီလိုကြီး မ၊ကြွသွားနေလိုက်တာများ အံ့ဩ စရာပါလား...ကိုယ့်ဟာကိုယ် အံ့ဩနေတယ်။ ဖြစ်စဉ်နော်၊ ဘုန်း ဘုန်းရဲ့ တကယ့်ဖြစ်စဉ် တကယ်ကျင့်လာလို့ တကယ်သိလို့လည်း ဘုန်းဘုန်း ပြန်ပြောတာ။ အဲဒီတော့မှ ဒီရုပ်နာမ်မြင်တာလည်း သိရော တစ်ခါတည်းကို ဖျတ်...ဆိုချုပ်သွားရော၊ (၃) ရက်လည်းပြည့်ရော အဲဒီရုပ်နာမ်လည်း မြင်ပြီးရော ချုပ်သွားတာ။

လူအတိုင်းပဲ။ နဂို ပုထုစဉ်အတိုင်းပဲ။ ခွေးမြင် ခွေးပဲသိတာ၊ ကြက်မြင် ကြက်ပဲသိတာ၊ မိန်းမမြင် မိန်းမပဲသိတာပဲ။ နဂိုစိတ် ပြန်ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။ ဟာ... ငါ့စိတ်က နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပါ ပြီလားလို့ ပြန်ကြည့်တော့ ရှေ့စိတ်က မိန်းမလို့သိတယ်၊ နောက်စိတ်

က ဟို (၃) ရက်လုံးလုံးမြင်ထားတဲ့ ရုပ်နာမ်က ပြန်ကပ်လိုက်တယ်။ ဘယ်နှယ်...တိုက်ရိုက်ကြီး ရုပ်နာမ် မြင်လိုက်ပါတော့လား၊ ဒီစိတ်က မိန်းမယောက်ျားလို့မြင်တာ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တဲ့စိတ် ဟောဒီ ခန္ဓာထဲမှာ သူက ဘယ်ကနေများ ထွက်ကြည့်နေသလဲမသိဘူး ဆိုပြီး တော့ ဒီရုပ်ကိုထိုင်ပြီးတော့ ခွေးပဲ၊ ကြက်ပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ ယောက်ျားပဲ၊ သိတဲ့စိတ်ကလေးကို ဘုန်းဘုန်းခန္ဓာထဲမှာ လိုက်ရှာတာပေါ့။

ကဲ အသာလေး ငြိမ်ပြီးတော့ နားနဲ့ အသံနဲ့ ကြားလိုက်တဲ့ အပေါ်မှာ ခွေးသံလို့သိတယ်၊ မျက်စိနဲ့ အဆင်းနဲ့ မြင်လိုက်တဲ့အပေါ် မှာ မိန်းမ၊ ယောက်ျားလို့ သိတဲ့စိတ်ကလေးက ဒီရုပ်ကလေးက ဘယ်နားထွက်ကြည့်သလဲဆိုတော့ ရုပ်ထဲမှာ ဒီစိတ်ကလေး ဘယ်နား ရှိလဲ။ လိုက်ရှာတယ်။ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ ရှာလို့မတွေ့တော့ ခေါင်းမှာ ဘာရှိလဲ ဆံပင်ရှိတယ်။ ဆံပင်ကို စိတ်ကူးနဲ့ ဖြုတ်ချလိုက်တယ်။ ဒီဆံပင်မှာရှိလားဆိုပြီး၊ သမာဓိအားက ဟိုမှာ ရုပ်နာမ်မြင်ထားတဲ့ ဉာဏ်က ဒီမှာလာအကျိုးပေးတာ။ ဆံပင်ကို စိတ်နဲ့ဖြုတ်ချလိုက်တော့ ဆံပင်ကအောက်ကျသွားတယ်။ ဒီမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမလို့ သိတဲ့ ကောင်ပါလားဆိုတော့ မရှိဘူး။ နောက်တစ်ခါ ဘာရှိလဲဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အရေခွံကြီးရှိတယ်။ ကြက်များ အရေခွံဆုတ် သလိုပေါ့၊ အရေခွံကြီးကို စိတ်နဲ့ ဆုတ်ချလိုက်တယ်။ ဒီ(၉)ရက် အရေခွံကြီးချွတ်ပြီးတော့ ဘေးနားပုံထားတယ်။ ဒီမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမလို့ သိတဲ့အကောင်ပါလားဆိုတော့ သူ့မှာလည်းမပါဘူး။ ဘာ ကျန်လဲဆိုတော့ ဒီမှာ အရေခွံဆုတ်လိုက်တော့ ရဲရဲကြီး အသားကျန် တာပေါ့။ အဲဒီအသားကို ငါးဖယ်ခြစ်ခြစ်သလို စိတ်ကူးနဲ့ခြစ်ပြီးတော့ ချွတ်ချလိုက်တာ အသားပုံကြီးဖြစ်နေရော။ အဲဒီမှာရော ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ခွေး၊ ကြက်၊ ဝက် သိတဲ့ကောင် ပါသလားဆိုကြည့်တော့ မပါပြန်ဘူး။ ဘုန်းဘုန်း ဒါ...စစ်နေတာနော်။ ထွက်ထွက်ပြီးတော့

မိန်းမပဲ၊ ယောက်ျားပဲဆိုတဲ့သိမှုတွေ ဖြစ်သလား ဘုန်းဘုန်းရှာနေတာ။

အဲဒါနဲ့ အကြောတွေဆုတ်ထားတယ်။ အကြောတွေကို တစ်ခါတည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု စိတ်နဲ့ယူလိုက်တော့ မြန်တာပေါ့။ စိတ်နဲ့ယူပြီးတော့ ပုံနေတာပေါ့။ အပ်ချည်ထုပ်ကြီးတစ်ခု ပုံနေသလိုပဲ။ ဒီအရိုး တွေကို ဆွဲဆိုင်းထားတဲ့ အကြောတွေပေါ့။ အံ့မယ်...အဲဒီမှာ ဒီအကြောတွေမှာရော သိမှု ရှိသလားဆိုပြီး ကြည့်တာ၊ သူ့မှာလည်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ သိတာမပါပြန်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာရှိလဲ ပြန်ကြည့်တော့ အရိုးစုကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ အရိုးတွေကို တစ်ခါဖယ်လိုက်ပြန်ရော။ ဖယ်ပြီးတော့ကြည့်လိုက်တော့ ဒီအရိုးထဲ မှာလည်း မပါဘူး။ ဒါဖြင့် ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အထဲထဲက ဟာလေးတွေ ကို စိတ်နဲ့ ခေါက်ချလိုက်တယ်။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီလေး ထွက်လာတယ်။ ဒီထဲမှာလည်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ သိတဲ့အကောင် မပါဘူး။ ဘုန်းဘုန်း က ဒီသိမှုတွေလိုက်ရှာတာ။ မပါပြန်ဘူး။ အသည်းတွေ၊ အူတွေ၊ နှလုံးတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ တစ်ခုစီ လိုက်စစ်ကြည့်တယ်။ ဒီမှာ လည်း ယောက်ျား မိန်းမ မပါဘူး။ ထွက်သိတဲ့ အကောင်မပါပြန်ဘူး။ ဟာ...ဒါ ခေါင်းကပဲ ဖြစ်ရမယ်။ စိတ်က ခေါင်းကိုတစ်ခါတည်း ဖြုတ်ချလိုက်တယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ အခု မျက်စိလုံးကိုကြည့်တော့ သေးသေးလေးတွေ အောက်မေ့တယ်။ အတွင်းကမျက်စိလုံးကြီးက ပင်ပေါင်လုံးလောက် ရှိတယ်။ မျက်စိလုံးမှာ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ လည်း မျက်စိလုံးကြီးက ဖြူဖြူအလုံးကြီး အထဲထဲမှာ အရေကြည် တွေ ထည့်ထားတယ်။ နောက်မှာ အမျှင်လေးနဲ့ အဲဒါလေး ဖြုတ်ချ လိုက်တယ်။ ဒီထဲမှာလည်း ယောက်ျား၊ မိန်းမ သိတဲ့အကောင်ပါလား မပါဘူးဗျ။ အရည်ကြည်တွေ ပျစ်ချဲ့ချဲ့နဲ့...သူ့မှာလည်း မရှိဘူး။ သမာဓိကောင်းတော့နော် သိရတယ်။

အဲဒီတော့ အရှေ့မှာ ဖြုတ်ချလိုက်တာ ကလီစာတန်းလိုပဲ

ကလီစာပုံတွေ ပုံထားသလိုပဲ။ အဲဒီမှာလည်း တစ်ခါတည်း အရိုးခေါင်းကြီးကို စိတ်နဲ့ ခွဲလိုက်တယ်။ ခွဲလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အရိုးခေါင်းကြီးက ကွဲသွားတယ်။ ကွဲသွားတော့ အထဲထဲမှာ ဟိုဒူးရင်းသီးလို့ပဲ ဦးနှောက်တွေက အထဲထဲမှာ ကပ်နေတယ်။ ဦးနှောက်တွေကို ယူပြီးတော့ ချကြည့်တယ်။ ဦးနှောက်တွေက ပန်းဆီရောင်လို့ပဲ အပေါ်က အကြောလေးတွေ ယှက်လို့။ အဲဒါတွေ ဒီထဲမှာပါလား ဆိုတော့လည်း ဦးနှောက်ထဲမှာလည်း ယောက်ျားမိန်းမသိတဲ့အကောင်မပါ။ လိုက်ရှာတယ်။ ကုန်နေပြီ။ ရှာလို့မရပြန်ဘူး။ မရတဲ့အခါကျတော့ ဒါတွေပြန်ပေါင်းစုပြီးတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာကြီး ပြန်ဖြစ်ပြန်ရော။ ပြန်ဖြစ်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ခွေးသံ ကြက်သံ ပြန်ဖြစ်ပြန်ရော။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်ဘယ်ကလဲ...အဲလိုပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ (၃) ရက်လောက်သာ ဆက်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီတစ်နေ့ကျတော့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ထပ်ပြီးတော့ ဒီသိမ္မူလေး ရှာတာနော်။ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ပိုက်ဆံလေး (၁) ကျပ် ဒီစာအုပ်စင်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ညှပ်ထားတယ်။ အဲဒီ (၁)ကျပ် ပျောက်သွားတော့ စာအုပ်တွေ အကုန်လုံးလိုက်ရှာသလိုပေါ့၊ စာအုပ်တွေအကုန်လုံး ဖွပြီးတော့ တစ်ရွက်စီ လိုက်ရှာနေသလိုပဲ ဒီ (၁)ကျပ်လေးကို လိုက်ရှာနေတာ။ အခုလည်း ဒီသိမ္မူ ယောက်ျား၊ မိန်းမလို့ ထွက်သိတဲ့စိတ်ကလေးကို ခန္ဓာထဲမှာ ခဏခဏ ဖျက်ရှာတာပေါ့။ (၃၂) ကောဠာသတွေ ဘာတွေ နာမလည်းဘူး။

ဘုန်းဘုန်း သိတာတော့...ကိုယ့်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ဆံပင်တွေ၊ မွေးညင်းတွေ၊ အသားတွေ၊ အကြောတွေ၊ အရိုးတွေ၊ အူတွေ၊ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ၊ ပြည်တွေ၊ ချွေးတွေ၊ သွေးတွေ၊ သလိပ်တွေ၊ နှပ်တွေ၊ အစေးတွေ၊ ကျင်ငယ်တွေ၊ ကျင်ကြီးတွေ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ လိုက်ပုံကြည့်လိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပုံရ

သလဲ ဆိုတော့ ဒီထွက်ထွက်သိတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမသိတဲ့ ကောင်လေးက ဘယ်နားများနေသလဲလို့ သိချင်လို့ရှာတာ။ ဒီ (၃၂) ကောဋ္ဌာသကို သက်သက်ရှာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသိမ္မလေး ဘယ်နားရှိသလဲလို့ ဒီခန္ဓာအိမ်မှာ လိုက်ဖျက်ရှာတာ၊ အဲဒီနေ့ကျတော့ ရှာရင်း၊ ရှာရင်း၊ ရှာရင်းနဲ့ (၃၂) ကောဋ္ဌာသ အပြည့်စာ ကလီစာတွေ ပုံနေတာ...အဲဒီသိမ္မလေး မရှိဘူး။ မရှိတော့...ကိုယ့်ခန္ဓာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခန္ဓာကြီး ပျောက်သွားတယ်၊ လန့်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကမန်းကတန်း ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေပြန်သိမ်းရတယ်။ ခန္ဓာပျောက်သွားတယ်၊ ဒီခန္ဓာဘက် လှည့်ကြည့်တော့ ဟင်းလင်းပြင် ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဟိုမှာ (၃၂) ကောဋ္ဌာသတွေ ပုံထားတာကိုး။ ပုံပြီးတော့ ဘာများရှိသလဲလို့... (၃)၊ (၄) ရက်က တစ်ခါမှကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ခန္ဓာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ဒိုးယိုပေါက်ကြီး၊ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ စိတ်အစွဲ က လန့်တာပေါ့...လန့်ပြီး ကမန်းကတန်း ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေ ကိုယ် ပြန်သိမ်းသလိုပေါ့။ ဟာ...ဦးနှောက်တွေရော၊ ခြေထောက်တွေရော၊ ခေါင်းတွေရော ပြန်သိမ်းပြီးတော့ ပြန်ပြီးတော့ တပ်ထားသလိုပဲ ပြန်တပ်လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ဒိတ်၊ ဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ကြောက်သွား တာပေါ့။

ဟယ်...ကြည့်စမ်း ခုန ဘာဖြစ်သွားလဲ ကြည့်ရင်း၊ ကြည့် ရင်းနဲ့ ခုနတုန်းက စိတ်ထဲမှာ ငါ့ရုပ်ကြီး ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်။ တစ်ခါတည်း တော်တော်နဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြောက်နေတဲ့ ဒိတ်ဒိတ်၊ ဒိတ်ဒိတ်ကြီးကိုလေ ငြိမ်အောင် နေရသေးတယ်။ ငြိမ်ပြီးတော့ ချုပ် သွားတော့မှ တစ်ခါပြန်ပြီးတော့ ဘယ်သဘော ဖြစ်တာလဲလို့ အေး အေးဆေးဆေးလေး ပြန်စဉ်းစားရတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်တဲ့အခါမှာ ဒေရောသောပါး

လုပ်လိုမကောင်းဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပြီးလုပ်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုသည် အဖြေမှန်ကိုပေါ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဘဝင်မှာ ငြိမ်ပြီး တော့မှ ပြန်ပြီးတော့ ဆံပင်တွေဖြုတ်ချတယ်။ အသားတွေ၊ အကြော တွေ တစ်ခုစီဖြုတ်ချတယ်။ ခုက ဝသီဘော်နိုင်တော့ မြန်သွားတာ ပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်မကြည့်ရဲသေးဘူး။ လှည့်ကြည့်ရင် ခုနလို ဖြစ်မှာစိုးလို့။ အဲဒီမှာတင် တစ်ခါတည်း အပုံတွေကို ကြည့် ပြီးတော့ ငါ့ဆီမှာ ဘာများရှိသလဲ ဆိုပြီးတော့ အသာလေး ကြည့်မလို့လုပ်တဲ့ အခါမှာ အဲဒီတော့မှ တစ်ခါတည်းအပုံတွေကို သေသေချာချာ သွား မြင်တယ်။

ဟယ် ငါ့ရုပ်ဆိုတာ မရှိပါလား။ ဆံပင်တစ်ပုံ၊ မွေးညင်း တစ်ပုံ၊ အသားတစ်ပုံ၊ အကြောတစ်ပုံ၊ အရိုးတစ်ပုံ၊ အူတစ်ပုံ၊ အသည်းတစ်ပုံ၊ နှလုံးတစ်ပုံ၊ ကျောက်ကပ်တစ်ပုံ၊ ကျင်ကြီးတစ်ပုံ၊ ကျင်ငယ်တစ်ပုံ၊ အပုံတွေ စုဝေးနေတာပါလား။ ဒီအပုံတွေ ပေါင်းစု လိုက်တော့ ငါ့ ဒီရုပ်ကြီး။ ဟာ ဒါဖြင့် ဒါကြီးက အပျက်ကြီးပဲ၊ ဖြစ်ပျက်ကြီးပဲ။

ယောက်ျား၊ မိန်းမမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ခါတည်း သဘော ပေါက်သွားတယ်။ ရှာတာက နာမ်၊ တွေ့တာက ရုပ်၊ ဖြစ်ပျက်ရုပ်ကြီး လာတွေ့တယ်။ အဲသလို (၃၂) ကောဋ္ဌာသ၊ အတိုအစတွေ၊ ဘုန်း ဘုန်းက (၃၂) ကောဋ္ဌသလို မပြောတတ်ဘူး။ လူပြိန်းကိုး။ ဒီစာပေ လည်း နားမလည်ခဲ့ဘူးပေါ့။ နားမလည်တော့ ဘုန်းဘုန်းသိတာက အတိုအစပဲ သိတယ်။ ဒီခန္ဓာကြီးက အတိုအစတွေနဲ့ ဆောက်တည် ထားတာ။ ဆံပင်ဆိုလည်း မြောက်များစွာ၊ ခေါင်းက ဆံပင်လို့သာ လုပ်သွားတာ ဆံပင်တွေက အများကြီးပဲ။ မွေးညင်းလို့သာပြောတယ် တစ်ကိုယ်လုံးက မွေးညင်းတွေက အများကြီးပဲ။ အရိုးလို့သာ ပြော တယ် အရိုးတွေက ဆက်ဆက်ထားတာ အများကြီးပဲ။ အဲဒီတော့

ခန္ဓာမှာ အတိုအစတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီအတိုအစလေးတွေ ဆက်ပြီးတော့မှ ဒီလို သဏ္ဌာန်ကြီးတွေ ဖြစ်နေတာ။

အဲသလိုမြင်လာတော့ ဒါ အနိစ္စချက် လို့လည်းခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းဘုန်းက အနိစ္စတွေလည်း နားမလည်ခဲ့ဘူး။ လူပြိန်းဆိုတော့ ဒုံးသိ လာတာကိုး။ အဲလို မသိတာလည်းကောင်းတယ်။ သိခဲ့လို့ရှိရင် သညာတွေက ဝင်နေအုံးမှာ။ အနိစ္စလေး၊ ဒုက္ခလေး လုပ်နေမှာ။ ဘုန်းဘုန်းက တိုက်ရိုက် ဒုံးသိ လာတာကိုး။ ဘာလဲ ဆိုတော့ အတိုအစတွေ သိလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်အိမ်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့လည်း အိမ်လည်းအတိုအစကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မရှိတော့ဘူး။ ထုတ်၊ ယောက်၊ ဒိုင်၊ များ၊ အမိုးအကာ၊ အခင်းတွေနဲ့ ပေါင်းစုထားလို့ သူ့ကိုအိမ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ အိမ်မရှိဘူး၊ အတိုအစ။ သစ်ပင်ကြည့်လိုက်တော့လည်း သစ်ပင်မတွေ့ဘူး။ အကိုင်း၊ အခက်၊ အလက်၊ အရွက်၊ အပွေး၊ အညွန့်၊ အခေါက်၊ အမြစ်ဆိုတာတွေ ပေါင်းစုထားလို့ သစ်ပင်လို့ ခေါ်တာကိုး။ အဲဒီတော့ သူလည်းပဲ အတိုအစပဲ။ ဒါဖြင့် ငါ ဘုရားကြည့်လိုက်အုံးမယ် ဆိုပြီးတော့ ဘုရားကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားလည်းမတွေ့ဘူး။ ဘာတွေ့လဲဆိုတော့ အုတ်၊ အင်္ဂတေ၊ ထုံးကျောက်တွေနဲ့ ပေါင်းစုထားပြီးတော့ သဏ္ဌာန်ဘုရားလို့ သမုတ်ထားတာ။ တကယ်တန်းကျတော့ အုတ်၊ အင်္ဂတေတွေလို့ မမြင်တော့ပဲ ပရမတ်တွေ လိုက်မြင်နေတာပေါ့။ အရှိအရှိတိုင်းတွေ လျှောက်မြင်နေတာ။ ဒါကို တရားလို့ ခေါ်တယ်။ တရားဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ အရှိကို အရှိတိုင်းမြင်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး (၃၂) ကောဋ္ဌသ အတိုအစတွေနဲ့ မိန်းမတွေ ကြည့်လည်း အတိုအစတွေ၊ ယောက်ျားတွေ ကြည့်လည်း အတိုအစတွေ၊ ခွေးကြည့်လည်း အတိုအစ၊ ကြက်ကြည့်လည်း အတိုအစ။ အဲဒီတော့ ဖြစ်ပျက်တွေပေါ့။ မုန်းလာတယ်။ လောက

ကြီးက အကုန်လုံး အတိုအစတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ။ တစ်ခါ တည်း အမှိုက်ပုံကြီးနဲ့ နေရသလိုပဲ ဖြစ်လာတာပေါ့။ အဲလိုဖြစ်လာ တော့ ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ မနေချင်ဘူး။ ဒီခန္ဓာကြီးကို မုန်းလာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအတိုအစကြီး၊ အရှုပ်အထွေးကြီးနဲ့ နေရတာ ကို မုန်းလာတယ်။ ဒါ နိဗ္ဗန္ဓုညဏ် ဝင်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒီရုပ်ကြီးကို မုန်းပြီးတော့နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အတိုအစကြီးနဲ့ နေရ။ အတိုအစကြီးနဲ့ အိပ်ရ။ အတိုအစကြီး နဲ့ စားရ၊ သူများတွေ ကြည့်လည်း အတိုအစ၊ (၃၂) ကောဋ္ဌာသလို့ ဘုန်းဘုန်း မသိဘူးနော်။ နောက်မှ ဆရာတော်တွေကနေ အဲ... မောင်ပဉ္စင်း မင်း... အဲဒါ အတိုအစတွေပါလို့ မပြောပါနဲ့၊ လူရယ် စရာ ဖြစ်တယ်။ (၃၂) ကောဋ္ဌာသလို့ ပြောပါဆိုလို့... (၃၂) ကောဋ္ဌာသလို့ ပြောရတယ်။ (၃၂) ခုသော အစုအဝေးတရားတွေ ပေါင်းစုထားလို့ မိန်းမသဏ္ဌာန်နဲ့တူလို့ မိန်းမ၊ ယောက်ျားသဏ္ဌာန် နဲ့တူလို့ ယောက်ျားလို့ ခေါ်ဝေါ်တာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ပေါင်းစု ထားတာ။ (၃၂) ခုသော အတိုအစတွေ ပေါင်းစုထားတာ။

အဲဒီလိုဟာတွေ ဖြစ်လာတော့ မြင်လာတဲ့အခါကျတော့ ကား ကြည့်လည်း ကားမတွေ့ဘူး။ ဘာတွေ့လဲဆိုတော့ နံရံတွေ အထဲထဲ မှာ ဒေါက်တွေ၊ စက်တွေ၊ စက်ဆိုလည်းပဲ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ၊ အထဲထဲ မှာ သူ့ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာလေးတွေနဲ့ အတိုအစတွေ၊ အဲဒီလိုကို တွေ့တာ ပဲ။ ဘာကြည့်ကြည့် အတိုအစနဲ့ လွတ်တဲ့တရားမရှိဘူး။ တိုက်ကို ကြည့်လိုက်လည်း အုတ်၊ အင်္ဂါတေ၊ ထုံး၊ ကျောက်၊ ဒိုင်း၊ မျှား တွေနဲ့...တိုက်ကို မမြင်တော့ဘူး။

အဲဒီတော့ လောကကြီးက ဖရိုဖရဲ ပျက်စီးနေတဲ့ လောကကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပျက်စီးနေတယ်။ ဖရိုဖရဲ ဪ...လောကကြီးက ကြည့်စမ်း မပျော်ပိုက်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒီရုပ်

ကြီးနဲ့ နေနေရတော့၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကြီးကလည်း ပျက်နေတယ်။ လောကကြီးကလည်း ပျက်နေတယ်။ အတိုအစတွေ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ မုန်းတာပေါ့။ ဒီဖြစ်ပျက် အတိုအစတွေမြင်တော့ မုန်းလာတယ်။ မလိုချင်ဘူး။ မလိုချင်လို့လည်း ဒီရုပ်ကြီးကို ကိုယ်က ရပြီးပြီ။ ရပြီးတဲ့ ရုပ်ကြီးကို ကိုယ်က မလိုချင်လို့လည်း မရဘူး။ အတိတ်တုန်းက ငါဒီလိုရုပ်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ရတာလဲ... မသိခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒီလို ဒုက္ခသစ္စာကြီးမှန်း ကိုယ်မသိဘူးပေါ့လေ။ အဲဒီတော့မှ ငါ ဒီဒုက္ခကြီး မလွတ်ပါလား။ ဒီဒုက္ခကြီး ဘာကြောင့် ရရသလဲဆိုတော့ အတိတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့မှ ဪ...အတိတ်ဟိုဘက်ဘဝတုန်းက ကြည့်စမ်း ငါဒီလို လူရယ်လို့ ထင်ပြီးတော့ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ ငါ ဆုတောင်းပြီးတော့ လှူခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် လူလာဖြစ်တာ။ မသိလို့ပါလား။ လူဖြစ်ရတာ ဒီလောက် ဒုက္ခသစ္စာတုံးကြီးပါလား။ ဒုက္ခသစ္စာကြီး မြင်နေတာနော်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ပျောက်ပြီးတော့။ ဒုက္ခသစ္စာပါလား။ ဒါကို အတိတ်ဘဝက ငါမသိခဲ့တဲ့အတွက်၊ မသိတော့... မသိတာက အဝိဇ္ဇာ၊ မသိတော့... ဖြစ်ချင်တာက သမုဒယ တဏှာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ပြုလုပ်တာက ကံ၊ ပြုလုပ်တော့ အခုလို ရရှိတာက ဒုက္ခသစ္စာကြီး ငါဖြစ်နေပါလား။ အံ့မယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလာတာ။

ဒါ စာပေလို သိတာမဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့သိရတာ။ အတိတ် ဘဝကိုလည်း သိတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီဒုက္ခကြီးကိုလည်း ကိုယ်မလွတ်... မလွတ်တဲ့အခါ ကျတော့ ဒီဒုက္ခကြီး မလွတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း ဆက်ရှုရတာပဲ။ ကြားတဲ့ပေါ်မှာလည်း အတိုအစ၊ မြင်တဲ့အပေါ်မှာလည်း အတိုအစ၊ အဲဒီလို မြင်လာလိုက်တဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲဆိုတော့ ၁၃၃၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့၊ နေ့ခင်း

(၁၂) နာရီမှာ ရုပ်နာမ် မြင်တာကနေပြီးတော့ တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့၊ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီမှာ ဒီတရားသိလိမ့်မယ်လို့ ဘုန်းဘုန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ကြည့်စမ်း အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်။ အတိုအစတွေ မြင်ပြီးတော့သာ မုန်းပြီးတော့ ရှုနေတာ။ သူနဲ့လွတ်အောင်ပြေးလို့ မရဘူး။

အဲဒီတုန်းက သာကေတ တံတားသစ်ကြီးကလည်း ပုဇွန်တောင်ဘက်က ဖွင့်ခါစ၊ ဘုန်းဘုန်းက သာကေတမှာ နေတယ်။ သာကေတ တံတားကလည်း ဖွင့်ခါစကိုး။ အဲဒီတော့ ဘုန်းဘုန်းကလည်း နေ့ခင်းဘက် ရုံးမှာသွားပြီးတော့ ဘယ်မှာတာဝန်ကျသလဲ ဆိုတာသွားကြည့်မလို့။ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး သွားတယ်။ လူတွေကြည့်လည်း အတိုအစဖြစ်နေတော့ ဘုန်းဘုန်းက မကြည့်ဘူး မျက်စိမှိတ်ထားတယ်။ မျက်စိမှိတ်ထားတော့ နားမှာကြည့်လိုက်တော့လည်း စက်သံကြီးက ဝူဝူ...ဆိုပြီးတော့ မောင်းနေတဲ့ဥစ္စာကလည်း ကြည့်တော့ တဆက်တည်းလို့ပဲ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ပင်နီယံ သွားနေတဲ့ အသွားလေးတွေက ဒက်ဒက်၊ ဒက်ဒက်နဲ့ မြန်တော့ ဝူဝူ... ဖြစ်နေတာ။ သူလည်း အတိုအစတွေပဲဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒီကြားတာတွေကလည်း အတိုအစ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ သူ့ဆီမှာ သွားပြီးတော့ ဖြစ်နေတာဟဲ့၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်စမ်းမယ်ဆိုပြီးတော့ နှာခေါင်းမှာ ဝင်တဲ့လေလေးကလည်း တစ်ဖျတ်၊ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ လေလေးကလည်း တဖျတ်၊ ဒီမှာလည်း လေလေးကလည်း အတိုအစပဲ၊ မလွတ်ဘူးပေါ့။

အဲဒါနဲ့ ဒီကားရဲ့နံရံဘေးနားကပ်ပြီးတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး လိုက်သွားတဲ့အချိန် သာကေတဘက်ကနေ ရန်ကုန်ဘက်အကူးမှာ သာကေတတံတားပေါ် ကားကလည်း ဂုံးကိုတက်နေတဲ့အချိန်မှာ တော်တော်တက်နေရတယ်။ ဘတ်စ်ကားကလည်း နံပါတ် (၃) လိုင်း

ပေါ့၊ (၃)တို့၊ (၄)တို့ အဲဒီတုန်းက ပြေးတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း ကို နံပါတ် (၃) ကားကလည်း ဂီယာကုန်ထိုးပြီး တက်နေရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီကားသံကြီးက ဆူတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း ဒီမှာ အပျက်ကြီးလိုဖြစ်နေတော့၊ စိတ်ကလည်း ဆင်းရဲနေတယ်။ အဲဒီမှာ လွတ်အောင် နေတဲ့အချိန်အခါမှာ ကြံကြံဖန်ဖန် အောက်က ပုဇွန် တောင် ချောင်းရေထဲက ခွေးသေကောင်ပုပ်အနံ့က နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာပါလေရော၊ အဲဒီအပုပ်နံ့ကြီးက နှာခေါင်းထဲ ဝင်လာပြီးတော့ ဘဝင်ထဲကို ဆွဲသွင်းသွားတယ်။ အနံ့လေးတစ်ခုက ဝင်သွားတာကို ဘုန်းဘုန်းကလည်း ကြည့်နေတယ်။

ဟယ်... ဒါ ဇာတိတရားပါလား၊ အနံ့လေးက နှာခေါင်း ကနေ ရှူလိုက်တယ်၊ မနော ဘဝင်မှာ ဇာတိတရားပါလား။ အံမယ် သူ့ဟာ သူဖြစ်သွားတာနော်။ ဘုန်းဘုန်းက ဇာတိတွေ ဘာတွေသိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဪ အနံ့ဇာတိလေးက မနောမှာ လာကိန်းတာပါ လား။ ဒီဇာတိ ရှိတော့ ဘာရှိသလဲဆိုတော့ ဪ ဒီဇာတိရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အခုလို ဒီ (၃၂) ကောဠာသရုပ်ကြီးနဲ့ ဒီသိမ္မူ ငါ ဖြစ်ဦးမှာပါလား။ ရုပ်နာမ်ပါလား...သိလာတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက မုန်းနေတာကိုး။ ဒီဖြစ်ပျက်ကြီး ကိုမုန်းနေတော့ ဪ... ဒီရုပ် နာမ်ပေါ်မှာ ရုပ်မှာ အပြစ်ရှိသလား၊ နာမ်မှာ အပြစ်ရှိသလား ဆိုတာ ဒီမုန်းတဲ့စိတ်က ဘယ်သူ့ဆီရှိနေသလဲ ဆိုတာ သိချင်နေတာ။ ဒါ... ဘုန်းဘုန်း အခုလို ပြောတာကြာတယ်နော် ဟိုမှာ သိပ်မြန်သွားတာ။ ဒီမှာ ဟောစဉ်မှာ သိပ်ကြာတယ်၊ ဟောမှာ သိတော့ လက်တဆစ်ပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ တရားကသိရင် လက်တစ်ဖျောက်လေးလောက်နဲ့ သိ သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာဟောစဉ်ကျတော့ ဘုန်းဘုန်း အကြာကြီး ဟောရတယ်။

အဲဒီနေရာမှာတင်ဘဲ မုန်းနေတော့ ဘုန်းဘုန်းက ရုပ်ကို

အပြစ်ဆိုတယ်။ ဟေ့ ရုပ်... မင်းက မုန်းနေတာ၊ မင်းဆီမှာလား ဆိုပြီးတော့ မနောကို ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲ... ခုနတုန်းက အနံ့လေးပေါ်မှာ သွားပြီးတော့ ပုပ်စော်နံ့တယ်၊ အနံ့ရုပ်ကလေးက သူ့မှာ မုန်းတာမပါဘူးတဲ့။ အနံ့ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ၊ ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ... ဒီအနံ့ရဲ့ သတ္တိက သူ့မှာအနံ့ပဲရှိတာ။ သူမုန်းတာ ဘယ်ပါ နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုဆို နာမ်ပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီးတော့ နာမ်ဘက်ကို လှည့်ပြီးတော့ ခံစားတဲ့သဘောကို ဆင်ခြင်လိုက်တော့ သူက ဒီအနံ့လေး ပေါ်မှာသာလျှင် သူခံစားတာ၊ မုန်းတာမပါဘူး။ ခံစားတာ ဝေဒနာပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ မုန်းတာမပါဘူး ဆိုတော့ ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ နာမ်ဘက်ကလည်း၊ ရုပ်က နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့နဲ့ထိလို့... အနံ့လေးပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်သွားတာက ရုပ်တရား၊ ဖောက်ပြန်တဲ့အပေါ်မှာ သွားညွတ် ခံစားတာ နာမ်တရား၊ ဟုတ်သားပဲ... ဒါဖြင့် မုန်းတဲ့စိတ်က ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိပါလိမ့်မလဲ၊ ဒီနှစ်ယောက်က တရားခံဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဘုန်းဘုန်းက ဆွဲရတော့မယ်၊ မဆွဲလို့မရတော့ဘူး။

အဲဒီတော့မှ ဟာ နာမ်မှာလည်းရှင်းပြီးသား၊ ဒီရုပ် ပေါ်လို့ ဒီနာမ်မှာ ပေါ်တာ၊ ဒီရုပ်မှာပဲ ရှိရမှာပဲ။ ရုပ်မှာ ရှိသလားဆိုပြီး ကြည့်လည်းကြည့်ရော သဘာဝက ပျက်ပြီး ထွက်သွားတာ၊ ဖြစ်ပျက်ချုပ်သွားလိုက်တာ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ဘဝင်ထဲမှာလေ ဖိုတို... ဖိုတို... ဖိုတိုနဲ့ တစ်ခါတည်း အဲဒီလို (၃) ရက်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုနေတဲ့အခါမှာ လောကကြီးက ဘယ်လို ဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ ငြိမ်ပြီးတော့ ငြိမ်းနေတယ်။ ဘာနဲ့ ဥပမာ ပေးရမလဲဆိုတော့ ဟောဒီမှာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ညဘက် (၁၂) နာရီ၊ (၁) ချက်လောက်မှာ ပြည်လမ်းကြီးကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မီးနီလည်း မတွေ့ရ၊ မီးစိမ်းလည်း မတွေ့ရဘဲနဲ့ မီးဝါလေးဟာ ဖွင့်လိုက် ပိတ်

လိုက်၊ ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်၊ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့ လမ်းကြီးက တိတ်ဆိတ်ပြီးတော့... မီးဝါလေးက မှိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက်ပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှမရှိဘူး တိတ်နေတယ်။ အဲဒီ ဥပမာလိုပဲ မိမိရဲ့ခန္ဓာထဲမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ ရှင်းလင်းပြီးတော့၊ ချုပ်ငြိမ်းပြီးတော့...ဘဝင်လေးမှာ၊ မနောလေးမှာလေ ဖိုတို၊ ဖိုတို၊ ဖိုတို၊ ဖိုတိုနဲ့နေတာ ဖုတ်လှိုက်၊ ဖုတ်လှိုက်ကလေးပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းမှာ ဖိုခနဲ...ဖိုခနဲ...ဖိုခနဲ...ဖိုခနဲ ဖြစ်နေရတယ်။

အဲဒါ ဘယ်လောက်နေရသလဲဆို (၃) ရက်နေရတယ်။ ရုပ်နာမ် မြင်တုန်းကလည်း (၃) ရက်ပဲ၊ အဲဒါကလေ... တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်း၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ၊ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီမှာ ရုပ်နာမ် မြင်တယ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ၊ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီ၊ သာကေတတံတားအတက်မှာ ဖြစ်ပျက်ချုပ်သွားတယ်။

တရားဆိုတာနော်၊ ကိုယ်ကကျင့်သာကျင့်၊ နောက် သူ့ဟာသူ ပေါ်လာတာပဲ။ ဒီတရားတွေက... သတိသာ မြဲနေ၊ သူက သတိနဲ့ သာ အမြဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ... ဒီသတိကြောင့် သူ့မှာတရားဖြစ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ မသိဘူးပေါ့။ တရားက ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတာ။ တရားက တရားကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့က သတိနဲ့ အမြဲတမ်း ဆင်ခြင်ပါများတော့ တရားက သူ့ဘာသူ ပေါ်ပေးတာပါ။ ကိုယ်က လိုချင်လို့ ရှာလို့မရပါဘူး။

အဲဒါနဲ့ပဲ ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတော့ လောကကြီးက ငြိမ်ပြီး ငြိမ်းနေတာ။ သက်မဲ့လောကကြီးလို ဖြစ်နေတာ။ ကားပေါ် သွားနေလည်း ငြိမ်ပြီး ငြိမ်းနေတာ။ ဘုန်းဘုန်း အံ့ဩနေတယ်၊ ရုံးသွားတယ်၊ ရုံးရောက်လည်းကြည့်တယ်၊ ငြိမ်ပြီး ငြိမ်းနေတယ်။ ဟန်ကျနေတာ၊ ဩော်... ဒီတရား တယ်ထူးပါလား။ အဲဒီလို ငြိမ်ပြီး ငြိမ်းနေတဲ့

အချိန်ခါမှာ အံ့သြပြီးနေတယ်။ လောကကြီးက ဘာလဲဆိုတော့ မိန်းမ လိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လောကကြီး ဟာ ရုပ်ဝတ္ထုဒြပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အသက်လိပ်ပြာလည်း မရှိဘူး။ အံ့သြပြီးတော့ ဪ... ဒီတရားတယ်ဆန်းပါလား၊ ငါ့မိဘတွေကို ငါသွားဟောအုံးမှပဲ၊ မိဘတွေက ညောင်တုန်းမှာနေတာကိုး၊ ငါ့မိဘ တွေကို ငါဟောရင်တော့ ငါကျေးဇူးဆပ်တာနဲ့ တူတယ်။ အမေက လည်း မင်းကွန်း၊ အဖေကလည်း သဲအင်းဆိုတော့၊ ငါဟောတဲ့ တရား အဖေတို့ အမေတို့ သိမှာပဲဆိုပြီးတော့၊ ရှောင်တခင် ခွင့်လေး ယူပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်း ညောင်တုန်း လိုက်သွားတယ်။ လိုက်သွား ပြီးတော့ ညောင်တုန်းမှာ မိဘတွေကို ဟောပြတယ် ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အဖေက ဒီလောက် သဘောမပေါက်ဘူး၊ ဘုန်းဘုန်းရဲ့အမေက မင်းကွန်းက ဆိုတော့ သူကလည်း မှတ်ရင်းနဲ့ သွားရင်းနဲ့ ရုပ်နာမ် မြင်တယ်။ စားရင်းနဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတွေ့တယ်။ ထိုင်ရင်းနဲ့ ဝေဒနာ ချုပ်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ သူကသဘောကျတယ်။ ငါ့သားတဲ့... မင်းသိတာတွေက လမ်းမှန်တယ်တဲ့၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုမှ သံသရာလွတ်မှာတဲ့၊ မင်း ဒါတွေကိုသိတာက အရမ်းဟုတ် နေတယ်တဲ့၊ အဲလို အမေက ပြောတယ်၊ အဲဒီလို ဘုန်းဘုန်းတို့ သားအမိ၊ သားအဖ (၃) ယောက်ပေါ့လေ... အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ဘုန်းဘုန်းရယ် ဟောနေရင်းကနေ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အဖေကလည်း ထသွားတယ်၊ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အမေကလည်း ရေနွေးအိုး ထတည်တဲ့ အချိန်မှာ ဘုန်းဘုန်းကလည်း ဖုတ်လိုက်၊ ဖုတ်လိုက်နဲ့ ဒီဘဝမှာ ဖိုတို၊ ဖိုတိုလေးကိုကြည့်နေရင်းနဲ့ ဟောနေတာ၊ ပါသွားတာကို (၃) ရက်တိတိ နေရတယ်။ ဟောနေရင်းနဲ့ အဲဒီမှာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် က လမ်းကနေ ဖြတ်အကူးမှာ သူငယ်ချင်းကို၊ လှမ်းခေါ်မလို့၊ အာရုံ လေးပြုလိုက်ရော၊ မနောကို သွားပြီးတော့ ဖိုတို၊ ဖိုတိုလေး အာရုံပြု

နေတာလေး ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး။

အဲဒီအာရုံလေးက မနော ဖိုတိုလေးကို လွှတ်ပြီးတော့ တန်းခနဲဆို အဲဒီဆီကို ရောက်သွားတာ။ အပ်ချည်လုံးလေးတွေ လွင့်ပစ်လိုက်သလို၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းဆီကို အာရုံလေးက တန်းခနဲဆို ထွက်သွားရော ဘုန်းဘုန်း ပြန်ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲဆို သိမ်းလိုက် သလိုပဲ သတိက ဖမ်းသိမ်းလိုက်တာ မနောကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီမှာတစ်ခါ နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတယ်။ မျက်စိနဲ့ အဆင်းနဲ့ မမြင်ချင်နဲ့။ မြင်ချင်တာ အကြောင်းသမုဒ္ဒယ(ခုနအာရုံလေးပေါ့)၊ ခုနကထွက်သွားတာလေး တွေ့လိုက်ရတာကိုး။ မြင်လိုက်ရင်လေ အကျိုးဒုက္ခ ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ၊ ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ ကြည့်စမ်း ငါ မျက်စိနဲ့ အဆင်းနဲ့ မြင်မြင်တဲ့အတိုင်း မထားဘဲနဲ့ သွားပြီးတော့ အကြောင်းအာရုံ သမုဒ္ဒယသွားလုပ်လိုက်တော့ ငါ့အကျိုးဒုက္ခ ရမှာပါလားလည်းဆိုရော မျက်စိက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလည်း ဆိုတော့ ပလာစတာကိုင်လိုက်သလိုပဲ ဘီးဂျပ်ပြားကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီတော့ မျက်စိ မကြည့်ရတော့ စိတ်ကလေးက ထွက်ပြေးပြန်တယ်။ နားဘက်ကို၊ အသံဆိုလည်း ထွက်ပြေးပြန်တော့ အာရုံလေးက မနော ဖိုတို ဖိုတိုလေး လွှတ်ပြီးတော့ အသံဆီကို တစ်ခါတည်း အပြင်ဘက် ထွက် ပြီးတော့ တန်းခနဲဆို အလင်းတန်းလေးလိုပဲ။ ဒါ ဘုန်းဘုန်းတို့ သမာဓိအားကောင်းလို့ သိရတာပါ။ တစ်ခါတည်းကို ထွက်သွားတာ အဲဒီသတိက ဖျတ်ခနဲဆို သတိထားလိုက်တော့ ချုပ်သွားပြန်ရော။ နားနဲ့အသံ မကြားချင်နဲ့၊ ကြားချင်တာ အကြောင်းသမုဒ္ဒယ၊ ကြား လိုက်ရင် အကျိုးဒုက္ခ ရလိမ့်မယ်ဆိုတော့၊ ဟယ် ဟုတ်သားပဲ ဆို တော့ နားကလောင်ကြီးကို နားကြီးကို ထိုးဖောက်သွားသလို နား လုံးဝ မကြားသလိုပဲ ပိတ်ပိတ်...ပိန်းသွားတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်

ကလေးက ဘယ်ပြေးသွားလဲဆို နှာခေါင်းဆီကိုပြေးလာတယ်။ တွေ့နေရတယ်။ အာရုံလေးကလေး၊ တစ်ခါတည်း နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့နဲ့ မထိမှန်ချင်နဲ့ ထိမှန်ချင်တာ အကြောင်းသမုဒ္ဒယ ထိမှန်လိုက်ရင် အကျိုးဒုက္ခရမယ်၊ ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟုတ်သားပဲဘဲ ဘုန်းဘုန်း လိုက်နေတာ၊ ဟိုက သူ့ကမ္မဋ္ဌာန်းက သူ့ဘာသူပို့သွားတယ်၊ ဘုန်း ဘုန်းက ဟယ်...ဟုတ်သားပဲ၊ ဟယ်...ဟုတ်သားပဲနဲ့သာ လိုက် နေတာ။

တစ်ခါတည်း... နောက် ဘယ်မှပြေးလို့မရတော့၊ ထိုင်နေတဲ့ အောက်ကအမာနဲ့ ကာယကိုယ်နဲ့ ထိတဲ့အပေါ်မှာ အာရုံလေးက သွားပြုတယ်။ အောက်ကအမာနဲ့ ကာယကိုယ်နဲ့ မထိမှန်ချင်နဲ့ ထိမှန် ချင်ရင်(အာရုံလေးကသွားမပြုနဲ့တဲ့)၊ ပြုချင်တာ အကြောင်း သမုဒ္ဒယ ပြုလိုက်ရင် အကျိုးဒုက္ခရလိမ့်မယ်။ ဟယ် ဟုတ်သားပဲ ဆိုတော့ မျက်စိတ်ပေါက်လည်း ပိတ်သွားပြီ၊ နားပေါက်၊ နှာခေါင်းပေါက်၊ ကိုယ်ပေါက်ကလည်း ချုပ်သွားပြီ။ ကိုယ်ပေါက် ကလည်း ကြိုးနဲ့ တုတ်ထားသလို ဖြစ်သွားပြီ။

အဲဒီတော့ မနောပေါက်ကလေး သက်သက်ကျန်တော့တယ်။ မနောလေးမှာ ဖုတ်လှိုက်၊ ဖုတ်လှိုက်ကလေး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့မှ တစ်ခါတည်း အားလုံးလည်းချုပ်ပြီးရော မနောလေးမှာ မနောက သွားမတွေးချင်နဲ့(တွေးတောကြံစည်တဲ့စိတ် မလုပ်ချင်နဲ့တဲ့)၊ လုပ်ချင် လိုက်ရင် သမုဒ္ဒယပဲတဲ့၊ အဲဒီလို လုပ်လိုက်လို့ ရရှိလာရင် ဒုက္ခပဲ ဆိုတော့၊ ဟယ်...ဟုတ်သားပဲဆိုတော့၊ ဘဝင် မနောမှာလေ လေး လာလိုက်တဲ့ အလေးဟာလေ...ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ဖိသလိုပဲ၊ ဘုန်းဘုန်း ဥပမာ ပေးရမယ်ဆိုရင်၊ ဒီပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို လမ်းကြိတ်စက်ကြီးနဲ့ ကြိတ်သလိုပဲ၊ မဆန့်မပြပေါ့။ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ဘုန်းဘုန်းကို ဖိသလိုပဲ။ တစ်ခါတည်းကို လေးလေး၊ လေးလေး၊ လေးလေး လာလိုက်တာ

ဟာ၊ ခုနပေါင်မုန့်လေးကို လမ်းကြိတ်စက်နဲ့ မတန်မရာကြီး ဖိသလို။ ဘုန်းဘုန်းခန္ဓာကြီးကို ဖိချသွားလိုက်တာ၊ သေပြီ၊ သေပြီ၊ သေပြီ၊ သေပြီနဲ့ လိုက်သွားရတာ နောက်ပိတ်ဆုံး သိမှုချုပ်သွားတယ်။ ပျောက်သွားတယ်။

ဒါ ဘုန်းဘုန်းတစ်ယောက်တည်း။ ပျောက်လည်းသွားပြီး တော်တော်လေးကြာ အသိ ပြန်ဝင်လာတဲ့အခါကျတော့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ...မဖြစ်တော့ဘူး။ ဘဝတစ်ခုကို ရောက်သွားသလိုပဲ။ ဘုန်းဘုန်းကိုယ်တိုင် သတိလည်း မရဘူး။ ဟာ ငါ ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ဟို ဖိုတို၊ ဖိုတိုလေးလည်း မေ့သွားတယ်။ ခုန စောစောက ဖြစ်တာလေးလည်း မေ့သွားတယ်။ ဘာမှ... မသိတော့ဘူး။ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေသလိုပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီတရားဟာ အားထုတ်ပါ။ အိပ်သောယောက်ျား နိုးသော်လားသို့ သူက အင်မတန်မြန်တယ်။ သိလိုက်ရင် ဘဝတစ်ခု ပြောင်းပြောင်းသွားတယ်။ စိတ်ပြောင်းတဲ့ အလုပ်တွေပါ။ အဲဒီမှာ တင်ပဲ ဘာဖြစ်လာလည်းဆိုတော့ ဘာမှမသိတော့ပဲနဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုမှာ နေရပြီးတော့ လက်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဪ... ကြည့်စမ်း ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားတဲ့သဘောပါလား။ ရုပ်ဝေဒနာဟာလည်း တစ်မျိုးပါလား။ နောက်ဖေး သွားချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်က ဝေဒနာ ဖြစ်လို့ သွားရပါလား။ ဒီရုပ်ကြီးက ဝေဒနာရုပ်ကြီး ပါလားဆိုပြီး တော့ သွားတွေ့ရော... အဲဒီမှာတင်ပဲ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတော့ အနတ္တဆိုက်သွားတယ်။ သူ့သဘော သူဆောင်တဲ့ အနတ္တတွေ့လာတယ်။ အဲဒါမှ စူဠသောတာပန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ...မဟာသောတာပန် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘုန်းဘုန်းက တကယ့် သောတာပန် မဂ်အစစ်ပဲမှတ်နေတာ။ ဘုန်းဘုန်း အရင်တုန်းက မဂ်အတု မဂ်အစစ်ပဲပြောတယ်။ နောက်မှ ဆရာတော်တွေက ဒါကို မဂ်အတု၊

အစစ်လို့ တုံ့စာပေမှာမရှိဘူးတဲ့။ လောကီမဂ်၊ အရိယာမဂ်လို့ ပြောပါဆိုလို့ လောကီမဂ်လို့ ပြောရတယ်။ စူဠသောတပန်က လောကီမဂ်ပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီမှာတင် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ စူဠသောတပန်ဆိုတာ အဲဒီနေရာပါပဲ။ အနတ္တတော့ သူဆိုက်သွားတယ်။ သွားတာလည်း အနတ္တ၊ စားတာလည်း အနတ္တ၊ အိပ်တာလည်း အနတ္တ၊ သူ့သဘောသူဆောင်တာချည်း သိသွားတယ်။ အဲဒီလို သိသွားတော့မှ ဒီတရားကို မိဘတွေကို ပြန်ဟောတာပဲ။

အဲ့ သောင်တုန်းမှာ ဟောပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းက အနတ္တရဲ့ သဘော သိသွားပြီးတော့ ပြန်လာတယ်။ အလုပ်ကလည်း ရုံးမှာ ဆက်လုပ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ မနေနိုင်ဘူး ဆက်ပြီးတော့ ဒီအနတ္တကို ကြည့်တာပေါ့။ သွားလည်း အနတ္တ၊ စားလည်း အနတ္တ၊ အဲဒီလို သူ့သဘော သူဆောင်တယ်ပေါ့။ အနတ္တတော့ မသိဘူး။ ဒီသူ့အလုပ် သူလုပ်တယ်။ ဒီလုပ်တဲ့ထဲမှာ ဘုန်းဘုန်း မပါတော့ဘူး။ အဲတော့ ဒီရုပ်ကြီးက ကုပ်တာကအစ သူ့ဟာသူ ကုပ်တာ ကိုယ်က ကုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ။ မျက်လုံးကလည်း မြင်တဲ့အပေါ်မှာ မြင်တယ်။ သူ့ဟာသူ မျက်စိရှိလို့ မြင်တာ ကိုယ်မြင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်။ နားကလည်း ကြားတာ သူ့ဘာသာသူကြားတာ၊ ကိုယ်ကြားတာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်တုန်းက ငါကြားတာ၊ ငါမြင်တာ၊ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ အခု ငါမပါတော့ဘူး။ သူ့ဘာသူ မြင်တာ၊ သူ့ဘာသူ ကြားတာ၊ သူ့ဘာသူ စားတာ၊ အဲဒီမှာ ငါလွတ်နေတာ။ အဲဒီတော့မှ ဆက်ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်း သဘောတွေကျလို့၊ အနတ္တကို အနတ္တအတိုင်းထား တော့တာပေါ့။ သူ့ဘာသူလုပ် လုပ်တဲ့အတိုင်း နေမယ် ဆိုပြီးတော့ ထိုင်နေတာ၊ ထိုင်၊ ထိုင်တဲ့အတိုင်းနေတာပဲ။ အဲဒီလို နေတော့ ဒီရုပ်ကြီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲဆိုတော့ နေပါ၊ နေပါ များသွားတော့ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး

လေးပါး ဝေဒနာတုံး ဝေဒနာခဲက၊ သွားလည်းဝေဒနာ၊ စားလည်း ဝေဒနာ ဒီရုပ်ကြီးက ဝေဒနာတုံး ဝေဒနာခဲကြီးပေါ့၊ ရုပ်ဝေဒနာဘက် ကို ကူးသွားပြန်ရော။ ဒါ ရုပ်ဘက် ဆက်ကူးသွားတယ်။ ခုနက နာမ်ကို ကူးတုန်းကတော့ နာမ်ရှာတော့ ရုပ်တွေ့ခဲ့တယ်။ အခုရုပ်ကို ဝေဒနာကြီးတွေ့တော့၊ ဪ... ဒီရုပ်ကြီးကို ဘာကြောင့် ငါထင် နေရတယ်၊ ဒီရုပ်ကြီးပေါ်မှာ သိပ်မုန်းလာတယ်။ အခုကျတော့ မိမိတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ့။ အခု အရှင်ဘုရားတို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ချစ်တယ်၊ ခင်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမှာ စိုးရိမ်တဲ့ ရုပ်ကြီးက အင်မတန်မှ ဒုက္ခသစ္စာ ကပ်နှိပ်စက်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးပါ။

အဲဒီမှာ စူဠသောတာပန်တို့ မည်သည်မှာ ဒီရုပ်ကြီးကို သိပ်ဒုက္ခတွေ့တယ်။ ကိုယ်လည်းမဆိုင်၊ ကိုယ်လည်မပိုင်ဘဲနဲ့။ သက်သက် ဒုက္ခဖြစ်နေရတဲ့ရုပ်ကြီး။ တစ်ခါတည်း သောင်းတယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ခဲတယ်၊ ရေချိုးပေးရ၊ ထမင်းကျွေးပေးရ၊ သိပ်ပေးရ၊ ဖုံးလွှမ်းပေးရ၊ လူတွေနဲ့ တင့်တယ်အောင် ရယ်ပေးရ၊ ပြုံးပေးရ ဪ... ဒုက္ခများတဲ့ရုပ်ကြီး ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ရောဂါတွေက လည်း အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့ကျွေးရ၊ မွေးရ၊ ထမင်းခွံ့ပေးရ အဲဒီတော့ ဒီရုပ်ကြီးရဲ့အပြစ်တွေ အကုန်မြင် နေတာပေါ့။ နာတာရှည် ရောဂါသည်ကြီးကို ယူထားဘိ သကဲ့သို့ ထမင်းခွံ့ပေးရ၊ ဝါးပေးရ၊ မျိုချပေးရ၊ ယိုပေးရ၊ ပေါက်ပေးရ ဒုက္ခချည်းတွေ့လာပြီ။ အဲဒီတော့မှ ဒီဒုက္ခတုံးကြီးကို မလိုချင်တော့ဘူး။ ခုနတုန်းကလိုပဲ စောစောတုန်းက မထင်ရှားဘူး။

ဒီဒုက္ခကြီး ဘယ်ကဖြစ်သလဲဆိုတာ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့် ပြန်တာပဲ၊ ပြန်ကြည့်တော့ ဪ... ဟိုဘဝတုန်းက ငါဒီလို ဒုက္ခ သစ္စာကြီးကို စောစောကကြည့်တုန်းက ဖြစ်ပျက်နဲ့ ကြည့်တာ၊ အခုတော့ ဒုက္ခနဲ့ လာတွေ့တယ်။ မျက်ဝါးထင်ထင် ပက်ပင်းကြီး

ဒုက္ခတုံးကြီးရထားတော့ ဒီဒုက္ခ ဘယ်ကဖြစ်လဲလို့ အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်တာ။ ဪ... အတိတ်တုန်းက ဒီလိုဒုက္ခသစ္စာတုံးကြီး ရယ်လို့ ငါမသိဘဲနဲ့ လူကောင်၊ ယောက်ျားကောင်၊ မိန်းမကောင် ထင်ပြီးတော့ ငါယူခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ ဒီလိုဒုက္ခကိုမသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာ ကြောင့် မသိတော့ လိုချင်တယ်၊ လူဖြစ်ချင်တယ်၊ နတ်ဖြစ်ချင်တယ်၊ လူဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီပေါ်မှာ လူဖြစ်ရပါလို၏၊ နတ်ဖြစ်ရပါလို၏ လို့... စွဲလန်း၊ စွဲလန်းတော့...ကံတွေပြုလုပ်တယ်။ ကံတွေဆိုတာ ကုသိုလ်ကံတွေပေါ့။ ကံတွေက စေတနာ ပါပြီးတော့ ပြုလုပ်တယ်၊ ကံနဲ့ပြုလုပ်တော့ ရရှိတယ်။ အခုလို ရရှိလာတော့ ဒုက္ခသစ္စာတုံးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို မသိလို့ လိုချင်၊ လိုချင်တော့ စွဲလန်း၊ စွဲလန်း တော့ ပြုလုပ်၊ ပြုလုပ်တော့ရရှိ၊ ရရှိလို့ အခုလို ဒုက္ခသစ္စာကြီး ခံရတာ။ ဒါ ရှေ့ဆရာတော်တွေလည်း ဒီလိုပဲ ဟောတာပဲ။ ဘုန်းဘုန်း တို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲသိတာပဲ။ မသိလို့ လိုချင်တာ၊ မသိတာ (ဒုက္ခ သစ္စာလို့) မသိခဲ့လို့ လိုချင်ကြတာ။ လူဖြစ်ချင်တယ်၊ နတ်ဖြစ်ချင် တယ်၊ မသိတော့ လိုချင်၊ လိုချင်တော့ ဒီလူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကို စွဲလန်းတယ်။ ဥပါဒါန် စွဲလန်းတော့ ပြုလုပ်တယ်။

အခုလို ခန္ဓာသီလ၊ ဘာဝနာ မလုပ်ပဲနဲ့ ကံဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတွေ လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကံကုသိုလ်တွေ အကျိုးပေး ကြတော့ ဒုက္ခသစ္စာ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းနဲ့ ဘယ်လွတ်မလဲ။ အခုလို အရှင်ဘုရားတို့လို ဒုက္ခသစ္စာ ဒီခန္ဓာမှာကို ကံလမ်းနဲ့ မသွား ဘဲ ဒီဉာဏ်လမ်းနဲ့သွားရင် ဒါပြတ်တာပေါ့။ ဒုက္ခသစ္စာ ဝေဒနာတုံး၊ ဝေဒနာခဲတွေတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဒီစူဠသောတာပန် ကလည်း ဒီဒုက္ခ သစ္စာကြီး တွေ့ပြီးတော့ နေတော့၊ ဒီဒုက္ခကြီးက ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲ လို့ တစ်နေ့ ဆင်ခြင်တယ်၊ ဆင်ခြင်လိုက်တော့မှ လာတွေ့တယ်၊ ဪ... ဒီရုပ်ကြီးက ကံကြောင့်လည်း ဖြစ်တယ်၊ စိတ်ကြောင့်

လည်း ဖြစ်တယ်။ ဥတုကြောင့်လည်းဖြစ်တယ်။ အဟာရကြောင့်လည်းဖြစ်တယ်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အဟာရဆိုတဲ့ အကြောင်းတရား (၄) ပါးတို့နဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒီရုပ်ကြီးဟာ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်နေပြီ။ သိလာပြီ။ ဉာဏ်တွေနော်...တက်လာတာ။ အဲဒီတော့ ဒီရုပ်ကြီးက အကျိုးပေးနေတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့.. ကံကိုလည်း ကိုယ်ဖန်တီးလို့မရဘူး။ ဒီကံတွေ ဆိုတာ ကာယကလည်း ကံ၊ ဝစီဗေဒကလည်း ကံ၊ ဒါ ဝစီကံ၊ မနောလေးမှာ တွေးတောကြံစည်နေတာလဲ ကံပဲ။ အဲဒီကံတွေကြောင့် အဲဒီကံလည်း ကိုယ်က သတ်လို့မရ။ စိတ်ဆိုတာကလည်း ဒီစိတ်ကိုလည်း ကိုယ်မသိ။ ဒီစိတ်တော့ ရှာနေတာပဲ။ စိတ်လည်း မသိဘူး။ ဒီစိတ်ကလည်း ဒီရုပ်မှာ သူ့ဟာသူရှိပြီးသားကြီး။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ကံ၊ စိတ်... ဥတုဆိုတာလည်း အခုဓာတ်ကြီး (၄)ပါး ဒီရုပ်ကြီးက ဥတုနဲ့ ရုပ်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီရုပ်တွေလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ ငါသိပြီ။

အာဟာရကနေ ဖြတ်လိုက်ရင်တော့ ဟောဒီရုပ်ကြီးသေမှာပဲ။ သေရင်အေးရောဟဲ့...ဆိုပြီး တပည့်တော် (၅) ရက်၊ (၆) ရက်လောက် ထမင်းမစားပဲနဲ့နေလိုက်တယ်။ မြန်မြန် သေအေးရောပေါ့။ ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ ငါနေရတာ ဒုက္ခရောက်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာနော်... ဆရာရှိမှ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဘုရားလက်ထက်က အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုတာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ပေးပြီးတော့ လည်ပင်းဓားနဲ့ သတ်ခိုင်းတာ ဒါမှန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာကို တကယ် မြင်လာတော့ ဒီရုပ်ကြီး မလိုချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီတရားတွေက ဆရာသမားတွေနဲ့ကျင့်ရတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကျင့်ရင် အဲဒါတွေနဲ့ လွဲချော်တတ်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာပေတတ်ရင်တော့ စာပေနဲ့ညှိရင်...ကောင်းတယ်။ စာပေမတတ်တဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ တဇောင်းခတ် သွားတတ်ကြတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတို့ကျ အဲ့နေရာမှာ ဆရာတွေနဲ့ ညှိရတယ်။

ဒါတောင် ညှိတဲ့ကြားထဲကတောင်မှ ဘုန်းဘုန်း ဒီရုပ်ကြီးဟာ အာဟာရကျွေးနေလို့ အသက်ရှင်နေတာ၊ အာဟာရ မကျွေးတော့ရင် ဟောဒီ ဒုက္ခသစ္စာကြီး ချုပ်ပြီ၊ ချုပ်ရင် ငါ အေးရောလို့ထင်ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်း (၅) ရက်၊ (၆) ရက်လောက် ထမင်းမကျွေးဘဲနဲ့ ထားလိုက်တာ...ရုံးလည်း မတက်တော့ဘူး။ ပြုတ်၊ ပြုတ်... ဒီရုပ်ကြီး ဒုက္ခရောက်တာ၊ ဒီရုံးလည်း ဘာအကြောင်းရှိလဲ အဲဒီလိုနေတာ။ ရုံးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လိုက်လာ။ ဒီမှာလည်း ပက်လက်ကလေးလန်နေပြီ။ ဘုန်းဘုန်းကလည်း အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်း ဒကာမကလည်း ငိုတာပေါ့။ ထမင်း မစား၊ ဘာမစားနဲ့ဆိုတော့ သေမှာစိုးလို့ သူကလည်း ငို။ ထမင်းစားပါ...ဘေးကလူတွေကလည်း လာပြီးတော့ မောင်စိုးကြည်ရယ်... စားပါကွာ...မင်း ထမင်းလေး၊ ဘာလေးစားပါအုံးကွာ... မင်းတရားကလွန်နေပြီ။ သူများတွေတရားက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မင်းတရားကျတော့ မင်းက အသေတောင် သတ်နေတယ်၊ မင်း... ဒါ တရားမဟုတ်ဘူး၊ ဘေးကလူတွေကလည်း ပြောတယ်။

ဘုန်းဘုန်းစိတ်ထဲမှာ ဪ... ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားမသိလို့ ပြောနေတာ။ ငါ့လို သိရင် သူတို့လည်း ငါ့လိုပဲနေမှာပဲ။ သူတို့မသိလို့ ဒီရုပ်ကြီးကို သူတို့က ဒုက္ခလို့ မသိလို့... ငါ့ကိုများ လာပြောနေလိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်တော့ ပက်လက်။ ဘုန်းဘုန်းက သူတို့ အပြစ်ပြောနေတာ။ အဲ...ကိုယ့်မှာတော့ အရိုးကျဲကျဲနဲ့ ပက်လက်လန်နေတယ်။ ထိုင်တောင် မထိုင်ချင်တော့ဘူး။ (၅) ရက်၊ (၆) ရက်လောက် ထမင်းမစားတော့ဘဲကိုး။ ဘုန်းဘုန်းက အသေသတ်နေတာ။ ဒါနော်...အစွန်းညီသွားတာ။ အင်မတန်ကြောက်စရာ

ကောင်းတယ်။ ဒီဝိပဿနာတွေက အထိန်းအသိမ်း ဆရာသမားရှိမှ ရတာ။

အဲဒီတော့မှ တစ်ခါတည်းကို ဒကာမ မိန်းမလုပ်သူကလည်း ငိုနေတော့၊ ဪ... သူ မသိလို့။ ဘုန်းဘုန်းကပြောတယ် နင်က နင့်ရုပ်ကြီးကို မိန်းမလိုထင်နေတာ။ ဒုက္ခသစ္စာကြီး။ ဒီရုပ်ကြီးက တစ်နေ့လည်း သေမှာပဲ။ မသေခင်မှာ ဒီရုပ်ကြီး ကျွေးရ၊ မွေးရ၊ ရေချိုးပေးရ၊ အခုလို ငါနဲ့ ပေါင်းသင်းတော့ ကလေးတွေရ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်။ နင် ဒုက္ခကြီး မသိဘူးလား။

အံ့မယ် ကိုယ်က ပက်လက်ကနေ တရားဟောနေတာ။ ကိုယ်ကတော့ ဒုက္ခတွေသိပြီးတော့ ဒီမှာ သေကြောင်းကြံနေတာ။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ဘေးနားမှာ ငိုလို့။ အဲဒီလိုနဲ့ (၃)၊ (၄) ရက်နေတော့ (၅) ရက်မြောက်၊ (၆) ရက်နား ရောက်လာတော့ ဘေးက လူတွေကလည်း ပြောပါများ။ ရုံးက ဘုန်းဘုန်းရဲ့ မန်နေဂျာမ က လိုက်လာပြီးတော့... မောင်လေးရယ်တဲ့... မင်း ကျင့်တာလွန် နေပါလား။ ဒီလောက်မကျင့်ပါနဲ့ သားရယ်တဲ့... သူက ဘုန်းဘုန်း ကို ချစ်တယ်။ အဲဒီတော့... ထမင်းလေး၊ ဘာလေးစားပါတဲ့။ အစ်မကြီးလို့... ဘုန်းဘုန်းက ဒီမန်နေဂျာမကို အစ်မကြီးခေါ်တာ။ အစ်မကြီးတို့ မသိလို့၊ အစ်မကြီးဆိုတာ...မန်နေဂျာဆိုတာလဲ မဟုတ် ဘူး။ လောကရဲ့ သုံးစွဲတဲ့အရာတွေ... အစ်မကြီး ဆိုတဲ့ ဒီရုပ်ကြီးက လည်း ဒုက္ခသစ္စာကြီး တစ်နေ့သေမှာ။ အံ့မယ် ကိုယ်က ပက်လက် ကနေ တရားဟောနေတာ။ လာသမျှ လူတွေကို တရားဟောနေတာ ပဲ။ ကိုယ့်မှာတော့ အရိုးဖြိုင်းဖြိုင်းကျနေတာ။ အဲလိုဟောတော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်တဲ့ ရုံးမတက်ချင်နေ အစ်မကြီး လက် မှတ်ထိုးထားမယ်။ ထမင်းလေးတော့ စားပါ။ အစ်မကြီး... ဒီခန္ဓာ ကြီး မြန်မြန်ချုပ်အေးတာပဲ။ ဒီလိုပြောတာပဲ။ နောက်ကျတော့ သူတို့

လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ပြန်ရတာပေါ့။

အဲ...နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ ဒကာမက ငိုတာပဲ။ ငိုနေတော့ ဘုန်းဘုန်းက စဉ်းစားတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး... လူတွေကလည်း ငါ့ကိုပြောလိုက်ကြတာ။ ဒကာမ လုပ်သူကလည်း ငိုတယ်။ ငါ အကျင့်တွေများ လွန်နေသလား။ အဲ...ပြန်လှည့်ပြီ။ အဲဒီတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ငါ့ အကျင့်ကလည်း မလွန်ပါဘူး။ အမှန်မှန်တော့ ဒီရုပ်က ဒုက္ခသစ္စာ ဝေဒနာတုံး၊ ဝေဒနာ ခဲကြီး အမှန်ပါ။ ကိုယ်အကျင့်ကိုတော့ ကိုယ်မဖျက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါဒီတရားကို ဘယ်တော့မှ... မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကသာ မှားတာ။ ဒါပေမဲ့လေ... တရားဆိုတာ ကိုယ်လည်းကောင်းတယ် သူများလည်း ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုယ်လည်း ချမ်းသာတယ်။ သူများလည်း ချမ်းသာတယ်လို့ တွေးမိပြီး၊ ကဲ ငါထူပေးဆိုတော့ သူလည်း ထူပေးတယ်။ ထူပြီးတော့ သူက ပန်းကန်လုံးကို ခုံပေါ်တင်ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းနားကို ကပ်ပြီးတော့ သူကပေးတယ်။ နင်မကိုင်နဲ့ပေါ့လေ... သူ့ကို လက်ကာပြတယ်။ နင်မကိုင်နဲ့ ငါဟာငါ ကိုင်သောက်မယ်ဆိုပြီးတော့၊ ဘုန်းဘုန်းက ဒီလို ကြိမ်းဝါးလိုက်သေးတယ်။ မင်းနော်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကြီးကို၊ မင်းကိုသနားလို့ ကျွေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအသက်ရှင်ဖို့အတွက် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် (ဒကာမကို ပြောတာ) စိတ်ဆင်းရဲနေလို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွေးတာ၊ မင်းကို ကြည်ညိုလို့ ချစ်လို့ ကျွေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိမ်းဝါးလိုက်သေးတယ်။ တကယ်ပါ အဲဒါတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ခါတည်း ကြိမ်းဝါးနေတာ၊ ကျွေးချင်လို့ ကျွေးရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူများတွေ ကိုယ့်ကြည့်ပြီး ဆင်းရဲလွန်း အားကြီးလို့ ကိုယ့်ကြည့်ပြီး ဆင်းရဲနေလို့ ကျွေးရတာ။

မင်းကို အသက်ရှင်အောင် ချမ်းသာအောင်လို့ မင်းကို ကြည်

ညှိလို့ ငါ ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမ ငိုနေလို့ ငါကျွေးရတာဆိုပြီး တော့ ဇွန်းလေးကို ကိုင်လိုက်တာ၊ ဇွန်းကိုင်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဇွန်းမတွေ့ဘူး၊ ဇွန်းမကိုင်မိဘူး။ တစ်ခါတည်းယူလာတာ ဇွန်းမပါဘူး၊ ဇွန်းထဲက ပါလာတဲ့ ခပ်ယူလာတဲ့ဟာလေး... ဒီဆန်ပြုတ်ကလေး ယူလာတာ ဆန်ပြုတ်မတွေ့ဘူး၊ ပါးစပ်ထဲ သောက်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဆန်ပြုတ်မပါဘူး။ အံ့ဩနေတာ။ ဟယ်... ကိုယ့်ဟာကိုယ် နှစ်လုတ်လား သောက်လိုက်တယ်။ ကြည့်ပြီးတော့ သောက်နေတာနော်။ ကိုင်လိုက်တာလည်း ဇွန်းမတွေ့၊ သောက်လိုက်တော့လည်း ဆန်ပြုတ်မပါ။

ဟယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလဲ ဆိုပြီးတော့ ပြန်သတိနဲ့ ထားပြီးတော့ သတိထားကြည့်လိုက်တာ တစ်ခါတည်းကို ဖျတ်ဆိုပြီးတော့ ခုနက ဟိုး...တစ်ခါ ၁၃၃၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁) ရက်နေ့၊ နေ့ခင်း (၁၂) နာရီက ရုပ်နာမ်ကို တစ်ခါတည်း ထင်းထင်းလင်းလင်းကြီး မြင်လိုက်သလို ဒီနေရာမှာလည်း တစ်ခါ၊ တစ်ချက် မြင်ပြန်တာပါပဲ။ လောကကြီး ဖွင့်ပြလိုက်သလို ကာလပအမှုန်လေးတွေ တစ်မှုန်မှာတစ်သိ ရှိသလို တစ်လောကလုံးမှာ အမှုန်တွေ ပွပြီတော့ တစ်သိနဲ့ တစ်သိလည်း မထိဘူး။ တစ်သိနဲ့ တစ်သိလည်း မထိပဲနဲ့၊ လောကကြီးက အမှုန်တွေ ကျပ်ပြီးတော့၊ အသိလေးတွေ ရှိတာကို တွေ့ရတယ်။ အံ့ဩသွားတာ။ ဟယ်...လောကကြီးမှာ ဒီအသိကို ငါသိရင် လောကကြီးက လွတ်ပြီဟဲ့...ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ အားတွေ တက်သွားတာ။ အဲဒီတော့ ဒကာမ(မိန်းမလုပ်သူ)က ဘေးနားကနေ ဘာဖြစ်လို့လဲပေါ့... ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကို လက်ကာ ပြထားတယ်။ ဟိုမှာ အာရုံပျောက်သွားမှာစိုးလို့။ ဒီဆန်ပြုတ်ကလေးသောက်လိုက်တဲ့ အထဲထဲမှာ ချိုတယ်၊ ငံတယ်၊ ချဉ်တယ်၊ စပ်တယ်၊ ဖန်တယ် ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကလေး တစ်ဓာတ်ထဲမှာ ကာလပ

အမှုန်တွေကို မြောက်များစွာ ဖြစ်သွားလိုက်တာကို ဉာဏ်နဲ့ မြင်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်မှုန်မှာ တစ်သိရှိတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားတယ်။ ဟာ... ငါဒီသိမှု ချုပ်ရင်တော့... တစ်မှုန်မှာ တစ်သိ ရှိတယ်၊ ဒီတစ်မှုန်မှာ တစ်သိ၊ ဒီသိမှု ချုပ်ရင် ငါလွတ်ပြီဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ အားတွေပြည့်လာတယ်။ တရားအားက အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ဒီလောက် (၄)၊ (၅)၊ (၆)ရက် သူများထူပေးမှ ထနိုင်တဲ့ အားဟာ၊ တစ်ခါတည်းကို ပြည့်သွားတယ်။ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ လဲမှာစိုးလို့ မိန်းမ လုပ်သူက တွဲထားတယ်။ ငါ့မတွဲနဲ့ မတွဲနဲ့။ ရတယ်။ အားတွေပြည့်ပြီးတော့လေ စိတ်ဓာတ်အား တက်လာတယ်။ စိတ်ဓာတ်အားနော်... အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ စိတ်ဓာတ်က အားကျသွားလည်း သေတတ်တယ်။ စိတ်ဓာတ်အား တက်လာတယ်။ မသေဘူး။ ဒီစိတ်ဓာတ်အားက အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

အဲဒီမှာတင် တစ်ခါတည်း စိတ်ဓာတ်အားတွေ တက်ပြီးတော့ ဒီအသိကို ငါသိအောင် ရှုမယ်ဟဲ့ ဆိုပြီးတော့ ခြေဖဝါးနဲ့ မြေကြီးနဲ့ ထိတိုင်း ထိတိုင်း သတိထားတယ်။ ထိတဲ့အပေါ်မှာ သတိထားလိုက်တော့ သိမှုဖြစ်တယ်။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုထိတာလဲ။

ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးနဲ့ ထိတယ်။ ထိလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သွားသိတယ်။ ဘယ်သူ့ကို သိလဲဆိုတော့ မာတာ သိတယ်။ အေးတာ သိတယ်။ အဲဒီမှာ ကာလပ အမှုန်လေးတွေ မြောက်များစွာ ရှိတာကို ကိုယ်က မြင်ထားပြီးဆိုတော့၊ အဲဒီသိမှုလေး အသိသည် တစ်ထိ၊ တစ်သိမှာ အမှုန်လေးတွေ မြောက်များစွာရှိနေတာကို သိနေတော့ အဲဒါပဲ... သတိထားပြီးတော့ ကပ်လိုက်တယ်။ သွားတဲအပေါ်မှာ ထိ-သိ၊ ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးနဲ့ ထိလိုက်တယ်။ ထိလိုက်တာလေး

ကို သွားသိလိုက်တယ်။ မာတာသိတယ်၊ အေးတာသိတယ်။ (၃) ရက်လောက်သာ ဆက်သိလိုက်ရတယ်၊ ထိတာသည် သဘာဝလို့ သိပြီးတော့ သိမှုမှာ ပြေးကပ်နေတာ။ ဟာ... သိမှု ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်ပါလေရော။

ခုနု မြင်လိုက်တဲ့ ကာလပအမှုန်လေးတွေ... စားလိုက်တဲ့ အပေါ်မှာ ချိုတယ်၊ ငံတယ်၊ ချဉ်တယ်၊ စပ်တယ် ဆန်ပြုတ်မတွေ့ဘူး၊ ကိုင်လိုက်တဲ့အပေါ်မှာ ဇွန်းမတွေ့ဘူး၊ မာတာကြီးပါလာတယ်။ ယူလာတာက ယူလာတာ မတွေ့ဘူး။ ဝါယော တွန်းကန်လာတယ်။

ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ ဆန်ပြုတ်မတွေ့ဘူး၊ ပူတာတွေ့တယ်၊ ငံတာတွေ့တယ်၊ ချဉ်တာတွေ့တယ်၊ စပ်တာတွေ့တယ် ဒါလေးတွေဟာ ဆန်ပြုတ်မပါဘူး။ ပညတ်တွေစင်ပြီးတော့မှ ပရမတ် သဘာဝအမှုန်တွေကို သွားတွေ့ရတယ်။ ဓာတ်အမှုန်တွေပေါ့။ အဲဒီ အမှုန်လေး တစ်မှုန်မှာ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါး ပေါင်းစုလိုက်တော့ အဆင်းရယ်၊ အသံရယ်၊ ရသာရယ် သူရဲ့ ဩဇာရုပ်ရယ်လို့ (၄)ခု ပေါ်လာတယ်။ အားလုံး (၈) ခု ရှိတယ်။ အမှုန်လေး တစ်မှုန်မှာ (၈)ခုကို ထင်ထင်လင်းလင်း ဘုန်းဘုန်း သိလိုက်ရတယ်။ ဘုန်းဘုန်း သိတာကတော့ အမှုန်တစ်မှုန်မှာ (၈) ခု ရှိတယ်သာသိတယ်၊ နောက်မှ စာပေကနေ ဘုန်းဘုန်း ကို မောင်ပဉ္စင်း... အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ် လို့ပြောပါ။ အဲဒါ အဋ္ဌကလပ် ရုပ်လို့ဆိုပါဆိုလို့... ဘုန်းဘုန်းက အဋ္ဌကလပ်ရုပ်လို့ ပြောတာ။ အဲဒီအမှုန် တစ်မှုန်မှာ (၈) ခု ရှိတယ်။ အဲဒါ အဋ္ဌကလပ် အဋ္ဌဆိုတာ... (၈)ခုပေါ့၊ ကလပ်... အမှုန်လေးပေါ့၊ အဲဒီအမှုန်လေး တစ်မှုန်မှာ ကလပ် (၈) စည်းနဲ့ နေတယ်။ အဲဒါလေးကို ဘုန်းဘုန်းက သေသေချာချာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးသိတာ။

အဲဒီတော့ ထိတဲ့အပေါ်မှာ သတိထားတော့ မာတာသိတယ်။

တင်းတာသိတယ်။ ပူတာသိတယ်။ အေးတာသိတယ်။ နှာခေါင်းနဲ့ လေလေး ရှူလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ရှူလိုက်တဲ့လေလေးက အေးတာ သိတယ်။ ပြန်ထုတ်လိုက်တော့ နွေးတာသိတယ်။ အဲဒီ အသိလေးက သူ့ဟာသူ ကပ်နေတာ။ ထိတာသည် သဘာဝလို့ ဉာဏ်က ပယ် လိုက်တော့ သိမှုက တစ်ခါတည်း မိမိနဲ့သွားကပ် နေတော့ မြင်မလို့ လုပ် သိပြီးသားကြီး။ ကြားမလို့လုပ် သိပြီးသား။ နံမလို့လုပ် သိပြီးသား။ စားမလို့လုပ် သိပြီးသား။ ထိမလို့လုပ် သိပြီးသား။ တစ်ခါတည်း သိမှုကြီး ပြေးကပ်ပါလေရောဗျာ။ အဲဒီတော့မှ သိမှု ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်ပါလေရော။ အစောတုန်းကနော်... ရုပ်ကြီးကို အသေ သတ်နေတာ။ ရုပ်ကြီး ဒုက္ခသစ္စာကြီး ဖြစ်ပြီးတော့ ထမင်းမကျွေးဘဲ နေခဲ့တယ်။ ဒုက္ခသစ္စာ... အခု ရုပ်ပေါ်မှ လွတ်ပြီးတော့ နာမ်ပေါ်မှာ ပြန်ကပ်ပြန်ပြီ။ နာမ်ပေါ်မှာ သိမှုဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်ပြန်ပြီ။

ဒါနဲ့ စိတ်ကလေး သတိထားလိုက်၊ သတိထားမလို့ မြင်မလို့ လုပ်လိုက်ပြန်၊ ဖျန်း... ဆို သိမှုက ပြေးရိုက်ပြန်ပြီ။ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာကိုး။ ကိုယ်က သွားကြည့်မလို့လုပ်တယ်။ အဆင်းက မျက်စိ အကြည်ပသာဒကို ဖျန်းခနဲဆို... ပြေးပြေးရိုက်သွားတယ်။ ကြား မလို့လုပ်ရင် အသံက နားအကြည်ကို ဖျန်းခနဲဆို... ပြေး ပြေးရိုက် သွားတယ်။ နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့နဲ့ ထိမလို့လုပ်ရင် အနံ့က နှာခေါင်း အကြည်ကို ဖျန်းခနဲ... ပြေးရိုက်သွားတယ်။ ဟာ... တယ်ကြမ်း တာပါလား။ ဖဿ... ဒါ ဘုန်းဘုန်းကတော့ လာတိုက်တာကို ပြောတယ်။ နောက်မှ စာပေက ဖဿလို့... ပြောပါလို့ စကား ပြောသင်ပေးရတယ်။ ဖဿဆိုတာ လာထိတွေ့တာ။ အနံ့က နှာ ခေါင်းအကြည်ကို လာထိတွေ့တာ။ အင်မတန်ကြမ်းတာ။ ဒါတကယ် ကျင့်မှ သိတာပါ။

ဒီခန္ဓာက ကလာပ အမှုန်လေးတွေ အင်မတန် နူးညံ့နေတဲ့

အချိန်အခါမှာ အပြင်က အဆင်းကလာပ အကြမ်းကလာတိုက်တော့ အင်မတန်ကြမ်းတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက သိမှုဒုက္ခ ဖြစ်နေတယ်။ လာလာသိတော့... ကြားမလို့လုပ် သိပြီးသား၊ မြင်မလို့လုပ် သိပြီးသား၊ အဲဒီသိမှုလေး ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်ပါလေရော။ အဲဒီတော့မှ ဘာနဲ့ ဥပမာ တူလဲဆိုတော့ ဟို... လူတစ်ယောက်က ဆောင်းကြီးနဲ့ ချောင်းတစ်ချောင်းထဲမှာ ငါးလိုက်ဖမ်းတယ်၊ အဲဒီလို ဆောင်းနဲ့ လိုက်လိုက် အုပ်ဖမ်းတော့ ဝုန်းဝုန်း... ဆိုပြီးတော့ ဆောင်းထဲမှာ မိနေရော။ ဟာ... ငါးတော့ တော်တော်ကြီးတာပဲ။ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆောင်းထိပ်ကနေပြီး လက်နဲ့နှိုက်လိုက်ခါကျတော့ တံကိုငင်ကြီး ပေါ်လာတယ်။ ဟာ... အကောင်ကြီးက ကြီးပါလားဆိုပြီးတော့... တံကိုငင်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ တစ်ခါတည်း မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ကိုင်မိထားသလိုပဲ။ ဒီခုနက ငါးဖမ်းတဲ့လူက လည်ပင်းကိုင်မိထားတော့ မြွေဟောက်ကြီးက လက်ကိုတစ်ခါတည်း ပတ်ပတ်၊ ပတ်ပတ်၊ ပတ်ပတ်ထားတာ။ ဟို ငါးဖမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မြွေဟောက်ကြီးဆိုတော့ လန့်လန့်နဲ့ ကြောက်ပြီး ညှစ်ထားတာ။ ညှစ်လေ...ဟို မြွေဟောက်ကြီးကလဲ နင်းကန်ပတ်တာပဲ။ တစ်ခါတည်း နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဟိုကလည်း သေမှာမို့ တစ်ခါတည်း နင်းကန်ပတ်၊ ဒီကလည်း သေမှာ ကြောက်လို့ နင်းကန်ညှစ်၊ အဲသလိုနဲ့ နောက်ပိတ်ဆုံး မြွေဟာ သေပြီးတော့ တရစ်ဆီ တရစ်ဆီ ပတ်ထားတာတွေ ပြေပြေ၊ ပြေပြေကျတော့ မြွေတန်းလန်းကြီးလည်းဖြစ်ရော။ တစ်ခါတည်းကို ဒီ ငါးဖမ်းတဲ့လူက ကိုင်ပြီးတော့ တအားလွှင့်ပစ်လိုက်သလို....

အဲဒီ ဥပမာလိုပဲ၊ ဒီနေရာမှာလည်း စောစောတုန်းက ဆန်ပြုတ်သောက်ရင်း၊ ဒီအမှုန်လေးတစ်မှုန်မှာ တစ်သိရှိတာ သိရင်တော့၊ ငါလွတ်ပြီဟဲ့ ဆိုပြီးတော့... ဝမ်းသာအားရနဲ့ (၃) ရက်ရှာလိုက်တာ

ထိမှုသည် သဘာဝပယ်ပြီးတော့ သိမှုကပ်တော့ မြွေဟောက်ကြီး ကိုင်ရသလို ဖြစ်နေတယ်။ မြင်မလိုလုပ် သိပြီးသား၊ ကြားမလိုလုပ် သိပြီးသား။ အကြီးအကျယ် သိမှုဒုက္ခသစ္စာဖြစ်တာ။ ဟို ရုပ်ပေါ်မှာ သေခြင်းတရားထက် နာမ်ပေါ်မှာ သေခြင်းတရားက ဒုက္ခဖြစ်ရတာ ပိုဆိုးနေတယ်။ တစ်ခါတည်း မြင်မလိုလုပ် ဒုက္ခ...ကြားမလိုလုပ် ဒုက္ခ...ကြားရတာ ဒုက္ခ၊ မြင်ရတာ ဒုက္ခ၊ သိမှုလေးကိုပြောတာနော်။ စောစောတုန်းက ရုပ်ပိုင်းမှာ မြင်ရတာ ဒုက္ခ၊ ကြားရတာ ဒုက္ခ၊ ဒီရုပ်ကြီးရှိတာ ဒုက္ခ၊ ဒီရုပ်ကြီးမှာ မျက်စိပါလာတော့... မြင်ရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒီရုပ်ကြီးမှာ နားပါလာတော့ ကြားရတာဒုက္ခ၊ ဒီရုပ်ကြီးမှာ ပါးစပ်(လျှာ)ပါလာတော့ ချိုတယ်၊ ငန်တယ်၊ ချဉ်တယ် စားရတာ ဒုက္ခ။ ဒီရုပ်ကြီးပါလာတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အောက်က အမာနဲ့ ထိုင်ရတော့ ပူတယ်၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ပေါ်လာတာ ဒုက္ခ။ ဒါ ရုပ်ပေါ်ကဒုက္ခ။ အခုက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မျက်စိနဲ့ အဆင်း၊ အဆင်းက မျက်စိအကြည်ပသာဒကို လာတိုက်တော့ မြင်သိမှု ဖြစ်ရ တဲ့ဒုက္ခ။ နားနဲ့ အသံ၊ အသံက နားအကြည်ပသာဒကို လာတိုက် တော့ သိမှုဖြန်းခနဲဆို... ကြားသိမှု ဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခ၊ အရသာက လျှာအကြည်လာတိုက်တော့ ချိုတယ်၊ ငန်တယ်၊ ချဉ်တယ်၊ စပ်တယ် လို့ သိရတဲ့ အရသာသိမှုဒုက္ခ။ အောက်က အမာက ကာယကိုယ် ကိုလာတိုက်တော့ ပူတယ်၊ တင်းတယ်၊ တောင့်တယ်လို့ သိရတဲ့ ထိသိမှု ဒုက္ခ။ သိမှုလေးပေါ်မှာ ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်နေရတယ်။

ဒါ အစစ်ပဲနော်။ ဒါက အဲဒီတုန်းက ဒီသိမှု လွတ်သလား ဆိုတော့ မလွတ်ဘူး။ မလွတ်တော့ သေချင်တာပဲ။ ဩော်... (၂) ရက်၊ (၃) ရက်က... အိပ်လည်းမလွတ်၊ သွားလည်းမလွတ်၊ ထလည်းမလွတ်၊ ထလည်းခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးနဲ့ ထိတော့လည်း သိမှုပါ၊ မျက်လုံးက ဖွင့်ထားတော့လည်း မြင်သိချက်၊ နားကလည်း

အသံကြားတော့ ကြားသိချက်၊ ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက် တော့လည်း ထိတဲ့အပေါ်မှာ သိမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီသိမှုနဲ့ မလွတ်တော့ သေဖို့ကောင်းတာပေါ့။ ဒီသိမှုကလည်း သေမှအေးမယ် ဆိုတော့ ဒီအသိကြီး ဘယ်လိုသတ်ရမှန်းလဲ ကိုယ်ကမသိဘူး။ ဒီသိမှု ကြီးကို ဘယ်လိုသတ်ရမလဲ... ဒီသိမှုကြီးသေရင်လည်း ဒီရုပ်ကြီး သေမှာပဲလို့ ဘုန်းဘုန်း သိတာပေါ့။

အခု အရှင်ဘုရားတို့ကို တပည့်တော် ရဲရဲကြီးပြနေတာပေါ့။ ဝေဒနာတက်တော့ သေမှာပဲဆိုလို့လည်း မသေနိုင်ဘူးဆိုတာကို တပည့်တော်သိတယ်။ တပည့်တော်ပြလာတာ အသက် (၃၀) က တည်းက ယနေ့ အသက်(၆၀)ကျော်နေပြီ၊ တစ်ယောက်မှ မသေဘူး။ အဲဒီသေတာကတော့ မိမိရဲ့အယူအစွဲ၊ ငါတော့ သေတော့မှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးက သေသွားတယ်။ အဲဒါ စိတ်သစ်နဲ့ နေရတယ်။ ဒါ တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်တယ်။ တရားဆိုတာ မကြောက်ပါနဲ့။ ဘုန်းဘုန်းတို့ လက်တွေ့သိလို့လည်း လက်တွေ့ပြလာတာ။ ဒါကိုယ် တွေ့။ သိလို့လည်း ရဲရဲ ပြရဲတာ။ အဲဒီတော့မှ ဒီသိမှုဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်တော့ ဒီသိမှု ကိုမလွတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ ဒီတရားကို လိုချင်လို့ ကျင့်လာတာ အခုတော့ ငါဒုက္ခဖြစ်ပြီ။ အဲဒါနဲ့ပဲ တစ်နေ့ ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရလဲဆိုတော့ ဒကာမကို လိမ်ရတယ်၊ မိန်းမကို၊ ကဲ နင်သွား... ရုပ်ရှင်သွားကြည့်၊ အဲဒီတုန်းက ကလေးလေးက လည်း ငယ်ငယ်လေး။ ကလေးကိုလည်း မထားခဲ့နဲ့ခေါ်သွား၊ လမ်း ထဲက ကောင်မလေးတွေပါ ခေါ်ပြီး သွားကြည့်။ ဘုန်းဘုန်းကလွတ် တော့၊ သူက လူငယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့။ သွားကြည့်တာပေါ့။ ဘုန်းဘုန်းကတော့ အကြံနဲ့ လွှတ်တာ။ သူအပြင်သွားရင် အိမ်တံခါး ပိတ်ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းကျင့်မယ်။ သူလာရင် သေနေနှင့်ရမယ်။ သူရှိရင် ရှုပ်နေသေးတယ်။ သူလာတော့ သေလို့ငိုလည်း နားမညည်း

တော့ဘူး။ မသာ နားမညည်းဘူးပေါ့။ ကိုယ်က ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်။

အဲဒါနဲ့ သူကလည်း အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ကလေးကိုခေါ်ပြီးတော့ လမ်းထဲက မိန်းကလေး (၂)ယောက်၊ (၃)ယောက်ခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်သွားပါလေရော။ သူသွားလို့ ဟိုလမ်းထိပ်တောင် မရောက်သေးဘူး၊ ဘုန်းဘုန်းက အိမ်တံခါးပိတ်တာပဲ။ ဒီမှာ သိမှုက ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်နေပြီလေ၊ ဘုန်းဘုန်းက၊ ဒီသိမှုကို အသေကျင့်ရတော့မယ်။ သေမှ ရတော့မယ် ဆိုတာ ဘုန်းဘုန်း သိတယ်လေ။ သေမှာက တကယ်သေမယ်လို့ ဘုန်းဘုန်းက ယူထားတာကိုး။ တစ်ခါတည်းကို တံခါးပိတ်ပြီးတော့။ သေနေလည်း ပြီးရောလေ။ တံခါးပိတ်ထားတာက ဘေးကလူတွေ မြင်မှာစိုးလို့။ တကယ်လို့ သေရင် ဆန့်ငင်၊ ဆန့်ငင် ဖြစ်နေရင် လူတွေသိမှာစိုးလို့။

တစ်ခါတည်း ဘုရားစင်ရှေ့ ထိုင်ပြီးတော့၊ အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဆန်ပြုတ်သောက်ရင်းနဲ့ ဒီသိမှု ကလာပ အမှုန်လေး၊ ဒီသိမှုချုပ်ရင် မြတ်ပြီဟဲ့ဆိုပြီး ဒီတရားကို တပည့်တော်ကျင့်နေတာ။ အခု သိမှုကြီးတွေပြီးတော့ မချုပ်ဘူးဘုရား။ ဒုက္ခတော့ဖြစ်နေပြီ။ တပည့်တော် ဒီသိမှုကို သေချင်လည်းသေပါစေတော့ တပည့်တော် ဒီတစ်ထိုင်မှာတော့ ဒီသိမှုမချုပ်သမျှ မထတော့ဘူး။ သေချင်လည်း သေပါစေတော့ဘုရားဆိုပြီးတော့၊ ဘုရားကို ပရိကံတောင်မပြုနိုင်ဘူး။ အဲဒီလို ဦးတိုက်ပြီးတော့ ထိုင်တော့တာပဲ။ ပရိကံတောင် မပြုနိုင်ဘူး။ ဒီလောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာ။

အဲဒါနဲ့ ထိုင်ပြီးတော့၊ ကဲ သိမှုရေ ဖြစ်စမ်းဟဆိုပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်တာ၊ သိလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ နားထဲမှာလည်း အသံလေးတွေဆိုတာလေ နားမှာ အသံတွေအများကြီးပါ၊ အရှင်ဘုရားတို့နဲ့ တပည့်တော် စကားပြောနေတာ ပုရစ်သံလေးတွေအထိ ကြားတယ်၊ တပည့်တော် စက်သံတွေ ကြားတယ်၊ ပုရစ်သံလေးတွေ

ကြားတယ်။ ဟိုး အရှင်ဘုရားတို့ မကြားရတဲ့ အသံလေးတွေကို တပည့်တော် တရားဟောနေရင်း နားထဲမှာ အကုန်ကြားတယ်။ ဘယ်လောက် နားအကြည်ဟာ ကြည်နေသလဲဆိုတာ။ အဲဒီနားအကြည်ထဲမှာ ကြားသမျှ သိမှုလေးတွေ အကုန်လုံးဖြစ်နေတာ။ အဲဒီတော့မှ ဟိုမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သိမှုတွေက မြင်သိ၊ ကြားသိ၊ နံသိ၊ ထိသိ၊ သိမှုတွေက ပွထွက်သွားတာ၊ ဗလပွကြီး ဖြစ်လာတာပေါ့။ မနိုင်မနင်းပေါ့၊ ပြိုပျက်ပြီးတော့ သိမှုတွေဖြစ်တာ။ ကဲ ဖြစ်စမ်းဟဆိုပြီးတော့ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ပျားအုံးကြီးတစ်အုံကို ဒုတ်နဲ့ ထိုးပြီးတော့ ပျားအုံးအောက်မှာ ငုပ်တုတ်ထိုင်နေသလို အဲသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ သိမှု ကိုဖွင့်ပေးပြီးတော့၊ သိမှုကို ကဲ...ဖြစ်စမ်းဟဆိုပြီး လွှတ်ပေးပြီးတော့ တမင်တကာ ပေးနေတော့တယ်။ သိလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဗြောင်းဆန်နေတာပေါ့၊ သိသိ၊ သိသိ၊ သိသိ၊ သိသိ နေတာပဲ။ သိစမ်း သူ့ဘာသာသူ သိသိ တစ်ခါတည်း သိသမျှ ဒုက္ခချည်း ဖြစ်နေတာ။ တစ်ခါတည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် လွှတ်အောင်ရှောင်နေတာ။ ဗလပွကြီးဖြစ်လာတာ။ ရှောင်ရင်း၊ ရှောင်ရင်း၊ ရှောင်ရင်း၊ ရှောင်ရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်းကို နောက် သူ့ဟာသူ ချုပ်သွားတာ။ တော်တော်ကြာတယ်။ မသိဘူး... ဘုန်းဘုန်း သူ့ဘာသူ ချုပ်နေတာ... မသိဘူး။ တော်တော်ကြီး ကြာတော့မှ ဖျတ်ဆို... သတိရတယ်။ ဟာ ငါဘာဖြစ်ပါလိမ့်လို့ သိလည်းသိလိုက်ရော ဟာ... သိမှု ပြန်ပေါ်လာပါလေရော။ သူ့ဘာသူ လွှတ်နေတာ ကိုယ်က မသိလိုက်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်သလဲလို့ ပြန်ပြီးတော့လည်း သတိထားလိုက်ရော သိမှု ပေါ်လာတာ။

စောစောက သိမှုနဲ့ နှစ်ပြန်လောက်ဆိုးတယ်။ စောစောက သိမှုက တုတ်နဲ့ ရိုက်သလို၊ အခုသိမှုက လက်သီးနဲ့ ထိုးသလိုဖြစ်လာပြန်ရော။ တစ်ခါတည်းကို သိလိုက်တာ မြင်သိ၊ ကြားသိ၊ နံသိ၊

ထိသိ၊ ရွှေခနဲသိ၊ မွှေခနဲသိ၊ ထင်းခနဲသိ၊ ဖျတ်ခနဲသိ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကလည်း သိတဲ့ သိမှုကြီးဟာ ကာယဝိညာဏ် အသိတွေဟာ ကြောက် စရာကောင်းတာ။ အဆင်းသိ၊ အသံသိ၊ အနံ့သိ၊ အဲဒါတွေလည်း ကြောက်စရာကောင်းတာ၊ ဗဟိတ္တကလည်းသိ၊ အဇ္ဈတ္တကလည်းသိ၊ နှစ်သိ ဆက်ရိုက်ထားတာ။ အပြင်သိ အတွင်းသိ ရိုက်ထားတာ၊ ဘယ်နေလို့ရတော့မှာလဲ အဲဒီတော့မှ ပေးပြီးတော့ ပြန်သိပြီးတော့ ထားပြန်တယ်။ မလွတ်ဘူး။ မလွတ်တဲ့အခါကျတော့မှာ စိတ်ကလေး က ကြောက်လာတယ်။ ဒါနော်... ဥဒယဘယ၊ ဘင်္ဂဘယ၊ ဘေး ကြီးတွေ မြင်ပြီးတော့ ငြီးငွေ့ပြီးတော့ ဒုက္ခတွေဖြစ်လာတာ။ ငါ ဒီလို သိမှုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်ဒုက္ခ ဖြစ်ရတာလဲဆိုပြီးတော့ အဲဒီ ဒုက္ခကြားထဲကနေ ဆင်ခြင်လိုက်တော့၊ ဘယ်သူ သွားတွေ့လဲဆို တော့... ဘုန်းဘုန်းက ဒီကလာပအမှုန်လေး တစ်မှုန်မှာ တစ်သိ၊ တစ်မှုန်မှာ တစ်သိဖြစ်တာလေးကို... ဒီသိမှုသည် တစ်သိပြီး တစ်သိ ဆက်နေတယ်လို့ထင်တာ။ ဟိုမှာကြည့်လိုက်တော့ တစ်သိပြီး တစ်သိ ချုပ်နေတာကို ပြန်မြင်လိုက်တော့မှ ဟိုး...မှာမြင်ခဲ့တဲ့ တစ်သိပြီး တစ်သိ သိမှု ချုပ်သွားတဲ့နေရာလေးကို မျက်မှောက်ပြုထားတယ်။ ဒါနော် ဘင်စွန်းဆိုတာ အဲဒါပဲ။

သိမှု ချုပ်တဲ့ ချုပ်တဲ့နေရာလေးတွေ မျက်မှောက်ပြုသွားတာ။ အခု ပစ္စုပ္ပန်လည်း ကြားသိ...ပျက်၊ ပျက်သွားတဲ့နေရာလေးမှာ အသာလေးနေ...ချုပ်နေတာ။ အဲဒီမှာ တော်တော်ကြာ နေလိုက် တယ်။ ကြာကြာကြီးလည်း ချုပ်နေပြီးတော့၊ ဟယ် ငါ ချုပ်နေပါလား လို့ ပြန်လည်း သိလိုက်ရော လာလိုက်တဲ့ ချုပ်နည်းက ဘာနဲ့တူလဲ ဆိုတော့... ဘုန်းဘုန်းကို သတ်မဲ့လူ တစ်ယောက်ဟာ ဓားမြှောင်ကြီး တွေ ယူလာပြီးတော့ ပြေးဝင်လာသလို... ဘုန်းဘုန်းလည်း သတ် ကွင်းမှာ ပြေးလို့မရတော့ဘူး။ သတ်ပါတော့ဗျာလို့ တောင်းပန်ရ

တယ်။ အသတ်ခံရတာတောင် တောင်းပန်ပြီး အသတ်ခံရမယ်၊ ဘဝမျိုး၊ သိမှုဒုက္ခသစ္စာကြီး ပြေးဝင်လာတာ။ ဘုန်းဘုန်း ဘယ်လိုမှာရှောင်လို့ မရတော့ဘူး။ ရှောင်လို့မရတော့မှ တစ်ခါတည်း ခုနတုန်းက သိမှုကို ပြန်ပြီးတော့မှ ဆင်ခြင်သွားတယ်။

ကလာပ အမှုန်လေးတစ်သိမှာ တစ်သိ သိပြီး၊ တစ်သိ ပျက်တာလေးကို တစ်ခါ ပြန်ဆင်ခြင်ပြန်တယ်။ ပြန်ဆင်ခြင်ပြီး အဲဒီ ပျက်ရာ၊ ပျက်ရာ၊ ပျက်ရာလေးကို၊ တစ်ခါတည်း ချုပ်ရာ၊ ချုပ်ရာ၊ ချုပ်ရာလေးကိုပဲ မျက်မှောက်ပြုပြီး နေတော့တာပဲ။ ဟိုမှာ ဖြစ်တာကို ကြောက်ပြီးတော့ အပျက်ကို တစ်ခါတည်း မျက်မှောက်ပြုထားတယ်။ အဲလို ပြုရင်း၊ ပြုရင်းကနေပြီးတော့ လွတ်သွားတယ်။ လွတ်လည်း လွတ်ရော၊ ဟယ် ငါလွတ်ပါလားလို့ ပြန်လည်း သိလိုက်ရော မလွတ်ပြန်ဘူး။ ခုနက ဉာဏ်က ပြန်ရသွားပြီ။ ဪ... ခုနက သူ့ဘာသူ လွတ်နေတာကို လွတ်နေတဲ့ အတိုင်းမနေပဲနဲ့၊ လွတ်တယ်လို့ ငါသွား သိချင်တာ သမုဒယသစ္စာပါလား။ မလွတ်တာက ဒုက္ခသစ္စာ ပါလားလို့ သိလာတာ။ သမုဒယအကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခအကျိုးတရားပေါ်က သိသွားပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုတယ်။ မဂ်ဝင်တယ်ဆိုတာ အကျိုးနဲ့အကြောင်း ရောချုပ်တာ။ အကျိုးချည်း ချုပ်လို့မရဘူး။ အကြောင်းချည်း ချုပ်လို့မရဘူး။ အကြောင်းအကျိုး တွဲချုပ်သွားတဲ့ နည်းလေးပေါ့။ ခုန လွတ်တာလေးကို သိချင်တာက သမုဒယသစ္စာ၊ မလွတ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်တယ်။ အခု အဲဒီနေရာမှာ တင်ပဲ၊ သူက၊ ကဲ ဒီတစ်ခါလွတ်လို့ရှိရင်တော့ ငါမသိတော့ဘူးဟဲ့ ဆိုပြီးတော့ ယောင်ရမ်းပြီးတော့ သိမှုကို လွတ်နေပြန်ပါလေရော။ သိမှုကို လွတ်လို့ လွတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်က မသိဘူး။ ယောင်ရမ်း လွတ်နေတာ။ ဒါ ကိုယ့်စိတ်မဟုတ်ဘူး။ တရားစိတ်တွေဖြစ်နေတာ။ ကိုယ်လုပ်လို့ မရပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရအောင်လွတ်၊

ရအောင်လွှတ်၊ ရအောင်လွှတ်... လွှတ်လိုက်တာ။ တစ်ခါတည်းကို လွှတ်ရင်း၊ လွှတ်ရင်းနဲ့ မရဘူး။ မရတော့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ဟေ့ ဒီမှာ... ငါဆိုသလိုပဲ ဒီဘဝင်မှာ တစ်ခါတည်း ဒေါသကြီးခံနေတာ။ တစ်ခါတည်း လွှတ်လိုတဲ့ စေတနာ၊ မလွှတ်တော့ ဒေါသဖြစ်နေတာ။ ဘဝင်မှာလှည့်ပြီးတော့ ဉာဏ်ကလည်း မြင်လိုက်ရော ဖျတ်ဆို ချုပ်သွားတယ်။

တစ်ခါတည်းကို ချုပ်သွားပြီးတော့၊ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့၊ အလင်းဓာတ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခါတည်း တစ်လောကလုံးက ဟင်းလင်းပြင်ကြီးဖြစ်သွားရော။ အဲဒီမှာ အသိလည်း မပျောက်ဘူးနော်။ သိမှုကလည်း ကြည်ပြီးတော့ ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်ပြီးတော့နေတယ်။ နေတဲ့အခါကျတော့ ဘုန်းဘုန်း စဉ်းစားတယ်။ စဉ်းစားလို့လည်း ရတယ်။ မဂ်ဆိုတာက ဆင်ခြင်လို့ရတယ်။ စဉ်းစားလို့ရတယ်။

မဂ်ဆိုတာက၊ ဟာ... ငါ မဂ်ကျတယ် ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ သူများကို မေးစရာမလိုဘူး။ စိတ်ပြောင်းသွားပြီးတော့ အတိအကျရတာ။ ဘုန်းဘုန်းတို့ နားမလည်တာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတယ်။ အကြည်ဓာတ်ကြီးနဲ့ နေပြီးတော့ လောကကြီး ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့မှ ဒါဘာလည်း ဆိုပြီးတော့ ဆင်ခြင်လိုက်တာ။ သညာကို ပညာက ရှင်းတော့မယ်နော်။ အဲဒီနေရာမှာ ဒါ ဘာလဲဆိုပြီး ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါကျတော့မှ ဩကာသလောကလို့တွေ့တယ်။ လောက (၃) ပါးပွင့်ပြီ။ ဒါ သောတာပန်တွေနော်၊ သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ရဲ့ လောကသုံးပါး၊ သက္ကဒါဂမ်မိမဂ်၊ သက္ကဒါဂမ်မိဖိုလ်ရဲ့ လောကသုံးပါး။ ဒါ သူ့လောကနဲ့ သူရှိတာနော်။ သောတာပန်သိတဲ့ လောကသုံးပါး ဘယ်လိုသိလဲဆိုတော့၊ လောကကြီးက ဟင်းလင်းပြင်ကြီး။ ဘာမှမရှိဘူး၊ အလင်း

ဓာတ်ကြီး။

အဲဒီတော့မှ ဒါဘာလဲလို့ ဆင်ခြင်လိုက်တော့ ဩကာသ
လောကဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းသိခဲ့တဲ့ ဩကာသလောကက တစ်မျိုး။
အခုဒီမှာ သိမှုချုပ်ပြီး မြင်တဲ့လောက က ဘာမှမရှိ။ အဲဒီတော့...
သညာကို ပညာကရှင်းတော့မှာကိုး။ အဲဒီတော့မှ ဟယ်... သညာက
ပြောတယ်။ ဟယ် ဩကာသလောကဆိုတာ သစ်ပင်၊ တောတောင်၊
ရေမြေ၊ သမုဒ္ဒရာက ဩကာသလောကပဲ။ ဘယ်မလဲ တော၊ ဘယ်
မလဲ တောင်၊ ဘယ်မလဲ ရေ၊ ဘယ်မလဲ မြေလို့ သညာက ပြန်မေး
လိုက်တယ်။ မေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပညာက ပေါ်လာတယ်။
ဘယ်လိုပေါ်လာသလဲဆိုတော့ ခုန အလင်းဓာတ်ကြီးက ကာလပ
အမှုန်တွေကိုး။ အလင်းထဲကနေ အမှုန်လေးတွေ အမှုန်လေးတွေ
ပေါင်းပြီး၊ အာပေါအုပ်စုကနေ ရေဖြစ်သွားလိုက်၊ ပထဝီအုပ်စုကနေ
တောင်တွေ၊ တောတွေ ဖြစ်သွားလိုက်။ ဝါယောအုပ်စုက တစ်ခါ
တည်း လေတွေဖြစ်သွားလိုက်။ အာပေါအုပ်စုက ရေတွေဖြစ်
သွားလိုက်။ တေဇောအုပ်စုက တစ်ခါတည်း မီးတွေဖြစ်သွားလိုက်။
တော်တော်ကြီးကြာတော့ ပြယ်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်းကို ပျောက်
သွားပြန်ရော။

နောက်တစ်ခါ ဘာတွေဖြစ်လာပြန်လဲဆိုတော့ လူတွေ ဖြစ်
လာလိုက်။ ခွေးတွေ ဖြစ်လာလိုက်။ ကြက်တွေ ဖြစ်လာလိုက်။
သတ္တဝါတွေအမျိုးစုံ ဖြစ်လာတယ်။ ဩကာသလောကနော်။
အဲဒီတော့မှ နှစ်ခု သွားပေါင်းလိုက်တယ်။ သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်၊
ရေ၊ မြေ၊ သမုဒ္ဒရာတွေ...လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ယောက်ျား
တွေ၊ ခွေးတွေ၊ ကြက်တွေဟာ အကုန်းလုံးဟာ ဩကာသလောကထဲ
ဝင်သွားတယ်။ လူတွေပါ ဝင်တယ်နော်၊ ဩကာသလောကထဲ
လူတွေ၊ ခွေးတွေ၊ ကြက်တွေပါ ဝင်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဪ...
သမာဓိရင်သန် မဂ်ဆိုက်ရန် မှန်မှန်အားထုတ် သင်အလုပ်

ဩကာသလောကဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဩကာသလောကဆိုတာ ဟုတ်သားပဲ။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး မှီပြီးတော့ ဖြစ်သမျှ အရာတွေဟာ ဩကာသ လောကပါလား။ ကာလပအမှုန်လေး တစ်မှုန်ကနေပြီးတော့ လောကတွေ တည်ခဲ့ပါလား။

ဒီတစ်မှုန်မှာလည်း ပထဝီဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ ဝဏ္ဏ(အဆင်းရုပ်)၊ ဂန္ဓ(အနံ့ရုပ်)၊ ရသ(ရသာရုပ်)၊ ဩဇာ(ဩဇာရုပ်) ဆိုတာ ကလပ် (၈) စည်းနဲ့နေတဲ့ အမှုန်လေးတွေ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ အာပေါအုပ်စုက ရေတွေဖြစ် သွားတယ်။ ဝါယောအုပ်စုက လေတွေဖြစ်သွားတယ်။ တေဇောအုပ်စု က မီးဖြစ်သွားပြီးတော့၊ ပထဝီအုပ်စုက တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်သွားပါလား။ ဒါဖြင့် ဒီလူတွေ ဆိုတာကလည်းပဲ ကဲ...ကြည့်လိုက်တော့ အဆင်းက မြင်နေတယ်။ ဒါလည်း ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေး ပါးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရုပ်တွေက ဩကာသလောကပါလားလို့ သိလည်း သိရော ရှင်းပြီးတော့ အလင်းဓာတ်ကြီး ပြန်ဖြစ်သွားရော။ ဒီအလင်း ဓာတ်ကြီးဖြစ် သွားတော့၊ သညာက စဉ်းစားပြီး...ဟို ဩကာသ လောကမှာ လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ မိန်းမတွေ ပါသွားတယ်။ သညာက မကျေနပ်ဘူး။ မကျေနပ်တော့၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ဩကာသလောက ဆိုတာက သစ်ပင်၊ တောတောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ သမုဒ္ဒရာတော့ ဟုတ် တယ်တဲ့။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ မိန်းမတွေက ဩကာ သလောကထဲ ပါရသလဲဆိုတော့ ပြန်ဆင်ခြင်တယ်။

ဒါဖြင့် ဩကာသလောကထဲမှာ လူတွေ၊ နတ်တွေ၊ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေ ပါသွားတော့ သတ္တလောကဆိုတာ ဘာတုန်းလို့ တစ်ခါ ထပ်ဆင်ခြင်တယ်။ ဆင်ခြင်လိုက်တော့ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ ဒီနေရာမှာနော် အင်မတန်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာတွေပါ။ ထပ်ဆင်ခြင်

ပြန်တယ်။ မတွေ့ဘူး။ မတွေ့တော့ တစ်ခါတည်းကို နှစ်ခါ သုံးခါ လည်း ဆင်ခြင်လိုက်ရော။ သတ္တလောကဆိုတာ သတ္တဆိုတာ (၇) ဌာန၊ ဝါဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘော တစ်ခါတည်း ပေါ်လာ တယ်။ ဟယ်...သတ္တဝါဆိုတာ ငါ အကောင်ဘလောင်တွေ မှတ် တယ်။ မဟုတ်ပါလား။ ဒီသတ္တဝါဆိုတာ (၇) ဌာန-ရှိတယ်လို့ ပြောပါလား။ ဘာ (၇)ဌာနလဲ ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းက ထပ် မေးလိုက်တယ်။ ဒါ အတိတ်ကပါရမီတွေလည်း ပါတာပေါ့။ သတ္တ လောက (၇) ဌာနဆိုတာ ဘာတွေရှိသလဲလို့ သညာက မေးလိုက် တယ်။ အဲဒီတော့မှ ပညာက ဖြေတယ်။ အဝိဇ္ဇာကနေ ဝေဒနာထိ ရေကြည့်တဲ့ ဒီလိုလာတယ်။ အံ့ဩဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။

ဪ အဝိဇ္ဇာကနေ ဝေဒနာထိဆိုတော့၊ ကိုယ်လည်း နားမ လည်။ အဝိဇ္ဇာကနေ ဝေဒနာ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆိုတာ ဘုန်းဘုန်းနား မလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါရမီဓာတ်ခံက ပါလာတာနော်။ ဒါ အတိတ် က ဒီအဝိဇ္ဇာ၊ ပစ္စယာ၊ သင်္ခါရဆိုတာတွေ ကြားဖူးခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ကြားဖူးလို့လဲ ဒီမှာလာပေါ်တာ သညာ ပါလာတယ်။ အဝိဇ္ဇာကနေ ဝေဒနာ ထိရေကြည့်ဆိုတော့...အဲဒီမှာ အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ ဘာလာ မှန်းလဲ မသိဘူး။ ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီတော့ မေးရတယ်။ ကဲ အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ ဘာလဲ...ဘုန်းဘုန်းက အမေးသမား။ အဲဒီမှာ မနော က ထထ ဖြေတယ်။ အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ သင်္ခါရတဲ့ ဒီလိုဆိုတယ်။ ဪ... ဘုန်းဘုန်းက မှတ်ရတယ်။ အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ သင်္ခါရကိုး။ သင်္ခါရပြီးတော့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။ ဝိညာဏ်တဲ့။ အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ သင်္ခါရ... သင်္ခါရပြီးတော့ ဝိညာဏ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာလိုက် မှတ်နေ ရတာ။ ဝိညာဏ်ပြီးတော့... ဘုန်းဘုန်းက ပြန်မေးလိုက်တယ်။ နာမ် ရုပ်၊ ဪ... အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ သင်္ခါရ။ သင်္ခါရပြီးတော့ ဝိညာဏ်။ ဝိညာဏ်ပြီးတော့ နာမ်ရုပ် ဟုတ်ပြီ။ နာမ်ရုပ်ပြီးတော့ သဠာယတန။

မေ့သွားမှာစိုးလို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ဘုန်းဘုန်းက ပြန်ဆိုနေရတယ်။ အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဖြင့် သဠာယတနပြီးတော့ မေးလိုက်တော့ သူက ဖဿ။ ဪ... အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန ဖဿ၊ ဖဿ ပြီးတော့၊ ဘုန်းဘုန်းက မေးနေတာ မနောထဲမှာနော်။

မနော မနောချင်းဖြေနေတာ။ ဝေဒနာတဲ့။ ဪ... အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ။ ဝေဒနာ ပြီးတော့ ဆိုတော့ မလာဘူး။ နောက်တစ်ခါ ဝေဒနာပြီးတော့... ဘုန်းဘုန်းက ထပ်မေးနေတာပဲ မဖြေတော့ဘူး။ မဖြေတော့ ဘုန်းဘုန်းက မကျေနပ်ဘူး။ အစကပြန်ကောက်တယ်။ ကဲ... အဝိဇ္ဇာပြီးတော့ သင်္ခါရ။ သင်္ခါရပြီးတော့ ဝိညာဏ်။ ဝိညာဏ်ပြီးတော့ နာမ်ရုပ်။ နာမ်ရုပ်ပြီးတော့ သဠာယတန။ သဠာယတန ပြီးတော့ ဖဿ။ ဖဿပြီးတော့ ဝေဒနာ။ ဝေဒနာပြီးတော့ မရှိပြန်ဘူး။ မရှိတဲ့အခါကျတော့မှ စဉ်းစားမိတာ။

ဪ... ငါ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက၊ ငါ သတ္တမတန်းဆိုတာ... သတ္တမတန်းဆိုတာ (၇) တန်း ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခု သတ္တမဆိုတာ (၇) ဌာနပါလား။ အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ဆိုတာ (၇) ချက် ရှိထားတာပါလား။ ဝေဒနာတင် ရပ်နေတဲ့ တရားပါလား။ ဟုတ်သားပဲ... ငါ ဟိုမှာကျင့်ခဲ့တုန်းက တင်းတဲ့ပေါ်မှာ ခံစားတာ၊ ဝေဒနာတင် ရပ်ခဲ့ပါလား။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပြန်တွေးတယ်။ ဪ... ဟိုမှာ ကျင့်ခဲ့တုန်းကလေ... ဘုန်းဘုန်း သဲအင်းဂူနဲ့ ကျင့်ခဲ့တုန်းက တင်းတဲ့ပေါ်မှာ ခံစားတာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာရပ်ခဲ့တော့ တဏှာမကူးဘူး။ ဒီစိတ်ကလေး ခံစားမှု။ ဝေဒနာဆိုတာ နာမ်၊ စိတ်ကလေးပဲ။ ဒါဖြင့် ဝေဒနာတင် ရပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ သတ္တဝါဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်

သတ္တဝါမှ မဟုတ်ဘဲ။ သတ္တဆိုတာ (၇)ဌာန နဲ့နေတဲ့ သိမှုလေးပဲ။ သိမှုဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါလည်း မဟုတ်ပါလား။ ဒါ ခံစားမှု သက်သက် သဘောတရား။ ဝေဒနာတင် ရပ်နေတဲ့သဘောပါလားလို့ သိတော့... ဒါသတ္တလောကကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ သိမှုပေါ် မှာ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ် ဒီခံစားမှု ဆိုတာ (၇) ချက်လေးနဲ့နေတာ။ အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ.. ရှေ့ကြည့် (၇) ချက်ပဲ ရှိတယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က အဲဒီ ဝေဒနာတင် ရပ်နေတာ။ ။ အဲဒီတော့မှ ဒါကို သတ္တဝါ လို့ခေါ်တာ သိသွားတယ်။ ကိုယ်ထင်တာက ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ သတ္တဝါထင်တာ။ ဘယ်ဟုတ် မလဲ... သိမှုလေး ဖြစ်နေတယ်။

သင်္ခါရလောကဆိုတာ ဒီကာလပအမှုန်လေးတွေ ဒီရုပ်ဝတ္ထု ခြပ်လေးတွေဟာ အကုန်လုံးပျက်ပြီး သူ့သဘောနဲ့သူ ပြောင်းလဲနေ တာ ကိုယ်ကပြောင်းလဲတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲသမျှ ဝေဒနာနဲ့ပဲ ရပ်နေပါလားလို့လဲသိသွားတယ်။

အဲဒီတော့မှ ဤကား ဩကာသလောက။ ဤကား သတ္တ လောက။ ဤကား သင်္ခါရလောက။ အဲ... သွားသိချင်တဲ့စိတ်က သမုဒယသစ္စာ၊ သိလိုက်ရတာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ အဲ... လွတ်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးက သမုဒယသစ္စာ၊ မလွတ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ အဲ... လွတ်နေတာလေးကို လွတ်တဲ့အတိုင်း မနေဘဲနဲ့ လွတ်တယ်လို့ သွား သိချင်တာက သမုဒယသစ္စာ၊ မလွတ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ အကျိုးပေါ် က ဒုက္ခ၊ သမုဒယသစ္စာ။ အကြောင်းပေါ်က ဒုက္ခ သမုဒယသစ္စာ ရယ်လို့ (၄) ချက်ရိုက်ထားတယ်။ ဘယ်ထွက်ပေါက် ရှိမလဲ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ အရှင်ဘုရားတို့... ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နည်းမှာ ကြည့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းကြီးမှာ ဒုက္ခ၊ သမုဒယ။ ဒုက္ခ၊ သမုဒယ (၄) ချက် ပြထားတယ်။ အဲဒါအကျိုးပေါ်က (၂) ချက်၊ အကြောင်း

ပေါ်က (၂) ချက်ပြထားတယ်။ ဒီမှာ စိတ်ရဲ့ထွက်ပေါက်က အကျိုးချည်း ထွက်လို့မရဘူး။ အကြောင်းကြောင့် ထွက်တဲ့အခါကျတော့ မဟာသောတာပန်များဟာ ခုန လွတ်နေတာလေးကို သွားသိတယ်။ လွတ်တာလေးကို သွားသိလိုက်တယ်၊ သိချင်တယ်။ သမုဒယသစ္စာကြောင့် မလွတ်တာ ဒုက္ခ၊ ဒါအကျိုးပေါ်ကနေပြီးတော့ သမုဒယနဲ့ ဒုက္ခ၊ ဒီတစ်ခါ လွတ်လို့ရှိရင်တော့ ငါ မသိတော့ဘူးဟယ်...ဆိုပြီး လွတ်နေပြန်ရော။ လွတ်ချင်တာက သမုဒယသစ္စာ။ မလွတ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ အကြောင်းပေါ်က သမုဒယနဲ့ ဒုက္ခ။ အဲဒီတော့... အကြောင်းပေါ်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာကတစ်မျိုး။ အကျိုးပေါ်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာကတစ်မျိုး။ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ အကျိုးတွေလှည့်ပြီးတော့ ရိုက်ထားတော့ ဘယ်ထွက်ပေါက်ရှိမလဲ။

အဲဒီတော့မှ ဒီမှာဟေ့... ဆိုပြီးပြသလို မနောက ဖြစ်ချင်တာ၊ လွတ်ချင်တာက သမုဒယ၊ မလွတ်တော့ ဒုက္ခသစ္စာကြီး ဖြစ်နေတာကို လှည့်လည်းမြင်လိုက်ရော... ဖျတ်ဆို ချုပ်ပြီး ခုန လောကသုံးပါး ပွင့်သွားတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့... ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓ၊ မဂ္ဂ အဲလိုလည်း ချုပ်သွားရော... နိရောဓ ဆိုတာ ချုပ်ငြိမ်းမှုရတာ။ ချုပ်ငြိမ်းမှု ငြိမ်းပြီးတော့ လွတ်မြောက်သွားမှ ဘာလဲလို့ ဆင်ခြင်လိုက်တော့မှ အဲဒီတော့မှ... သစ္စာလေးပါး မဂ်ဆိုတာ ကိုယ်မသိရဘူး။ နောက်မှ ဖိုလ်ကနေ ပြန်ဆင်ခြင်လိုက်တာ။ ဆင်ခြင်လိုက်တော့မှ အဲဒီမှာ လွတ်မြောက်သွားတာလေး တွေ့ရော။ အဲဒီမှာ ရှင်းပြီးတော့၊ လောကကြီး၊ ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်တော့မှ ခုနက လောကသုံးပါး မြင်တာပါ။

ဤသို့ လောကသုံးပါး သောတာပတ္တိမဂ်နဲ့ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကနေပြီးတော့ လောကသုံးပါးကိုမြင်ရတဲ့ အကြောင်းကို ဟောကြားရတဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်ကြောင့် နာကြားရတဲ့၊ ဒကာ၊ ဒကာမ

တွေလည်းပဲ ဘုန်းဘုန်းကဲ့သို့ သောတာပတ္တိမဂ်နဲ့ သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်ကို ယခုတစ်ဘဝထဲနဲ့ ရလွယ် ရောက်လွယ် မျက်မှောက်ပြုလွယ်
နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

* * * * *

ဤတွင် ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးသီရိဓမ္မ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သောတာပတ္တိမဂ်၊ သောတာ
ပတ္တိဖိုလ် ကိုယ်တွေ ကျင့်စဉ်ဖြစ်စဉ် တရားတော် ပြီးဆုံးပါပြီ။
ဆက်လက်ထွက်လာမည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတော်
စာအုပ်များကို ဆက်လက် ရှုစားတော်မူကြပါ ဓမ္မမိတ်ဆွေ အပေါင်း
သူတော်ကောင်းတို့ခင်ဗျား။

ယောဂီ

ကိုယ့်မိတ်ကိုယ်စစ်

ဦးသက်နောင်စော

ဝိဇ္ဇောဒယသံအင်းဓမ္မရိပ်သာ
သာသနာပြုအဖွဲ့ (စင်ကာပူ)

သာသနာပြုအဖွဲ့ (စင်ကာပူ)

ဤစာအုပ်ကို ဓမ္မဒါနအဖြစ် လှူဒါန်းလိုပါက
ဆက်သွယ်စုံစမ်းလှူဒါန်းရန်

သာသနာအကျိုးဆောင်များ(မြန်မာပြည်)

- ဦးဉာဏိန္ဒ(ဖုန်း) ၀၉၄၂၇၉၄၆၅၊ ၀၉၉၇၂၈၇၈၃၀
- ဦးအေးကို(ဖုန်း) ၀၉၅၁၁၈၀၃၇၊ ၀၉၄၉၃၃၆၃၇
- ဦးနေဝင်း(ဖုန်း) ၀၉၇၉၈၄၆၃၉၅

သာသနာပြုအဖွဲ့(စင်ကာပူ)

- ဒေါ်ဇင်နွယ်ညွန့်(ဖုန်း) (၆၅)၈၃၁၄၄၆၅
- ဒေါ်မြကြာဖြူ(ဖုန်း) (၆၅) ၉၁၀၀၈၈၉၃
- မဝါ(ဖုန်း) (၆၅) ၉၆၃၄၁၃၇၁

ဝိဇ္ဇာဒယ

ဝိဇ္ဇာ - ဥဒယတိ - ဧတ္တာတိ

ဝိဇ္ဇာ ဒယော

ဝိဇ္ဇာ - အတတ်၊ အသိ၊ ဉာဏ်ပညာသည်

ဧတ္တာ - ဤနေရာ (ဤကျောင်းတိုက်) ၌

အတ္ထိ - ရှိ၏

ဣတိတသ္မာ - ထို့ကြောင့်

ဝိဇ္ဇာ ဒယော - ဝိဇ္ဇာ ဒယ မည်၏။

သပ္ပဒိနံ ဓမ္မဒိနံ ဇီနာတိ

အလှူတကာ အလှူတွင် တရားအလှူသည်

အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်ဓမ္မဒိနအလှူရှင်

ဝိဇ္ဇာဒယသံအင်းယောဂီများ

ဓမ္မဒိန